

片想い

か
た
おも
い

รักข้างเดียว

โปรดรัก
ที่ฉันเป็นฉัน

ฮิงาชิโนะ เคโอะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐาณวงศ์ แปล

รักข้างเดียว 片想い

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานวณิช แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

รักข้างเดียว

บทที่ 1

1

พวกเค้าเข้าเรื่องการแข่งขันสมัยปีสี่ เทตลีโรเริ่มรู้สึกสังหรณ์ไม่ดี
อย่างไรก็ต้องคุยเรื่องนั้นอีกแน่ เขาคิดแล้วก็หันหน้าตี๋มเปียร์ เปียร์ชี้ดไป
หน่อย

“จุดสำคัญอยู่ที่ตอนเตะทำประตูในควอเตอร์ที่สาม ถ้าหมอนั้น
เตะเข้า เกมหลังจากนั้นต้องเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง แต่ดันเตะพลาดเสียนี้
เสียท่าหมดเลย” ยาซึนิซึผู้รับตำแหน่งไลน์แมนของเกมนั้นพูดลั่นหัวเราะ
พลางขมวดคิ้ว เขายังรูปร่างบึกบึนเหมือนสมัยยังเป็นนักกีฬา คอก็ใหญ่
จะต่างก็เพียงไหล่กับหลังห่อลู่ แถมพุงยื่นโตราวกับยัดลูกแตงโม

“อย่างที่บอกไปหลายครั้งแล้วไง จะมีคิกเกอร์สักกี่คนกันที่เตะได้
ไม่พลาดในระยะไกลขนาดนั้น” ซึโกทำปากจู๋ มือหนึ่งถือตะเกียบ ปัจจุบัน
ทำงานบริษัทประกันภัย ชายผู้เคยเป็นคิกเกอร์ตัวฉกาจของมหาวิทยาลัย
เทโตะ ตอนนั้นถูกคนในบริษัทตั้งสมญาให้ว่าหมีจากรูปลักษณ์ที่เห็น

“การเตะทำประตูตอนนั้นห่างตั้งสามสิบเจ็ดสามสิบแปด หรืออาจจะเกือบสี่สิบหลาเลยนะ”

คำอธิบายของซีโกทำเอามัดลีซาก็ผู้กินสุกียากี้ก็อยู่ข้างๆ ยาซีนินิเกือบล้มลุก ถือตะเกียบซี่ซี่โก

“เจ้านี่ พูดยถึงการเตะตอนนั้นที่ไร ระยะเวลามันไกลออกไปเรื่อยๆ เลยว่าตอนพูดครั้งก่อนยังบอกว่าสามสิบสองสามสิบสามหลา”

“หา ไม่มีทาง” ซีโกทำหน้าขัดใจ

“ไซลี ไซลี จำไม่ผิดหรอก” ยาซีนินิตอบต้นขา “เนอะ นิซิวากิ”

พอถูกเรียกชื่อ เท็ตสึโร่จึงต้องเข้าร่วมวงสนทนา

“เอ ไชรีเปล่านะ” เสียงนั้นแสดงความรู้สึกหนักใจ

“ลืมแล้วหรือวะ”

มัดลีซาก็ใช้ศอกตองซี่ข้างของยาซีนินิผู้ทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์

“นิซิวากิจะลืมเกมนั้นได้อย่างไร”

คำพูดนี้ชวนให้ยาซีนินิขี้มดด้วย “อะฮ่า ไซ้แล้ว”

เท็ตสึโร่ได้แต่ยิ้มเฉือน การสนทนาชักจะระคายหู

เกมสุดท้ายของการแข่งขัน ถ้าชนะเกมนั้นทีมของพวกเขาเท็ตสึโร่ก็น่าจะชนะเลิศแล้ว

“แปดวินาทีสุดท้าย” มัดลีซาก็กอดอก ถอนหายใจพลางพูด “ถ้าตอนนั้นทำคะแนนได้ คงเท่านั้นใด ใครๆ ต้องเรียกว่ามนต์ขลังของนิซิวากิแน่นอน”

“ถ้าส่งลูกให้ฮายาตะ ความฝันก็เป็นจริงไปแล้ว เนอะ ฮายาตะ นายก็คิดอย่างนั้นไซ้ไหม” ยาซีนินิพูดกับชายผู้หนึ่งดื่มวิสกี้ผสมน้ำอูรูมิรสุด

“เอ เป็นยังไงนะ” ชายผู้ถูกเรียกว่าฮายาตะตอบอย่างแข็ง เหมือนไม่อยากจะร่วมวงคุยเรื่องนี้ เขาก็คงเผลอไปแล้วเช่นกัน

“ถ้าส่งลูกให้ฮายาตะก็ชนะไปแล้ว” ยาซีนินิยังตอกย้ำ “ตอนนั้นเราเห็นนะ ตรงมุมซ้ายสุดของเอนด์โซน ฮายาตะยืนว่างอยู่ ไม่มีควอเตอร์แบ็ก

คนไหนมองผ่านเป้าหมายนั้นหรือ เหลือแต่ให้ชิวาากิส่งบอลให้เท่านั้น
ก็จะทัชดาวนี้ได้สำเร็จ เราคิดว่าสำเร็จแล้ว แต่แล้ว” เขาไม่พูดต่อ เพราะ
ทุกคนในที่นี้รู้อยู่แล้วว่าผลสุดท้ายของเกมนั้นเป็นอย่างไร

“ตอนนั้น นึกไม่ถึงว่าจะส่งลูกมาทางเรา” มัตสึชิการับช่วงพูดต่อ “ก็
เราโดนสกัดไว้ทุกทาง เขาอ่านเกมพวกเราออก โองาซาวาระ ดีเฟนซีฟแบ็ก
มือฉมังของทีมคู่แข่ง ทันทีที่ชิวาากิขว้างลูก เรายุ่เลยว่าจะจบเห่”

เท็ตสึโระได้แต่ฟังอยู่เงียบๆ กินสุกี้ก็น้ำดำเข้าไปหน่อยก่อนจะ
ชดเชยรับตาม รสชาติขมกว่าตอนชนแก้วที่แรกมาก

ทุกคนในที่นี้ล้วนเป็นอดีตสมาชิกชมรมอเมริกันฟุตบอลของ
มหาวิทยาลัยเทโตะ สหายที่จำต้องอุทิศชีวิตแทบทั้งหมดให้กับอเมริกัน
ฟุตบอล สมาชิกชมรมตอนนั้นกว่าครึ่งเมื่อเรียนจบแล้วก็กระจัดกระจาย
เหลือแต่พวกที่อาศัยในโตเกียววันรวมตัวกันปีละครั้ง ครั้งนี้เป็นครั้งที่
สิบสาม สถานที่คือร้านหม้อไฟที่ชินจูกุซึ่งเป็นที่เดิมทุกปี ส่วนวันรวมตัว
กำหนดเป็นวันศุกร์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน

“คือถ้าพูดถึงชิวาากิ ม.เทโตะนี้ต้องถือว่าเป็นหนึ่งในสามของ
ยอดควอเตอร์แบ็กเลยนะ” ยาซึนิชิพูดด้วยเสียงเริ่มกรึ่มๆ “แต่ตอนนั้น
เป็นอะไรไป พวกเรานึกไม่ถึงเลยว่าจะออกมาเป็นแบบนี้”

“พอได้แล้วนะ” เท็ตสึโระทำหน้าบูด “พวกนายนี้กัดไม่ปล่อยเลย
จะพูดแต่เรื่องเดิมไปอีกกี่ปี ลืมๆ กันได้แล้ว”

“ไม่ ลืมไม่ลงหรอก” ยาซึนิชิทุบโต๊ะด้วยมือที่ใหญ่ราวกับถุงมือ
เบสบอล “รุ่นพี่หลอกล่อว่าถ้าเราเข้าชมรมแล้วต้องชนะเลิศแน่ ก็เลย
ทิ้งยูโดที่เล่นมาจนถึง ม.ปลาย ถ้าไม่ชนะเลิศนี่ผิดสัญญาละ เพราะถ้า
ไม่มาเล่นอเมริกันฟุตบอลแล้วเล่นยูโดต่อ ปานนี้ได้ไปบาร์เซโลนา ไม่ก็
แอตแลนตาแล้ว”

“จะต้องได้เหรียญทองแดงเป็นอย่างต่ำด้วย ไช้ไหมละ” ชิโก
ถอนหายใจ “พูดเรื่องนี้ที่ไรยาวทุกที”

“เอาเหล้าให้มันกินจะได้เจียบเสีย” มัตสึซากิพูดกลัวหัวเราะ
ขณะที่เต็ตสึโรกำลังเอือมระอา ฮายาตะถือขวดเบียร์ยื่นมาตรงหน้า
เต็ตสึโรจึงยกแก้วขึ้นรับเบียร์

“คืนนี้ทาคาคุระทำงานหรือ” ฮายาตะถามเสียงเบา

“ใช่ ไปเที่ยวโต”

“เที่ยวโตหรือ”

“บ้านต้นตระกูลจัดดอกไม้จัดพิธีเปิดหอประชุมใหญ่ที่เพิ่งสร้างเสร็จ
พร้อมงานปาร์ตี้ เลยไปถ่ายทำเพื่อลงนิตยสาร”

“อ้อ” ฮายาตะพยักหน้าแล้วดื่มวิสกี้ผสมน้ำ “ทำไปได้ยังไงนี่ อาซึฟ
ตากล้อง แม้แต่ผู้ชายยังลำบากเลย”

“ริซาโกะบอกว่าสบาย เพราะเป็นงานที่ชอบ”

“ก็จริง” ฮายาตะพยักหน้าอีกครั้ง

“ทาคาคุระไม่มา เลยขาดสีสันไปเลย” ยาซึนิชิพูดเสียงอ้อแอ้

ริซาโกะเป็นภรรยาของเต็ตสึโร อดีตผู้จัดการทีมอเมริกันฟุตบอล
นามสกุลเดิมคือทาคาคุระ เพื่อนกลุ่มนี้จึงยังคงเรียกหล่อนด้วยนามสกุล
ในสมัยนั้น แม้จะแต่งงานกับเต็ตสึโรมานานกว่าแปดปี

“ฮิอุระก็ไม่เจอนานแล้วเหมือนกัน” ชิโกพูดเหมือนนึกขึ้นได้

“ฮิอุระหรือนึกถึงสมัยนั้นเลย” ยาซึนิชิทูปโตะอีก “ไม่น่าเชื่อเลยว่า
ยัยนั้นเป็นผู้จัดการหญิง รู้เรื่องกติกาการวางแผนดีกว่าพวกเราอีก”

“จะว่าไปยาซึนิชิก็ต้องคอยให้ฮิอุระคอยสอนกติกาอยู่บ่อยๆ นี่”
ชิโกพูดพลางพยักหน้า

“ถึงจะเป็นผู้หญิง แต่เอาเรื่องไม่เบาแน่ เคยเถียงกับโค้ชเรื่องแผน
ยุทธวิธีด้วย ตอนนี่ยัยนั้นทำอะไรอยู่นะ”

“เห็นว่าแต่งงานมีลูกแล้วด้วย” เต็ตสึโรรายงาน “ริซาโกะบอก แต่
โทรคุยกับฮิอุระครั้งสุดท้ายสามปีได้แล้วมั้ง”

“ผู้หญิงนี่พอแต่งงานแล้ว การเลือกคบเพื่อนก็เปลี่ยนไปหมดเลยนะ”

ชีโกะพูด

“ผู้ชายเองก็เปลี่ยน” มัตสึซากิทำหน้าซึ่งขง “อย่างเจ้านากาโอะวันนี้ก็ไม่มาใช่ไหม แต่งงานแล้วไม่ค่อยยอมมาหาเพื่อน กลายเป็นคุณพ่อแสนดีอยู่ติดบ้านไปเสียแล้ว”

“กลัวเมียนะสิ” ชีโกะตอบ แต่ไม่รู้จะกระซิบบอกทำไม “เห็นว่าเป็นลูกคุณหนูเอาใจยาก คงตามใจเมียจนเคย แต่งเข้าบ้านเมียนี่ลำบากมาก”

“เฮ้อ รันนิงแบ็กผู้นำภาคภูมิใจของพวกเรา แต่กลับเจอเมียคอยบงการชีวิต” ยาซึนิชิดังขูดเหล้าสาเกเข้ามา กำลังจะรินใส่ถ้วยของตัวเอง แต่ขวดนั้นว่างเปล่าเสียแล้ว

งานเลี้ยงเลิกตอนสี่ทุ่ม อดีตสมาชิกชมรมอเมริกันฟุตบอลต่างแยกย้ายกันหน้าร้านเหล้า เมื่อก่อนยังไปต่ออีกสองสามร้าน แต่ตอนนี้ไม่มีคนเอ่ยชวน ทุกคนต่างมีครอบครัว ไม่อยู่ในสถานะที่จะใช้เวลาและเงินเพื่อตนเองเพียงคนเดียวได้อีก

เท็ตสึโรเดินไปสถานีรถไฟใต้ดินพร้อมกับชีโกะ

“คุยเรื่องเก่าอยู่นั่นแหละ ไม่รู้จักเบื่อจริงๆ” ชีโกะพูด “ฉันโดนว่าเรื่องการเตะทำประตู ส่วนนิชิซากิก็โดนว่าเรื่องการส่งลูกตอนท้ายถึงเมื่อไหร่กัน ฉันก็เจ็บใจเหมือนกันที่พลาดชัยชนะ แต่สิบสามปีแล้วนะธรรมดาที่น่าจะปลงตกกันแล้ว”

เท็ตสึโรยิ้มไม่พูดว่าอะไร เข้าใจดีว่าใจจริงทั้งยาซึนิชิกับมัตสึซากิไม่ได้ยึดติดกับเรื่องนั้น พวกเขาเพียงแค่พูดเรื่องเก่าซ้ำซากเพราะอยากคิดถึงอดีต

โทรศัพท์มือถือในอกเสื้อชีโกะดัง เขาหยิบโทรศัพท์ออกมาแล้วหลบเข้าข้างทาง

“เฮ้ นึกว่าใคร กำลังบ่นถึงอยู่พอดี ...ใช่ เพิ่งแยกย้ายกันเมื่อที่นิชิซากิก็อยู่ข้างๆ เดี่ยวจะไปขึ้นรถไฟใต้ดิน” ชีโกะใช้มือปิดไมค์โทรศัพท์แล้วหันหาเท็ตสึโร “นากาโอะ”

เท็ตสึโรพยักหน้าแล้วยิ้ม หมอนี่ตายยากจริงๆ

“ใช่ นอกจากนายแล้วทุกคนก็อยู่กันครบ ทาคาคูระกับฮิอุระไม่มา ...อะฮ่า ใช่แล้ว มีแต่ผู้ช่วย ยาซึนิชิยังบอกว่านิชิวากิไม่ต้องมาก็ได้ขอให้ ทาคาคูระมา ...ใช่ ทุกคนเหมือนเดิม”

เท็ตสึโรฟังเสียงพูดของชิโกะพลางยิ้มเผื่อนอยู่ด้านข้าง นากาโอะ ตำแหน่งรันนิ่งแบ็กลมกรดในอดีต ไม่ได้เจอหน้ากันตั้งแต่งงานเลี้ยงเมื่อ สองปีก่อน

ฐานะของนากาโอะคงไม่ได้สลักสำคัญนัก ชิโกะวางสายแล้ว

“หมอนั่นบอกว่าปีหน้าอยากมาร่วมด้วย”

จันหรือ เท็ตสึโรตอบ ปีที่แล้วเขาก็บอกเช่นนั้น

จังหวะจะก้าวเดินอีกครั้ง ชิโกะจะงัดไม้เท้า มองไปทางด้านหลังเท็ตสึโร สีหน้าประหลาดใจ อ้าปากค้าง

“เป็นอะไรไป”

เท็ตสึโรมองไปทางเดียวกับเขา ้วยรุ่นท่าทางยังเที่ยวไม่สะใจและ พนักงานบริษัทที่กำลังกลับบ้าน เดินกันขวกไขว่อยู่บนทางเท้าตรงหน้า เป็นภาพที่เห็นจนชินตา

เท็ตสึโรถามย่ำว่าเป็นอะไรไป ตอนนั้นเอง เขาสังเกตเห็นอีกฟาก ของกระแสผู้คน มีผู้หญิงมองมาทางนี้ ยืนหันหลังให้ถนน

“นั่น...” เท็ตสึโรพิมพ์ “ฮิอุระไม่ใช่หรือ”

“ใช่ใช่ไหม จริงๆ ด้วย เจ้านั้นทำอะไรอยู่นะ” ชิโกะโบกมือ

คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นฮิอุระ มิสึกิไม่ผิดแน่ หางตาเฉียงและจมูก เล็กโด่งอันคุ้นตา แต่รูปหน้าเรียวเล็ก คงแหลมกว่าเดิม ใส่กระโปรงดำ กับเสื้อแจ็คเก็ตสีเทา หิ้วกระเป๋าที่พาใบใหญ่

มิสึกิน่าจะมองพวกเท็ตสึโรมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว พอรู้ว่าทั้งสอง หันมาเจอ จึงเดินฝ่าฝูงชนเข้ามา สายตาจับจ้องเท็ตสึโร

“ไฉ่ผมยาวใช่ไหม” ชิโกะพูดจากด้านข้าง

มีสึกิไฉ้มยาวประบ่า สือออกน้ำตาล แต่อ่าจะย้อมก็ได้ เส้นผมถูกลมตีจนกระเซิงเล็กน้อย เท็ตสึโรเข้าใจว่าสาเหตุที่จำเธอไม่ได้ทันทีคงเพราะเหตุนี้ อึอูระ มีสึกิในความทรงจำของเขาคือผมสั้นเสมอตั้งหุ

แต่ถึงไฉนบ่เรื่องผม ท่าทางของเธอก็ยังต่างจากที่เท็ตสึโรจำได้มาก ซึ่งไม่น่าจะเป็นเพราะอายุที่มากขึ้น

มีสึกิหยุดยืนตรงหน้าพวกเท็ตสึโร มองหน้าทั้งสองสลับกัน รอยยิ้มบนหน้านั้นดูແหยาๆ พิกล

ทันทีที่สบตากัน เท็ตสึโรรู้สึกถึงความผิดปกติ เหมือนมีบางสิ่งติดขัดในใจ

เธอขยับริมฝีปาก แต่ไม่ได้ยินเสียง

“ทำอะไรรออยู่นะ รู้ไฉ้ใหม่ว่าวันนี้วันศุกร์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน” ซึไโกถามด้วยน้ำเสียงกระหายใคร่รู้มากกว่าจะตำหนิ

มีสึกียกมือขึ้นตรงหน้าเป็นเชิงขอโทษ จากนั้นวางกระเป๋าลง หยิบสมุดเล่มเล็กกับปากกาถูกลิ้นออกมา

“อะไร อะไรกันนี้”

ซึไโกถาม แต่เธอไม่ตอบ เขียนบางสิ่งบนสมุดแล้วหันให้เท็ตสึโรดู ‘หาที่คุยกัน’ บนสมุดเขียนไว้เช่นนั้น

2

“หมายความว่ายังไง” เท็ตสึโรมองหน้ามีสึกิแล้วถาม “เธอพูดไม่ได้หรือ คอเป็นอะไรไป”

“เป็นหวัดหรือ” ซึไโกถามแทรก

เธอส่ายหน้า เขียนบางอย่างบนสมุดอีก แล้วให้ดู

‘ตอนนี้ยังตอบไม่ได้ รายละเอียดเอาไว้ทีหลัง’

เท็ตสึโร่กับซึเกโกมองหน้ากัน แล้วเบนสายตากลับไปหามิสึกิ

“เกิดอะไรขึ้น พุดไม่ได้หรือ”

แต่มิสึกียังคงปิดปาก เอาแต่ชี้ตัวอักษรในสมุด

“คนประหลาด ต้องเกิดอะไรขึ้นแน่” ซึเกโกพุด

“คงตอบอะไรตรงนี้ไม่ได้ หากร้านนั่งคุยกันดีกว่า”

เท็ตสึโร่พุด แต่มิสึกิขมวดคิ้ว สายหน้าอย่างแรง

“ไม่อยากเข้าร้านที่เตะตาคนไซ้ไหม” เขาถาม

เธอผงกศีรษะ

ซึเกโก ถอนหายใจพรีด

“อะไรกัน ถ้าที่ที่ไม่เตะตาคนก็มีแต่ห้องคาราโอเกะแล้วละ”

“โอเคไหม” เท็ตสึโร่ถามมิสึกิ

เธอเอียงคอเหมือนลังเล ผมที่มีลอนน้อยๆ พลิวไหวตามลม

ตอนนั้นเองที่เท็ตสึโร่สังเกตเห็นจุดที่แตกต่างจากเมื่อก่อนที่สุด นั่น

คือการแต่งหน้าเข้มขึ้นกว่าเดิม ซึ่ยังไม่ได้แต่งหน้าอย่างประณีต เหมือน
เอาเครื่องสำอางใกล้มือมาโปะลงไปอย่างลวกๆ ลิปสติกก็เลอะขอบปาก
สิ่งนี้ทำให้เขากังวลยิ่งกว่าเรื่องที่เธอไม่พุดเสียอีก

“จั้นไปบ้านเราไหม” เท็ตสึโร่ตัดสินใจลงถามดู

มิสึกิเงยหน้า จ้องตาเขาตรงๆ แล้วถามกลับด้วยสายตาว่าได้อะไร

“ฉันจะได้อยู่ ซึเกโก นายว่าไง”

“ฉันก็ได้อยู่แล้ว” ซึเกโกดึงแขนเสื้อนอกขึ้นมองนาฬิกาข้อมือ “แต่เด็ก
อย่างนี้ไม่ลำบากแะหรือ เอ แล้วคืนนี้ทาคาคุระไม่อยู่ไม่ใช่หรือ”

“จะกลับมาดีกว่า แต่ไม่ต้องกังวลเรื่องวิชาโกะหรอก” เท็ตสึโร่มอง
มิสึกิ “เอาไงล่ะ ถ้าจะไปบ้านฉัน จากตรงนี้ก็แค่แป๊บเดียว”

เธอขยับริมฝีปากเหมือนอยากจะบอกอะไร แต่สุดท้ายก็ไม่มีเสียง
เล็ดลอด เพียงผงกศีรษะน้อยๆ แสดงความขอโทษ

“จันทกตกลอง” เท็ตสึโรตบหลังซีโก

เราตกลงว่าจะนั่งรถไฟใต้ดินสายมารุโนะอุจิจากสถานีชินจูกุชั้นไซเมะ
ก่อนลงใต้ดิน ซีโกใช้โทรศัพท์มือถือโทรกลับบ้าน พูดทำนองว่าจะไป
คอนโดฯ ของนิชิวากิเพราะเจอผู้จัดการหญิงสมัยมหาวิทยาลัย จากนั้น
จึงส่งโทรศัพท์ให้เท็ตสึโร

“เมื่อยฉันขอพูดกับนายหน่อย”

“ฉันหรือ”

ใช่ ซีโกเบะปากแล้วพยักหน้า

เท็ตสึโรรับโทรศัพท์มาแล้วส่งเสียงทัก เขาเคยพบหน้าภรรยาซีโก ไป
ร่วมงานแต่งงานด้วย หล่อนเป็นผู้หญิงรูปหน้ายาวใบหน้าแบบสาวญี่ปุ่น
ภรรยาซีโกถามทำนองว่าไม่ลำบากหรือที่ไปรบกวนค้ำมิดแบบนี้
เท็ตสึโรตอบว่าไม่ต้องเกรงใจที่บ้านไม่เป็นไร

“เมียนายมารยาทดีจัง หรือว่ากลัวผัวจะมีชู้”

“เรื่องมีชู้ไม่ใช่ประเด็น แต่กลัวว่าเราจะไปดื่มที่ไหนต่ออีกแล้วค่อย
กลับมากกว่า”

“ดื่มแล้วค่อยกลับไม่เห็นจะเป็นไรเลย ไม่ได้แวะร้านแถวกินซ่า
สักหน่อย”

“แต่ไม่ใช่แค่นั้น ลูกคนเล็กกำลังจะขึ้นชั้นประถม เลยต้องรัดเข็มขัด
กันหนักหน่อย แถมยังจ่ายหนี้ไม่หมด”

ปลายปีที่แล้วซีโกเพิ่งซื้อคอนโดฯ แถวโอจิคุโบะ

“อิจิบ้านนายจัง ทาคาคูระก็ทำงานด้วย”

“ก็ไม่ได้ดีอย่างนั้นหรอก”

ทั้งสามลงบันไดรถไฟใต้ดิน ในระหว่างทางมีลึกลับแว่นกันแดด
เท็ตสึโรสงสัยว่าทำไมใส่แว่นตอนกลางคืน แต่ก็ไม่ได้ถามอะไร

รถไฟฟ้าสายมารุโนะอุจิมีคนแน่น ต้องเบียดเสียดผู้คนบนขบวนรถ
ซีโกแยกไปยืนคนเดียว ส่วนเท็ตสึโรกับมีสึก็ถูกดันไปติดประตูฝั่งตรงข้าม

เท็ตสึโรให้มิสึกิยืนข้างประตู หันหน้าเข้าหาเขา แล้วใช้มือดันผนังรถ เพื่อไม่ให้แรงดันจากรอบข้างกระทบถึงเธอ เขาต้องขยับตัวหลบทุกครั้งทีรถโยก รวากับอยู่ในตำแหน่งไลน์แมนเลย

มิสึกีก้มหน้าตลอด เลี่ยงไม่เผชิญหน้ากับเขา มองเห็นขนตายาวจากร่องแวน เหมือนเธอจะไม่ได้ใช้มาสคารา

ใต้แสงไฟในขบวนรถ มองแล้วยังรู้ว่าเธอแต่งหน้าได้แย่มาก กลี๋ยรองพื้นไม่เนียน ผิวก็หยาบกร้านมาก เครื่องสำอางกลบไม่ได้เลยแม้แต่รอยระหว่างทางยังรู้สึกอีกอย่าง ทั้งที่แต่งหน้าเข้มขนาดนั้น แต่กลับไม่มีกลิ่นหอมโชยมาเลยสักนิด ไม่เพียงเท่านั้น ยังได้กลิ่นเหงื่อเหม็นเปรี้ยวเสียด้วยซ้ำ

กลิ่นเหมื่อนนั้นชวนให้คิดถึงโง่ทางเดินมืดสลัว ประตูเปิดอ้าเหมือนจะพังมีพังแหล่ มีแผ่นป้ายสีลอกล่อนอยู่ด้านบนเขียนด้วยตัวอักษรเลือนๆ ว่าชมรมอเมริกันฟุตบอล

อีกฟากของประตูเป็นห้องอบอวลด้วยฝุ่น เหงื่อ และกลิ่นอับชื้นผสมกัน

ผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่กลางห้องที่มีเสื่อเกราะและหมวกกันน็อกกองสุม ร่างกายซีดขาวของเธอเป็นประกายเมื่อต้องแดดลอดผ่านหน้าต่างกระจก ซึ่งไม่ได้เช็ดมาหลายปี

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของ QB นะ”

เธอ ฮิโระะ มิสึกิพูดในวันรุ่งขึ้นหลังเกมสุดท้ายนั้น ในห้องไม่มีใครนอกจากเท็ตสึโรกับเธอ แต่ภะนั้นภายในห้องยังอบอวลด้วยความร้อนจากตัวเหล่านักกีฬา

“ที่ทำไปก็ดีแล้ว QB ไม่ผิด” มิสึกิพูดต่อ พยักหน้าซ้ำๆ ตอนนั้นเธอเรียกเท็ตสึโรว่า QB แน่จนหมายถึงควอเตอร์แบ็ก

“ฉันพลาดเอง” เท็ตสึโรตอบ “เพราะฉันเลยไม่ชนะ” เขาถอนหายใจอย่างจริงจัง

แพ้ห้าแต้ม สิบเก้าต่อสิบสี่ สถานการณ์คือถ้าทัชดาวนสำเร็จก็
พลิกอีก

ว่ากันว่าฝ่ายเราเป็นรองอยู่แต่เดิม พวกเทตสึโร่ก็ทำใจอยู่แล้ว ทีม
ฝ่ายตรงข้ามเก่งเรื่องวิ่งตั้งรับ ส่วนทีมของเทตสึโร่มีอาวุธสำคัญคือความเร็ว
ของนากาโอะตำแหน่งรันนิ่งแบ็ก ถ้าเขาถูกสกัด โอกาสชนะก็ลดน้อยลง

พวกเทตสึโร่จึงเดิมพันด้วยด้วยการรุกแบบส่งลูกหวังดัดหลังทีม
ตั้งรับที่จ้องจะจับนากาโอะ พวกเทตสึโร่เพิ่มการหลอกหลอ คือแค่ ‘ทำที’
เป็นส่งลูกให้นากาโอะ แล้วให้นากาโอะ ‘ทำที’ เป็นรับลูกและวิ่งตามปกติ
ระหว่างที่ทีมตั้งรับของฝ่ายตรงข้ามม่งงวุ่นกับความเคลื่อนไหวของเขา
เทตสึโร่จึงส่งลูกให้มัตสึซากิตำแหน่งไวต์รีซีฟเวอร์หรือฮายาตะตำแหน่ง
ไทต์เอนด์ ฤดูกาลนั้นทีมมหาวิทยาลัยเทโตะเล่นเกมแบบส่งลูกน้อย ทีม
ฝ่ายตรงข้ามจึงถูกหลอกเข้าเต็มเปา พวกเขาสีบล้มเสียสนิทว่านิชิซากิ เทตสึโร่
เมื่อฤดูกาลก่อนก็คือควอเตอร์แบ็กไหลแกร่งขนาดชิงที่หนึ่งที่สองในลีก

แต่ยุทธวิธีนั้นใช้ได้ไม่ตลอดรอดฝั่ง พอเข้าครึ่งหลัง ฝ่ายตรงข้ามไม่
สะอึกสะเทือนกับลูกหลอกหลอของเทตสึโร่กับนากาโอะอีก จนกระทั่งเหลือ
เวลาอีกแปดวินาที

เล่นได้อีกเพียงครั้งเดียว ระยะห่างจากเส้นประตูสิบแปดหลา

เทตสึโร่ถือบอลที่เตะครูปมาได้ด้วยมือขวา วิ่งถอยหลังพลางมองหา
เป้าหมาย ดีเฟนซีฟไลน์ของฝ่ายตรงข้ามล้อมเข้ามารวกับสัตว์ร้าย การ์ด
ฝ่ายเดียวกันก็พยายามหยุดยั้ง มีเวลาให้ควอเตอร์แบ็กเพียงนิดเดียว อีก
ไม่นานกลุ่มแทกเกิลของฝ่ายตรงข้ามต้องทลายกำแพงเข้ามาพุ่งใส่เทตสึโร่
แน่ ถ้าโดนจับได้ทั้งที่ถือบอลอยู่ก็จบกัน

เทตสึโร่ขว้างลูกบอลหมุนเป็นรูปเกลียวไปหามัตสึซากิ มัตสึซากิ
พุ่งรับบอลแบบสุดตัว ถ้าแขนเขายาวกว่านี้อีกเพียงสิบเซนติเมตร การส่ง
ลูกก็สำเร็จ แต่คนคว่ำบอลได้นั้นกลับเป็นดีเฟนซีฟแบ็กของฝ่ายตรงข้าม
พริบตานั่นเองเหล่านักกีฬาของทีมคู่แข่งก็แสดงความยินดีสุดขีด ขณะที่ทีม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีคอตกอย่างหมดหวัง เท็ตสึโรมารู้ทีหลังเมื่อดูวิดีโอว่า
ฮายาตะตำแหน่งไทต์เอ็นด์ว่างอยู่

“ทั้งหมดเป็นเพราะฉันไม่ดีเอง” เมื่ออยู่ลำพังสองคน เท็ตสึโรพูดซ้ำ

“ไม่หรอก QB ทำเต็มที่แล้ว” มิสึกิเก็บลูกบอลที่กลิ้งอยู่ที่เท้าขึ้นมา
ขว้างใส่ เท็ตสึโรรับด้วยหน้าอก ลูกบอลแรงผิวดาคด เธอพูดต่อ “ยี้ดอกลี”

เท็ตสึโรจ้องลูกบอลแล้วจึงมองมิสึกิ เธอกัดริมฝีปากก้มหน้าซ้ำเลื่อง
มองเขา นัยน์ตาแดงก่ำ

จากนั้นเขาไม่เคยพูดเรื่องเกมนั้นกับเธออีกเลย การนัดชุมนุมปีละ
ครั้งหลังเรียนจบ เธอก็มาร่วมแค่สามครั้งแรก แล้วไม่ได้มาให้เห็นอีกเลย

ทั้งสามลงที่สถานีฮิงาชิโคเอนจิซึ่งอยู่ห่างจากคอนโดฯ ที่เท็ตสึโร
อาศัยไม่กี่นาที เป็นห้องเช่าขนาดสองห้องนอน พร้อมห้องเก็บของ ห้อง
นั่งเล่น ห้องอาหารและครัว แต่ค่อนข้างแข็งแรงเพราะเพิ่งสร้างได้สามปี
มีระบบล็อกอัตโนมัติด้วย ทุกครั้งที่บอกเรื่องค่าเช่า คนจะบอกว่า “ถ้าฉัน
ควรซื้อดีกว่า” แต่เขาไม่เคยพูดเรื่องนี้กับริซากะ

พอลงลิฟต์ขึ้นหก แต่ละห้องเรียงกันเป็นรูปตัวยู ห้องเท็ตสึโรอยู่
ริมสุด เท็ตสึโรเปิดประตู ภายในห้องมีดสนิท เขาเปิดไฟแล้วจึงบอกกับ
สองคนที่ตามมาว่า “เข้ามาสิ”

“มีแต่ของห่วยๆ ทั้งนั้นเลยนะ ทั้งเฟอร์นิเจอร์ทั้งเครื่องประดับ งาน
เขียนบทความก็พานี้ได้เงินมากขนาดนั้นเชียวนะหรือ” พอเข้าห้องนั่งเล่น
ซีโกมองรอบห้องแล้วพูด

“ไม่ใช่ของห่วยอะไร มีแต่ของธรรมดาทั้งนั้น”

“ไม่หรอกมั้ง เราพอจะรู้อยู่บ้างนะ” ซีโกมองถ้วยชาต่างประเทศ
ซึ่งวางเรียงอยู่ในตู้ ของในนั้นแทบทั้งหมดริซากะซื้อมาจากเมืองนอก งาน
อดิเรกหล่อนคือสะสมเครื่องถ้วยชา

“จะยังไ้ก้ช่างเถอะ นั่งลงได้แล้ว”

“เอ่อ จริงสิ” ซีโกนั่งลงบนโซฟาบุหนัง ใช้มือลูบที่วางแขน “แฮมของดีนี่สัมผัสมันช่างแตกต่างจริงๆ”

โซฟาสองที่นั่งและสามที่นั่งจัดวางเป็นมุมฉาก ซีโกเลือกตัวสามที่นั่ง เท็ตสึโรจึงนั่งลงข้างเขา ส่วนมิสึกียังยืนอยู่

“เป็นอะไรไป นั่งลงก่อนสิ” เท็ตสึโรชี้ไปที่โซฟาสองที่นั่งแล้วพูด

มิสึกิไม่ตอบ หยิบสมุดเล่มเล็กนั้นออกมา

“จะเขียนคุยกันอีกหรือ...” ซีโกพิมพ์

เธอเขียนบางอย่างด้วยสีหน้าครุ่นคิด แล้วยื่นให้เท็ตสึโร เขียนว่า ‘ห้องน้ำ?’

“ออกไปที่โถง ประตูที่สอง”

มิสึกิถือกระเป๋าออกจากห้องนั่งเล่นไป คงคิดจะไปล้างหน้า ถ้าล้างเครื่องสำอางลงๆ นั้นได้ก็ดีเหมือนกัน เท็ตสึโรคิด

“เหมือนจะไม่มีเสียงนะ หรือว่าเป็นโรคเกี่ยวกับลำคอ” ซีโกเอียงคอขงน

“การที่เธออยู่ตรงนั้นแสดงว่ารอพวกเรายอยู่นอกบ้าน แล้วทำไมถึงไม่เข้าไปข้างใน”

“คงไม่อยากเจอเพื่อนคนอื่นๆ มั้ง”

“ทำไมล่ะ”

“เอ ไม่รู้สิ...” ซีโกเกาศีรษะ

เท็ตสึโรเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ครัว ใส่น้ำเข้าเครื่องทำกาแฟ เซ็ตกระดาษกรอง

ได้ยินเสียงประตูห้องน้ำเปิด เหมือนมิสึกิจะออกมาแล้ว เท็ตสึโรใส่ผงกาแฟสเปซเบลนด์ในกระดาษกรอง แล้วกดสวิตช์เครื่องทำกาแฟ เปิดชั้นถ้วยชาม เรียงแก้วมักบนโต๊ะทำอาหาร

เท็ตสึโรรู้สึกจากด้านหลังว่ามีสึกิเข้ามาในห้องนั่งเล่น

“เอ๊ะ...นั่นใคร” ซีโกพูด แล้วอึ้ง แต่ไม่มีเสียงตอบจากมิสึกิ

กำลังคิดว่าเกิดอะไรขึ้น เทตลีโรจึงออกจากครัว

ผู้ชายตัวเล็กที่ไม่เคยเห็นมาก่อนยืนอยู่หน้าประตู สวมเสื้อสีดำกับกางเกงยีนส์ หันหน้ามาทางเทตลีโรอย่างช้าๆ

เทตลีโรเกือบหลุดปากอุทานว่าใครกัน แต่สังเกตเห็นก่อนว่าใบหน้าชายคนนั้นเป็นใบหน้าของมิลีกิ ผมสั้น ล้างเครื่องสำอางจนหมดแล้ว แต่คนตรงหน้าต้องเป็นเธอแน่

ชีโกยก้านลอยเหนือโซฟา อ้าปากค้าง ตาถลน ฉันต้องทำหน้าที่เหมือนกันแน่ ทั้งที่ตกใจจนพูดไม่ออก แต่เทตลีโรยังคิดแบบนี้ได้

มิลีกิมองหน้าสองคนสลับกัน รูปปากโค้งเล็กน้อย จะมองว่ายิ้มให้ เย้ยหยันท่าทางงวยของทั้งสอง หรือยิ้มเยาะสารรูปตัวเองก็ได้เช่นกัน

เธอทำท่าเหมือนสุดลมหายใจ แต่เทตลีโรหายใจไม่ทั่วท้อง

“ไม่ได้พบกันนานเลย QB” มิลีกิพูดออกมาในที่สุด

เสียงนั้นเป็นเสียงผู้ชาย

3

เป็นความรู้สึกประหลาด สิ่งที่ตาเห็นกับสิ่งที่หูได้ยินไม่ตรงกัน รู้สึกสับสนคล้ายกำลังดูภาพยนตร์ต่างประเทศทางโทรทัศน์ แล้วเสียงพากย์ดาราฮอลลีวู้ดไม่ตรงกับที่คาด

“ช่วยพูดอะไรหน่อยสิ QB” มิลีกิพูด เสียงนั้นไม่คุ้นหู แต่กลับตรงกับปากที่ขยับของเธอ “ชีโกก็อย่าอ้าปากค้างอย่างนั้นสิ”

เทตลีโรจ้องมองเธอไล่จากปลายเท้าจรดศีรษะหลายรอบ

“อิอูระ...จริงๆ นะ” เขาพูดคำนั้นได้ในที่สุด

“แน่นอน แต่อาจไม่ใช่อิอูระ มิลีกิคนที่พวกนายรู้จัก” มิลีกิพูดยิ้ม

“เป็นอะไรไป ทำไมถึงแต่งตัวแบบนั้น แล้ว” เท็ตสึโรชี้ปากเธอ
“เสียงนั้น”

เธอก้มหน้าลงแล้วพลันเงยหน้าขึ้น

“เรื่องมันยาว แต่อยากเล่าให้ฟังเลยมารอพวก QB”

เท็ตสึโรพยักหน้า “งั้นนั่งลงก่อน”

มิลีกักวาวๆ มานั่งลงกลางโซฟา แล้วอ้าขาที่ใส่ยีนส์

ชีโกจ้องมองตามอากัปกริยานั้น จนเธอนั่งลงจึงเอ่ย

“นี่คงไม่ใช่แต่งตัวไปงานแฟนซีนะ”

มิลีกิหัวเราะเห็นพັນขาว “ไม่ใช่ นี่จริงจังนะ”

ชีโกเกาะขมับ ท่าทางกระสับกระส่าย

เท็ตสึโรนั่งลงข้างชีโก มองมิลีกีอีกครั้ง เธอมีสีหน้าเคอะเขินเล็กๆ

“เอ่อ แล้ว...” เท็ตสึโรถาม “เรื่องเป็นยังไงมายังไง”

มิลีกีวางมือบนเข่า ยึดหลังตรง

“พบพวกนายครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่กันนะ”

“ประมาณสิบปีที่แล้ว...เห็นจะได้มั้ง” เท็ตสึโรขอความเห็นจากชีโก

“น่าจะประมาณนั้นนะ” ชีโกตอบ “ตอนนั้นฮิรุระยังทำงานอยู่ ถ้า

จำไม่ผิด บริษัทก่อสร้างใช่ไหม”

“จำได้แม่นนี่” มิลีกียิ้ม “ใช่ ตอนนั้นยังเป็นสาวออฟฟิศ เข้าทำงาน
ตั้งสามปีแล้ว ยังได้แต่ทำงานถ่ายเอกสาร พิมพ์รายงานที่คนอื่นเขียน ไม่มี
อะไรเปลี่ยนแปลงจนกระทั่งลาออก”

“ริซาโกะบอกว่าเธอแต่งงานแล้วนี่”

“ถูกใบไม้ร่วงตอนอายุสี่สิบแปด” มิลีกีตอบ “ส่วนบริษัทลาออก
ก่อนหน้านั้นแล้ว เพราะมันเงิ่นยิ่นมาก ทั้งที่เข้าบริษัทเพราะอยากทำงาน
ออกแบบ แต่สุดท้ายไม่ได้เขียนแบบเลยสักแผ่น อดคิดไม่ได้ว่าผู้หญิง
ถูกกดขี่เหลือเกิน”

“เอ่อ” ชีโกพูดแทรกอย่างเกรงๆ “เรื่องนั้นก็อาจจะสำคัญอยู่นะ
แต่ว่า...ไม่รู้ว่าพูดยังไงดีคือ...”

“อยากรู้ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ก่อนละสิ เรื่องทรงผม เสื้อผ้า แล้ว ก็เสียง”

“บอกตามตรงถ้าไม่ฟังเรื่องนี้ก่อน จะว่าไงดี มันตั้งสติไม่ได้ เนอะ”
ซีโกพูด คำว่าเนอะตอนท้ายนั้นพูดกับเท็ตสึโร

“จะอธิบายสั้นๆ เท่าที่จะทำได้นะ” มิสึกิมองทั้งสอง “รู้ไหมว่าทำไม
ฉันถึงได้แต่งงาน”

“ทำไมนะหรือ ก็เพราะรักเขาไม่ใช่หรือ” ซีโกตอบ

“ไม่ใช่ เป็นการดูตัวแต่งงาน แต่งกับพนักงานธนาคารแก่กว่าแปดปี
ความประทับใจแรกคือเป็นคนซื่อตรง พอแต่งงานแล้วเขาก็เป็นอย่างนั้น
จริงๆ ขยันทำงาน แต่ที่แต่งงานด้วยไม่ใช่เพราะชอบตรงนั้น คุณแต่งงาน
จะเป็นใครก็ได้ รู้สึกแต่ว่าจะต้องแต่งงานก่อน”

“ทำไมต้องรีบร้อนอย่างนั้นล่ะ” ซีโกถาม

“พูดง่ายๆ คืออยากให้ตัวเองตัดสินใจได้ เพื่อคอยเตือนตัวเองว่าในเมื่อ
ตัวเองเป็นผู้หญิงก็ต้องใช้ชีวิตแบบผู้หญิงเท่านั้น ถ้าแต่งงานแล้วคงตัดสินใจ
ได้ ไม่ต้องฝันในสิ่งที่ไปไม่ได้อีก”

เท็ตสึโรฟังคำพูดรวดเร็วของเธอด้วยความพิศวง ไม่อาจเข้าใจ
ความหมายนั้นได้ทันที นอกจากแววตาครุ่นคิดที่ทำให้เขารับรู้ได้ด้วย
สัญชาตญาณ

“ฮิอูระ ไม่อยากเชื่อว่าเขา...”

เท็ตสึโรพิมพ์้า มิสึกิพยักหน้าตอบโดยไม่พูดอะไร เท็ตสึโรย้าคำว่า
‘ไม่อยากเชื่อในใจ’ แต่ภาพลักษณ์ภายนอกของเธอตอนนี้ฟ้องว่าสัญชาตญาณ
ของเขาถูกต้อง

“เฮ้ะ อะไรนะ หมายความว่าไง” ดูเหมือนซีโกยังไม่เข้าใจ หันรี
หันขวางมองหน้ามิสึกิกับเท็ตสึโรสลับกัน

“หมายถึงฮิอูระไม่ใช่ผู้หญิง ใช่ไหม” เท็ตสึโรพูดพลางคิดว่าเรื่องบ้า
อะไรเช่นนี้ ไม่อยากจะเชื่อเลย

แต่เธอตอบว่าใช่ด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงแล้วเป็นอะไร” ชีโกทำปากจู๋

“เอ เป็นอะไรนะ ไม่รู้เหมือนกัน แต่ตัวเองคิดว่าตัวเองเป็นผู้ชาย”

มิสึกิผุดยิ้มประหลาดที่มุมปาก

ถึงกระนั้นชีโกก็ยังทำท่าไม่อยากจะเชื่อ หันมองเท็ตสึโรหาตัวช่วย

“คงไม่ได้หลอกกันนะ” เท็ตสึโรถามมิสึกิขอคำยืนยัน

เธอพยักหน้าเป็นเชิงว่าแน่นอน

เท็ตสึโรสูดหายใจลึกๆ เอ่ยด้วยความรู้สึกเหมือนจะประกาศเรื่อง

สำคัญ

“ที่เขาเรียกว่าภาวะเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด”

หา ชีโกร้องเสียงหลง เท็ตสึโรหันไปหาเขา

“อย่างน้อยนายน่าจะรู้จักคำนี้ไม่ใช่หรือ”

“ก็รู้จักอยู่ แต่นั่นมัน...” ชีโกทิ้งศีรษะที่เริ่มบาง “นั่นมัน จะว่ายังไงดี หมายถึงคนที่ผิดปกติมาตั้งแต่เกิด แต่ฮิอุระเมื่อก่อนไม่ได้เป็นไม่ใช่หรือ เป็นผู้หญิงธรรมดาंना”

“ก็เพราะอย่างนี้” มิสึกิพูด “ถึงต้องอธิบายไป แต่อยากให้ยอมรับในสองข้อนี้ก่อน ข้อแรก นี่ไม่ใช่เรื่องโกหกหรือเรื่องล้อเล่น อีกข้อคือ ผมทุกข้เรื่องนี้มานานโขแล้ว”

“ผมหรือ...” เท็ตสึโรย้ำคำพูดของมิสึกิ แม้จะเข้าใจเรื่องราวได้แต่ก็ยังอดปฏิเสธความจริงไม่ได้

“ใช่แล้ว” มิสึกิพูดต่อ “ผมเป็นผู้ชายมานานแล้ว นานมาก ก่อนพบพวกนายอีก”

4

ได้ยินเสียงเครื่องตัดการทำงานจากครัว กลิ่นหอมโชย เทตลีโร
นึกขึ้นได้ว่ากดสวิตช์เครื่องทำกาแฟทิ้งไว้จึงลุกขึ้น

ทั้งมิสีกีและชีโกนึ่งเจียบ มิสีกีคงกำลังรอปฏิกิริยาของทั้งสองต่อ
คำสารภาพของเธอ ส่วนชีโกคงไม่รู้ว่าจะทำตัวอย่างไร

เทตลีโรรินกาแฟใส่แก้วมักกับถ้วยกาแฟ แล้ววางบนถาดไปหาทั้งสอง
วางแก้วมักตรงหน้าตัวเองกับชีโก และวางถ้วยกาแฟบนจานรองตรงหน้า
มิสีกี

ทั้งสามจิบกาแฟในความเงียบอันน่าอึดอัด เทตลีโรกับชีโกใส่นม
ส่วนมิสีกีดื่มกาแฟดำ

หลังวางถ้วยกาแฟ เธอหลุดคำ

“คงตกใจใช่ไหม จู่ๆ มาบอกเรื่องแบบนี้”

“ก็เหม...เนอะ” ชีโกขอความเห็นด้วยกับเทตลีโร

เทตลีโรก็พยักหน้าว่าใช่ “เป็นอย่างนี้มานานมากแล้วหรือ”

“ใช่ บางทีอาจเป็นตั้งแต่เกิดเลย”

“แต่เราเห็นเป็นผู้หญิงนะ” ชีโกพูด “จริงอยู่ที่มีบางอย่างแปลกไป
บ้าง แต่ไม่เคยคิดเลยสักครั้งว่าไม่ใช่ผู้หญิง”

ฉันก็เหมือนกัน เทตลีโรรำพึงในใจ

“คนเราพอคับขันจะให้เล่นละครยังงี้ก็ได้”

“นั่นเป็นการแสดงหรือหรือ” ชีโกถาม

“ถ้าถามว่าทุกอย่างเป็นการแสดงหรือเปล่าก็ตอบยากหน่อย ใจคนนั้น
ซับซ้อน และยุ่งยาก คิดว่าคงไม่เข้าใจกันหรอก”

เทตลีโรพูดอะไรไม่ออกเพราะไม่เข้าใจจริงๆ ชีโกก็เช่นกัน

“โรงเรียนอนุบาลที่ไปมีสระว่ายน้ำเล็กๆ” มิสึกียกถ้วยกาแฟขึ้นอีกครั้งแล้วเริ่มเล่า “ผมรอคอยให้ถึงหน้าร้อนเพื่อจะได้ลงสระ แต่กลับมีเรื่องที่ตัวเองรู้สึกประหลาด นั่นคือทำไมตัวเองถึงถูกจับให้แต่งชุดที่แปลก”

“ชุดว่ายน้ำหรือ” เท็ตสึโรพูด

“ใช่ เพื่อนคนอื่นใส่กางเกงสีดำตัวเดียว แต่ตัวเองต้องปิดท่อนบนด้วย แกรมยังเป็นสีแดงหรือสีชมพูอีก คิดว่าคนใส่แบบนี้มีแค่เด็กผู้หญิงที่ปกติใส่กระโปรง แต่ตัวเองชอบใส่แต่กางเกง ต้องใส่กางเกงว่ายน้ำสีดำเหมือนเด็กผู้ชายคนอื่นสิ” มิสึกียกกาแฟ ใช้มือเสยผมสั้น “นี่เป็นความทรงจำแรกสุดที่รู้สึกแปลกแยกกับการถูกมองว่าเป็นเด็กผู้หญิง จากนั้นก็เป็นการทำสงครามประสาทกับแม่ไม่สิ้นสุด ใส่กระโปรงซะ หนูไม่อยากใส่ เล่นให้เหมือนเด็กผู้หญิงสิ หนูไม่อยากเล่น ตีโดโบว์ที่ผมนะ หนูไม่อยากตี แม่เติบโตมากับครอบครัวที่เข้มงวด แม่ติดภาพลักษณ์ของแม่ลูกว่าต้องเป็นแบบนี้ แต่พอไม่เป็นดังคิด นอกจากตำหนิสามีกับลูกแล้ว นิสัยของแม่ยังเป็นคนตำหนิตัวเองด้วย คิดว่าแม่พอสังเกตเห็นว่าลูกสาวคนเดียวมีบุคลิกแปลกๆ ก็รู้สึกอึดอัดว่าต้องแก้ไขแต่เนิ่นๆ”

“แต่ก็แก้ไขไม่ได้ละสิ”

มิสึกียกหน้าให้คำพูดของเท็ตสึโร

“น่าเสียดาย ที่แม่หลงเชื่อว่าแก้ไขสำเร็จแล้ว”

“หมายความว่าไง”

“พอเริ่มคิดเองเป็น ถึงเป็นเด็กก็ยังรู้จักเกรงใจ ทำให้แม่น้ำตาตก แล้วก็เริ่มคิดว่า จะทำตัวแบบนี้ต่อไปไม่ได้”

“ก็เลยเล่นละคร”

“ทำนองนั้น ยอมใส่กระโปรงถึงจะไม่ชอบ ยอมเล่นกับกลุ่มเด็กผู้หญิงถึงจะไม่สนุก เลียนแบบคำพูดคำจาพวกหล่อน ถ้าทำอย่างนั้นแล้วแม่สบายใจ ในบ้านก็สงบไม่มีเรื่อง แต่ความรู้สึกว่าไม่ใช่ นี่ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงยังอยู่ตลอด”

ชีโกครางในลำคอ ถอดเสื้อนอก คลายเนกไท

“จะว่ายังได้ มันยังไม่อยากเชื่อ” เขาพูด “สำหรับฉัน ฮิอูระเป็นผู้หญิงตลอด แล้วเพิ่งจะมาบอกว่าไม่ใช่ก็...”

“ช่วงนี้ไม่เคยเปลี่ยนเลย ตอนอยู่กับเพื่อนชมรมอเมริกันฟุตบอล ผมรู้สึกสบายใจมาก ทุกคนคบกับผมโดยไม่เคยคิดว่าผมเป็นผู้หญิงเลย เปลี่ยนชุดกันต่อหน้า ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ ริซาโกะยังไม่เห็นว่าไม่มีมารยาท แต่บอกตามตรง ผมกลับดีใจ”

“เพราะฮิอูระไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา” ชีโกพูด “เมื่อกี้ยาชินิชิยังบอก ไม่มีใครรู้จักอเมริกันฟุตบอลละเอียดยกกว่าเธอแล้ว”

ได้ยินชื่อเพื่อนเก่า มิสึกิมีสีหน้าผ่องคลาย “ยาชินิชิสบายดีไหม”

“ก็เหมือนเดิม แต่พุงใหญ่ขึ้น”

“หมอนั่นเป็นคนดี ปกติไม่มีใครคิดจะให้ผู้หญิงสอนหรอก คิดว่า โชคดีจริงๆ ที่ได้เข้าชมรมอเมริกันฟุตบอล” มิสึกิหลุบตาเล็กน้อย “แต่ถ้าได้ใส่เสื้อเกราะด้วยก็จะยิ่งดีนะ”

“ความจริงน่าจะให้ลองใส่เล่นๆ ดูสักครั้งก็น่าจะดี” ชีโกพูดแล้วหัวเราะแล้วมองเท็ตสึโร เท็ตสึโรก็ตอบว่าจริงด้วยสิ

“แต่เรื่องดีๆ ก็มีแค่ตอนนั้น” มิสึกิหน้าหม่น เสียงแหบพร่าทุ้มต่ำยิ่งขึ้น “อย่างที่บอกไปเมื่อกี้ ชีวิตในบริษัทแย่มาก เพียงเพราะร่างกายเป็นผู้หญิงต้องทนเจ็บใจมานานักตอนักแล้ว...”

ไม่รู้จะตอบรับอย่างไร เท็ตสึโรยกแก้วมากขึ้นดื่ม รู้ว่าสังคมนี้นับเป็นผู้หญิงต้องรับความอยุติธรรมในหลายสถานการณ์ แต่ความทุกข์ใจของมิสึกิน่าจะอยู่ในระดับที่แตกต่างยิ่งกว่า

“หลังจากออกได้ทำอะไรหลายอย่าง พยายามหางานที่ไม่ต้องนึกถึงร่างกายที่เป็นผู้หญิง แต่ปัญหาไม่ใช่เรื่องงาน แต่อยู่ที่การข้องเกี่ยวกับคนอื่นต่างหาก トラบโดที่ยังต้องทำงานร่วมกับคนอื่น คงไม่มีวันที่จะไม่รู้ลึกถึงความแปลกแยกระหว่างร่างกายกับจิตใจ”

“ก็เลยต้องตัดใจอย่างนั้นหรือ” เท็ตสึโรพูด “ถึงได้แต่งงาน...”

“คิดว่าอาจจะเปลี่ยนอะไรบางอย่างได้ บางอย่างในตัวเอง ถ้าแต่งงานแล้วมีลูกได้...นะ” แวตามิสึกิรวดร้า

“เห็นว่ามีลูกแล้วสินะ” เท็ตสึโรถาม

“กำลังจะหกขบ เด็กผู้ชาย น่าอิจฉาที่ลูกมีजूด้วย”

เธอคงตั้งใจจะพูดให้ข้า แต่เท็ตสึโรหัวเราะไม่ออก ซีโกเอาแต่จ้องกันแแก้วมัก

ในตอนนั้นได้ยินเสียงปลดล็อกกุญแจประตูหน้า ทั้งสามมองหน้ากัน

“ริซาโกะนะ” เท็ตสึโรบอก

มิสึกิทำท่าจะลุก ตาเหม่อลอย เธอเพิ่งมีท่าที่สับสนเป็นครั้งแรกของวันนี้ แต่แล้วนั่งลงอีกครั้งทันที คงคิดว่าจนปานนี้แล้วจะเดินลงไปก็เปล่าประโยชน์

เท็ตสึโรออกไปที่โถง ริซาโกะถอดรองเท้าอยู่ตรงประตู

“กลับมาแล้วหรือ”

หล่อนคงผิดคาด ยืนค้ำในท่ายกขาข้างเดียว “จ๊ะ กลับมาแล้ว”

“กลับดีจังนะ”

“ไม่ได้บอกหรือว่าจะดี” ริซาโกะถอดรองเท้าอีกข้าง จากนั้นมองรองเท้าสองคู่ซึ่งไม่คุ้นเคย “มีใครมาหรือ”

“พวกชมรมอเมริกันฟุตบอล”

“รู้อยู่แล้วเรื่องนั้น แต่ใครกับใคร”

“คนหนึ่งคือซีโก ส่วนอีกคนเธอคิดว่าใคร”

คำถามของเท็ตสึโรทำเอาริซาโกะทำหน้าเอือม

“อย่ามาโยกโย้ คนกำลังเหนื่อย”

หล่อนสะพายกระเป๋าใบใหญ่ใส่อุปกรณ์ถ่ายภาพกำลังจะตรงไปห้องนั่งเล่น เท็ตสึโรจับมือข้างที่ว่างของหล่อน “เดี๋ยวลี”

“อะไรล่ะ” ริซาโกะขมวดคิ้ว ผมด้านหน้าตกมาปกคิ้ว

“อีจระโง”

หา หล่อนลืมตาโพล่ง สีหน้าประหลาดใจ

“อีจระ มิสึกิโง เธอมาอยู่นี่”

“มิสึกินะหรือ” ริมฝีปากผุดร่องรอยความยินดี เหมือนอยากจะพบ
ทันที

แต่เท็ตสึโงไม่ปล่อยมือหล่อน

“ก่อนเจอ อยากให้ฟังเรื่องนี้ก่อน” เขามองหน้าริซาโกะซึ่งส่อแวว
สงสัยแล้วพูดต่อ “ยัยนั่นไม่ใช่คนเดิม”

“หมายความว่าไง”

ทันใดนั้นประตูเปิดออก ริซาโกะหันไปมอง มิสึกิยืนอยู่

“หมายความว่าแบบนี้” เธอพูด

5

เท่าที่เท็ตสึโงสังเกต ริซาโกะไม่ตกใจเท่าไรนัก มองมิสึกิแล้วเหมือน
ไม่รู้ว่าใครในปริบทาแรก แต่จากนั้นก็แสดงความยินดีที่ได้พบเพื่อนเก่า
ด้วยใจจริง

มิสึกิสารภาพเรื่องเดียวกับที่บอกพวกเท็ตสึโง ริซาโกะเข้าครองที่นั่ง
ของเท็ตสึโงเมื่อครู่ สูดบุหรืเมนทอล ฟังโดยแทบไม่สอดแทรก เสียงทุ้มต่ำ
ซึ่งไม่สัมพันธ์กับใบหน้าของมิสึกิเป็นเสียงเดียวในห้องเงียบนั้น

เมื่อเลาจนใกล้จบ ริซาโกะขยับบุหรืกับที่เขี่ย

“ตกใจนะ” หล่อนพูด “แต่อีกใจก็คิดว่านี่ก็อยู่แล้วเชียว”

“รู้มาก่อนแล้วหรือ” ซีโกทำตาโต

“ไม่ถึงขนาดรู้มาก่อนหรอก ไม่เคยคิดว่าภายในของมิสึกิเป็นผู้ชาย

แค่คิดว่ามีอะไรบางอย่างต่างจากพวกฉันมานานแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร
แต่คราวนี้ไขปริศนาได้แล้ว” ริซากะยิ้มให้กับเพื่อนหญิงในอดีต “แต่น่า
จะบอกเร็วกว่านี้”

“อยากบอกนะ แต่พูดไม่ออก”

“ใช่ ก็พอเข้าใจความรู้สึกนั้นนะ”

อดีตผู้จัดการหญิงชมรมอเมริกันฟุตบอลทั้งสองสบตากัน สายตาที่
ประสานกันเหมือนเปี่ยมด้วยความรู้สึกต่างๆ ซึ่งเข้าใจกันเองเพียงสองคน
ดูไปแล้วแม้จิตใจมีสีกก็จะเป็นผู้ชาย แต่อาจมีบางสิ่งที่ผู้หญิงด้วยกันถึงจะรู้
เทตสึโรคิด หรือเรียกกว่านี่คือมิตรภาพข้ามเพศ

“แล้ว” ริซากะพูด “แต่งงานมีลูก แล้วยังงี้ต่อ เท่าที่ดูน่าจะเป็น
ผู้หญิงได้ไม่เต็มร้อย”

“ใช่ ล้มเหลว” มิสึกิชิของบุหรี่ยืนขวางอยู่หน้าริซากะ “ขอสักมวนสิ”

“เชิญ” ริซากะยื่นซองบุหรี่ยให้ รอคจนมิสึกิชิดึงออกมามวนหนึ่งจึงจุด
ไฟแช็กให้ มิสึกิชิพูดขอใจแล้วคาบบุหรี่จ่อไฟนั้น

“เมื่อก็บอกแล้วว่า คุณแต่งงานผมไม่ใช่คนเลวอะไร ชยันทำงาน
คิดถึงครอบครัว อ่อนโยนกับผมด้วย แต่น่าเสียดายความอ่อนโยนของเขา
เป็นแบบที่ใช้ได้กับผู้หญิง แต่ขอโทษด้วย สำหรับผมแล้วมันลำบากใจ”

“ลำบากใจหรือ” ริซากะเอียงคอ

“คือรู้สึกทรมานใจ แค่อายุใกล้ก็อึดอัด ยิ่งคุยด้วยก็ยิ่งรำคาญ โดน
เตะเนื้อต้องตัวแล้วรู้สึกขนลุกขนพอง แน่นอนเขาไม่ผิด สาเหตุทั้งหมด
มาจากผม ถ้าจะให้แก้ตัว ก็เพราะคิดว่าถ้าแต่งงานมีลูกแล้วอาจเกิดความ
เปลี่ยนแปลงในตัว แต่ความจริงไม่เป็นแบบนั้นเลย กลับยิ่งรู้สึกถึงช่องว่าง
ระหว่างร่างกายกับจิตใจของตัวเองมากขึ้น ทั้งที่ผมก็พยายามแล้วนะ
เลยต้องเล่นละครตลอด...ตลอดเลย คิดว่าถ้าทำแบบนี้แล้วสักวันหนึ่ง
จะไม่ต้องเล่นละครอีก แต่เปล่าประโยชน์ ไม่อาจหลอกใจตัวเองได้”

“เลยออกมาจากบ้านนะหรือ”

มีสิ๊กิพ่นควันยาว

“ปลายปีที่แล้ว คิดอยากทำแบบนี้ตั้งนานแล้ว พอแม่ตายเลย
ตัดสินใจได้”

“คุณแม่เสียแล้วหรือ” เทตลีโรถาม

“ใช่ เป็นมะเร็งทางเดินอาหาร ช่วงทำนี่ผมมอย่างกับโครงไก่ ผม
ต้องเฝ้าไข้ด้วย ตอนนั้นจะออกจากบ้านมาก็ไม่ได้”

“แล้วคุณพ่อล่ะ”

“พ่อยังแข็งแรง พอแม่ตายอาจู้สิ๊กิโง่อกเสียด้วยซ้ำมั้ง แต่ไม่ได้
เจออีกเลยหลังงานศพแม่”

“นี่” ริชาโกะเอ่ย “บอกว่าออกจากบ้านมาแสดงว่าหย่ากับสามี
แล้วหรือ”

เรื่องนี้เทตลีโรก็สงสัย

มีสิ๊กิดูบุหรืออีกสองสามครั้งก่อนสายหน้า

“จู่ๆ วันหนึ่งก็หนีออกมา หลังส่งเขาออกไปทำงาน พาลูกชายไป
โรงเรียนอนุบาล ข้าวของก็เตรียมเก็บไว้ก่อนแล้ว เตรียมเงินไว้เพื่ออิสรภาพ
ของตัวเองด้วย จากนั้นก็แค่เดินออกมา แต่กลัวมีปัญหาถ้าเขาแจ้งตำรวจ
ให้ตามหา เลยวางแผนมาให้เขาบนโต๊ะในครัว”

“จดหมายนั้นเขียนความจริงทั้งหมดหรือเปล่า”

“เปล่า”

“ทำไมล่ะ”

“คิดว่าจะเขียนอยู่เหมือนกัน” มีสิ๊กิยกมือยกหน้าผากทั้งที่ยังคืบ
บุหรืออยู่ “หลอกเขามานานเสียจนพูดไม่ออก แล้วไม่อยากให้ลูกรู้ด้วย ลูก
จะเสียใจแค่ไหนถ้ารู้ว่าแม่ตัวเองแท้จริงมีจิตใจเป็นผู้ชาย...พอคิดแล้วก็
เลยเขียนไม่ออก”

“จั้น สามีกับลูกก็อาจยังตามหาฮิซุระอยู่ก็ได้ล่ะสิ” ซึโกะถามด้วย
ความเป็นห่วง

“ก็คงจะจั้นแหละ”

“เหมือนพวกเขาน่าสงสารนะ” ชีโกมองเท็ตสึโรและริซาโกะ
แม้เท็ตสึโรจะไม่พยักหน้าแต่ก็เห็นด้วยกับชีโก หรือว่าสามีของ
มิสึกิจะพอรู้ยู่บ้าง

“หลังจากออกจากบ้านแล้วทำอะไรบ้าง” ริซาโกะถาม

“หลายอย่าง ทำงานพิเศษตามร้านเหล้าบ้าง...”

“ในฐานะผู้หญิงหรือ”

“เปล่า” มิสึกิสายหน้าแดง “แน่นอนในฐานะผู้ชายสิ อุตส่าห์ได้เป็น
อิสระแล้วจะปล่อยโอกาสนี้ไปได้อย่างไร” เธอดับบุหรี่ในที่เขี่ย แล้วกาง
สองมือออก “เป็นไง ในสายตาของทุกคนไม่เห็นผมเป็นผู้ชายหรือ”

เท็ตสึโรเห็นเป็นเด็กผู้ชายมากกว่าจะเป็นผู้ชาย ไม่เพียงเพราะตัวเล็ก
แต่มิสึกียังดูกำกึ่ง จะหญิงก็ไม่ใช่ จะชายก็ไม่เชิง

ชีโกบอกว่าดูยังไงก็เป็นผู้ชาย ริซาโกะให้ความเห็นว่าก็พอไหว

เท็ตสึโรพูดถึงสิ่งที่คาใจ “ฉิดฮอร์โมนรีเปล่า”

แวตตามิสึกิเปล่งประกายจริงจัง จ้องหน้าเท็ตสึโรนิ่ง พยักหน้า
“ฉิดสิ”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ทันทีที่ออกจากบ้าน เพราะอยากฉิดมานานแล้ว ดูลิ แม้แต่หนวด
ยังขึ้นเลย” มิสึกิชี้คางตนเอง ยื่นหน้าเข้าใกล้ริซาโกะ

ริซาโกะพูดว่าจริงด้วย ชีโกก็เข้าไปจ้อง

“เหลือแต่หน้าอก ไม่ยอมเล็กลงสักที” มิสึกียื่นขึ้นปลดกระดุมเสื้อ
เช็ตสึดา ยังไม่ทันเปิดช่องให้ถามว่าจะทำอะไร เธอก็ถอดเสื้อออก ผิวคล้ำ
แดดปรากฏ เพียงแต่มีผ้ารัดหน้าอกไว้ ทำให้น้ำอกหน้าใจแบนราบ

แต่มิสึกิไม่ต้องการให้มองของแบบนั้น เธอยกแขนขวาขึ้นเสมอไหล่
กำหมัดแล้วงอศอกเบ่งกล้ามเนื้อ

“เป็นไง ไม่เลวเลยใช่ไหม น่าจะส่งลูกยวาระยะแปดสิบหลาได้เลย
นะนี่”

กล่อมแขนเป็นมัดก็จริง แต่ก็ดูน่าเวทนาอย่างบอกไม่ถูก เทตลีโรคิด
ริชาโกะนั่งเจียบขำเลื่องมอง เทตลีโรรู้ว่านั่นเป็นสายตายามมอง
แบบถ่ายภาพของหล่อน มีแต่ชีโกที่ออกความเห็นว่ายอดไปเลย

“เสียงนั้นก็เป็ผลมาจากการฉีดยาหรือ” เทตลีโรถาม

ทันใดนั้นมีสิ๊กิแย้มปากอย่างมีเลศนัย “ไม่ใช่แค่นั้นหรอก”

“ยังทำอะไรอีกหรือ”

“ก็” มีสิ๊กิใช้นิ้วชี้ทำท่าล้วงเข้าไปในปาก “ใช้แท่งโลหะหลายๆ แท่ง
แทงเส้นเสียง ถึงจะเจ็บแล้วก็ทรมานขนาดต้องดั้นพรวด แต่ก็ได้เสียงนี้มา
ทันที”

ฟังเรื่องนี้แล้วชีโกทำหน้าแบ่ “แค่ฟังก็เจ็บแทนเลย”

“ต้องทำถึงขนาดนั้นเลยหรือ” เทตลีโรถาม

มีสิ๊กิกำลังจะใส่เสื้อ แต่แล้วก็ถอดออกอีก

“เพื่อให้ได้ร่างกายแบบผู้ชาย ผมยอมทำทุกอย่าง ถึงจะต้องฉีดยา
เลือดเนื้อตัวเองก็ยอม ผมต้องแก้ไขความผิดพลาดของพระเจ้าที่สร้าง
ร่างกายนี้ขึ้นมา”

6

เปียร์กระป๋องในตู้เย็นถูกขนออกมา บรันดีซึ่งได้รับเป็นของขวัญถูก
เปิด งานเลี้ยงศิษย์เก่ารอบสองเริ่มขึ้นอย่างกะทันหัน ประเด็นที่พูดก็เป็น
ความทรงจำสมัยนักศึกษา ไม่มีใครพูดถึงเกมซึ่งทำได้ดี มีแต่เรื่องความ
ผิดพลาดกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอยู่ในความทรงจำ

“จำเกมกับ ม.เซเคียวตอนปีสามได้ไหม” ชีโกพูดใบหน้าแดงยิ้มน้อย
ยิ้มใหญ่ “ลูกส่งของนิสิตาภิถูกแย่ง คู่ต่อสู้เกือบได้วิ่ง แทกเลอร์เลยเข้าชน

แรงกระแทกนั้นทำให้ลูกบอลลอยลิว”

“ไม่รู้เพราะอะไรลูกไปเข้ามียาซินิชิพอดิบพอดิ” ริชาโกะทำท่าอึ้งม
ลูกบอล “ทุกคนเลยตะโกนบอกให้วิ่ง”

“แต่เจ้ายาซินิชิ ออกวิ่งโดยไม่รู้อะไรเป็นอะไร ข้างหน้าไม่มีใครเลย
เป็นโอกาสที่ซาดาวนั้ครั้งแรกและครั้งสุดท้ายในชีวิตอเมริกันฟุตบอลของ
หมอนั้น”

“ฉันก็คิดว่าสำเร็จแล้ว ตื่นเต้นมากเลย”

“แต่กลายเป็นแบบนี้ ทุกคนผิดหวังกันหมด”

ฟิงชีโกบอกแล้ว เท็ตสึโรก็ถึงภาพตอนนั้นจนหลุดซ้ำ ยาซินิชิถือ
บอลล้มกลิ้งก่อนถึงเส้นโกลนิตเดียวอย่างไม่น่าเชื่อ

“หมอนั้นเริ่มอ้วนลงพุงตั้งแต่ช่วงนั้นเลยนะสิ” ว่าแล้วชีโกก็หัวเราะ
อีก

เล่าเรื่องความหลังได้ไม่จบสิ้น ระหว่างคุยเรื่องอเมริกันฟุตบอล
ไม่มีใครนึกถึงสถานการณ์พิเศษของมิลีกี ทุกคนพูดไม่หยุด ยิ่งดื่มเยอะ ก็
ยิ่งดื่มได้เร็วขึ้น

ชีโกฟูเป็นคนแรก เขาถูกแบกจากห้องนั่งเล่นไปยังห้องเสื่อทาตามิ
ข้างกัน งานเลี้ยงถึงเวลาเลิกรา

“ฮิอุระเข้าไปนอนในห้องนอนกับริชาโกะนะ”

เท็ตสึโรพูด แต่มิลีกีไม่พยักหน้า

“ผมนอนตรงนี้ดีกว่า แค้โซฟาก็พอแล้ว”

“แต่ว่า”

“ทำกับผมให้เหมือนกับชีโกก็พอแล้ว” เธอชำเลืองมองเท็ตสึโร
เท็ตสึโรสะดุ้ง เริ่มตระหนักว่าตนยังไม่เปิดใจยอมรับสถานการณ์
ซับซ้อน

ตกลง เขาพูดเพียงเท่านั้น ริชาโกะขนผ้าห่มออกมาเียบๆ

ดีสามกว่าแล้ว เท็ตสึโรนอนเคียงข้างริชาโกะบนเตียงคู่ในห้องนอน

อันที่จริงเขาไม่ได้นอนเตียงนี้นานแล้ว แต่ทั้งสองก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ต่างฝ่ายต่างปิดไฟหัวเตียงข้างตน

เท็ตสึโรหลับตาลงแต่ไม่รู้สึกร่วงนอนเลย ยิ่งชมตาหลับ ตาก็ยิ่งสว่าง เขาลืมตาเหม่อมองเพดานท่ามกลางความมืด

ภาพเหตุการณ์หนึ่งวนกลับมา

มีสึกิตัวเปล่าเปลือย เข้าตั้งชั้น สองขาอ้าออกเล็กน้อย มือทั้งสองวางด้านหลัง เนื้อแน่นไม่มีไขมันส่วนเกิน เนินหน้าอกได้รูปแม้ไม่ใหญ่นัก เธอหันมาทางเท็ตสึโร ยอดปทุมกันเป็นสีน้ำตาลอ่อนอมชมพู ขนลับไม่ดกนัก แสงหลอดไฟส่องทั่วร่าง

เป็นช่วงเดือนพฤษภาคมตอนปีสี่ นอกหน้าต่างฝนเม็ดเล็กแทบมองไม่เห็นโปรยปรายต่อเนื่อง ม่านหน้าต่างปิดอยู่ จึงสะท้อนภาพเท็ตสึโรบนกระจกหน้าต่าง เขาเพิ่งออกมาจากห้องน้ำ มองภาพตัวเองผู้กำลังเหม่อด้วยหางตา

“มาทำกันเถอะ” มีสึกิเงยหน้ามองเขาแล้วพูด ใบหน้านั้นผุดยิ้มเยือกเย็น “หรือว่าไม่อยากทำ”

“เปล่า...” เท็ตสึโรเบนสายตาจากเธอ ทั่วกายร้อนระอุ

เป็นเวลาหลังงานเลี้ยงของชมรม ไม่รู้ทำไมมีสึกิจึงตามมาที่บ้านเช่าของเท็ตสึโร ไปตีมือต่อที่ห้อง QB ดีกว่า อ้อได้ อาจพูดคุยกันแบบนั้นแต่ทำอะไรได้ไม่ชัดเจน

ทั้งสองดื่มเหล้าเบอร์เบิ้นราคาถูกไปหลายแก้ว มีสึกิคอแข็งมาก เท็ตสึโรก็ไม่แพ้กัน แต่ทั้งสองก็เมาหนักเอาการ

มีสึกิคงถอดเสื้อผ้าวางที่เท็ตสึโรเข้าห้องน้ำ และรอเขาออกมาในสภาพเปลือยเปล่า

จำรายละเอียดหลังจากนั้นไม่ได้ แต่จำความรู้สึกต่อสัมผัสส่วร่างกาย มีสึกิได้จนบัดนี้ ผิวนุ่มลื่นมีความยืดหยุ่น สัมผัสยามกอดคล้ายไฟอ่อน

มิลิกิไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ ถึงกระนั้นยามสอดใส่ยังบิดหน้าด้วยความเจ็บ แม้จะปิดไฟแล้ว แต่แสงจางๆ ของหลอดไฟกลมยังส่องใบหน้าเธอ เท็ตสึโรตระกองกอดเธอพลางลอบมองสีหน้าเพื่อดูปฏิกิริยาหลายหน เธอหลับตาสนิทปิดปากแน่น ไม่มีเสียงใดลอดออกมาเลย ได้ยินแต่เสียงลมหายใจ เท็ตสึโรจึงสงสัยว่าเธอน่าจะไม่มีความรู้สึกใดนอกจากความเจ็บปวด

แต่เมื่อเสร็จสมอารมณ์หมายแล้วสักพัก มิลิกิเป็นฝ่ายยื่นมือมาที่อวัยวะสำคัญของเขา เมื่อมันตั้งชูชัน “อีกครั้งไหม” เธอถาม

เท็ตสึโรขึ้นคร่อมร่างเธอทันที กำลังอยู่ในวัยกำดัด เขาใช้ความหนุ่มและแรงกายที่มีโถมเข้าใส่มิลิกิ ส่วนเธอก็มีเนื้อหนังที่จะรองรับได้ ทั้งสองร่วมรักกันหลายครั้งย่นส่วง ด้วยเป็นคืนที่ร้อนขึ้น ทั้งสองจึงซุ่มไปด้วยเชื้อ ที่นอนซึ่งปูบนเสื่อทาทามิเปียกชุ่ม ลอยยกที่นอนขึ้นดูทีหลัง ขนาดเสื่อทาทามิยังมีน้ำซึม ทั้งสองหลับไหลไป ตื่นเข้ารอบตัวมีพืชพันธุ์หลากหลายกระจายเกลื่อนทั่วห้องเต็มไปด้วยกลิ่นคาว

คืนนั้นคืออะไรกัน จนบัดนี้เท็ตสึโรยังรู้สึกประหลาดใจ ก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยคิดกับมิลิกิในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง เรื่องจะมีอะไรกันไม่เคยแม้แต่จะฝันถึง เธอก็คงคิดเหมือนกัน ดังนั้นจึงไม่รู้สึกล้นเกินกับการอยู่กันสองต่อสองในห้อง การเชื่อเชียวของเธอจึงต้องเรียกว่าเป็นเรื่องผิดพลาด

เช้าวันนั้น มิลิกิออกจากห้องไปอย่างไร เท็ตสึโรนึกไม่ออก คงกลับไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น อันที่จริงความสัมพันธ์ของทั้งสองหลังวันนั้นก็ไม่ใช่ว่าสนิทสนมกันมากขึ้น ยังคงคบหาพูดจาเหมือนที่ผ่านมา ไม่ได้เป็นอะไรนอกเหนือจากควอเตอร์แบ็กกับผู้จัดการทีมอเมริกันฟุตบอล แม้แต่ยามอยู่กันลำพังก็ยังไม่เคยพูดถึงเรื่องคืนนั้น

เท็ตสึโรจึงไม่คิดอะไรมากมาย บอกกับตัวเองว่าเป็นเรื่องที่ไม่มีความหมายพิเศษ เช่นเดียวกับหนุ่มสาวหลายคนอาจจีบกันและมีเซ็กส์กันเพียงชั่วคืน เขาพยายามคิดว่าพวกตนเพียงลัทธิรสความคึกคะนองกันนิดหน่อยก็แค่นั้น

แต่แน่นอนเขาไม่เคยเชื่อ ไม่คิดว่ามิลีกีจะเป็นผู้หญิงง่ายที่ชอบ
เชื่อเชิญผู้ชาย แต่ก็ไม่กล้าถามเธอว่าคิดอย่างไรเช่นกัน รู้สึกว่าหากทำ
เช่นนั้น อาจพาตัวเองติดกับดักอันตราย สรุปลก็คือเขาเป็นฝ่ายหนี

จากนั้นเวลาผ่านไปกว่าสิบปี เท็ตสึโรยังคงฝังใจกับความทรงจำ
ประหลาดในคืนนั้น จนบัดนี้เขาพยายามจะไม่คิดว่าเจตนาที่แท้จริงของ
มิลีกีคืออะไร และถอดใจแล้วว่าไม่มีทางที่จะรู้ มีบางอย่างทำให้เธอโหล
เขาต้องเชื่อแบบนั้น

ทว่า

จิตใจของมิลีกีเป็นผู้ชายมาตั้งนานแล้ว นั่นหมายถึงตอนกอดรัด
กับเท็ตสึโรจนเหงื่อท่วมนั้นเธอก็เป็นเช่นนั้นด้วย เขาไม่เข้าใจจิตใจของ
คนที่มีใจเป็นผู้ชาย แต่มาร่วมรักกับผู้ชาย ถ้าจะมองว่าเหมือนรักร่วมเพศ
ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่

ขณะกำลังคิด ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากนอกห้อง ฟันไม้ดังเอี๊ยด
อ๊าด มีคนเดินอยู่

น่าจะเข้าห้องน้ำ ทว่าต่อมาก็ได้ยินเสียงคนกำลังสวมรองเท้าบริเวณ
ประตูห้อง ตามด้วยเสียงเปิดปิดประตูซ้ำๆ

เท็ตสึโรลุกขึ้นนั่ง ริษาโกะส่งเสียงหายใจอยู่ข้างตัว

เขาลุกจากเตียง สวมกางเกงกีฬาที่ถอดทิ้งไว้บนพื้น สวมเสื้อคลุม
กันลมทับผิวเปลือย เดินออกไปที่โถง รองเท้าผ้าใบของมิลีกีหายไปจาก
บริเวณที่ถอดรองเท้าตรงประตู พอเปิดประตูห้องนั่งเล่นไม่เห็นคนบนโซฟา
ได้ยินเสียงกรนดังของซีโก

เท็ตสึโรเปิดลิ้นชักตู้หิ้งนั่งเล่น หยิบกุญแจกับกระเป๋าสตางค์ แล้ว
หันหลังมุ่งไปทางประตู สวมเท้าเปล่าในรองเท้าจ็อกกิ้ง เปิดประตูห้อง
อากาศหนาวเย็น แต่ไม่มีเวลาจะย้อนกลับห้องเพื่อใส่เสื้อยืดได้เสื้อกันลม
เขาลงลิฟต์ไปถึงชั้นล่าง วิ่งข้ามโถงทางเข้า ออกไปด้านนอก หน้า

คอนโดฯ มีรถบรรทุกคันใหญ่วิ่งผ่านไปพอดี เท็ตสึโรออกไปที่ทางเท้ามอง
รอบด้านไม่พบมิลิกิ ถ้าเธอนั่งแท็กซี่ไปก็คงตามไม่ทัน

เท็ตสึโรวิ่งเหยาะๆ มุ่งหน้าไปสถานีรถไฟอิงาซีโนะจิ ระหว่าง
ทางเห็นช่อดอกหรือที่พอลบลูฝนได้ เขาจะชะโงกมองเพื่อให้แน่ใจ แต่ไม่
พบมิลิกิ

เขาชะงักฝีเท้าเมื่อผ่านสวนสาธารณะเล็กๆ ลองมองเข้าไปด้านใน
ไม่มีวี่แววว่าจะมีใครอยู่ ขณะกำลังจะเดินต่อ จับพลันมีบางสิ่งแล่นเข้าตา
ปากทางเข้าสวนมีถังขยะ ขอบถังมีบางสิ่งที่คุ้นเคยติดอยู่ เขาเข้าไป
ใกล้และหยิบมัน

ไม่ผิดแน่ เป็นวิกผม หมายถึงผมปลอมที่มีมิลิกิสวม พอมองลงไป
ถังขยะ เห็นกระป๋องดำกับเสื้อแจ็คเก็ตสีเทาทั้งอยู่ในนั้น

เท็ตสึโรย่างเท้าเข้าไปในสวน หรีดจ้องช่องระหว่างพุ่มไม้ คิดว่า
น่าจะเอาไฟฉายมาด้วย

เห็นบางอย่างเคลื่อนไหวที่หางตา เขามองไปทางนั้นทันที ได้
กระดานลื่นมีก้อนสีดำ เหมือนไครนอนซุกตัวอยู่ เขาลองเดินช้าๆ เข้าไป
ใกล้ มองเห็นหลังที่ใส่เสื้อสีดำอยู่นิดหน่อย

มิลิกินั่งกอดเข่าเอาหน้าซุกกระเป๋ากีฬา ซึ่งเป็นข้าวของชิ้นเดียว
ของเธอวางอยู่ข้างๆ

เท็ตสึโรเข้าไปใกล้ ตะลึง มิลิกิบิดตัวสะดุ้งแล้วเงยหน้า ดวงตา
แข็งกร้าว แต่เมื่อรู้ว่าเป็นเขา ก็ทำหน้าเหมือนเด็กกำลังจะร้องไห้

“QB...”

“ทำไมออกมาไม่บอกละ” เท็ตสึโรถาม “มีอะไรไม่พอใจหรือ”

เธอก้มหน้าแล้วส่ายหน้า “ไม่ยากทำให้ลำบาก”

“ไม่ลำบากเลย เกรงใจมากไปแล้ว เอ้า กลับกันเถอะ”

แต่เธอส่ายศีรษะอีกครั้ง

“ได้เจอทุกคน ก็พอใจแล้ว ผมรับได้ ปล่อยผมไปตามทางเถอะ”

“ฉันรู้ว่าเธอตัดสินใจแล้ว แต่ก็ไม่ควรออกไปเฉยๆ โดยไม่บอก ไม่กล่าวไม่ใช่หรือ ไม่คิดว่าพวกเราจะเป็นห่วงหรือ”

“ขอโทษ แต่คิดว่าถ้าบอก ทุกคนต้องห้ามเอาไว้แน่”

“ก็แน่นอนแล้ว ใครจะให้ออกไปดึกดื่นแบบนี้”

ทันใดนั้นมีลึกลับขึ้น ใช้มือตบกันทางเกยยื่นสแล้วยกกระเป๋ารขึ้น ทำท่าจะเดินไปคนละทางกับคอนโดฯ เทตลีโร

“บ้านอยู่ทางนี้”

“ผมจะเรียกแท็กซี่ไปโรงแรมที่ไหนสักแห่ง จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”

“เดี๋ยวลี” เทตลีโรว่าแขนเธอที่เดินออกไป “ทำไมไม่มีวิธีแบบนี้”

“ไม่ได้วิธีอะไรนี่” มีลึกลับลดแขนของเทตลีโร “จะทำให้ริชาโกะกับ QB เดือดร้อนไม่ได้จริงๆ แล้วแค่เจอกันก็ทำให้ลำบากแล้ว...” เธอก็มหัน่า กักริมฝีปาก

“พูดไม่รู้เรื่องเลยนะ” เทตลีโรเผยยิ้ม “อะไรทำให้เธอคิดว่าฉันลำบาก แค่เพื่อนเก่ามาพักที่บ้าน เรื่องเล็กน้อยมาก”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่อย่างนั้น” มีลึกลับทั้งผมที่ตัดสั้น เตะพื้น “ไม่อยากจะให้ต้องพัวพันกับเรื่องยุ่งยาก ผมจะรู้สึกเสียใจจนมีชีวิตอยู่ไม่ได้ ถ้าชีวิตพวก QB ต้องวุ่นวายเพราะมายุ่งกับผม”

“พูดเกินไปหรือเปล่า จะมีเรื่องอย่างนั้นได้อย่างไร คิดมากเกินไปแล้ว กลับคอนโดฯ กันก่อนเถอะ อยากพูดอะไร ก็ค่อยไปพูดกันที่ห้อง”

เทตลีโรว่าแขนมีลึกลับอีกครั้ง แต่เธอก้าวถอยหลัง เขาจะเดินตาม เธอยกมือขวาขึ้นห้าม

“ไม่ได้นะ จะไปไม่ได้”

น้ำเสียงเธอเปี่ยมด้วยความเศร้า เทตลีโรเพิ่งรู้สึกตัวว่านี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ

“มีอะไรไปกปิดอยู่หรือ”

มีลึกลับหลบตา นิ่งเงียบ สีหน้าเหมือนหาคำมาอธิบาย

“ลองพูดมาสิ ฉันจะไม่ยอมถอยจนกว่าเธอจะพูด”
มิสึกิทำท่าเหมือนลังเล เพ่งมองไปที่จุดหนึ่ง ถอนหายใจเฮือกใหญ่
หลายครั้ง

ไม่นานเธอเงยหน้ามองเท็ตสึโร “ถึงไม่พูด เดี๋ยวก็รู้เอง”
“หมายความว่าไง รู้เอง แล้วจะรู้เมื่อไหร่”
“อย่างเร็วก็พรุ่งนี้ หรืออาจจะมะรืน”
“พรุ่งนี้หรือมะรืน” ไม่เข้าใจเลย “ไหนๆ ก็จะมีอยู่แล้ว พูดมาตอนนี้
เลยก็ได้นี่”

“ถ้าพูดแล้วจะยอมกลับไปคนเดียวไหม”
“ยังบอกไม่ได้ ขึ้นอยู่กับว่าเป็นเรื่องอะไร”
นึกว่าเธอจะบอกว่าซึโกะ ทว่าปฏิกิริยาของเธอต่างไปโดยสิ้นเชิง
เธอยิ้มน้อยๆ แล้วส่ายหน้าช้าๆ

“ถ้าได้ฟังแล้ว บางที QB คงไม่รังแกไว้อีก เพราะฉะนั้นพูดตอนนี้
เลยอาจจะดีกว่า”

ด้วยไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริง คราวนี้เท็ตสึโรเป็นฝ่ายครุ่นคิดแทน
มิสึกิถอนหายใจ “ผมถูกตามล่าอยู่”
หา เท็ตสึโรอุทาน คิดว่าฟังผิด
“ถูกตามล่าหรือ”

“ใช่ ถูกตามล่า หรือพูดให้ถูกคือกำลังจะถูกตามล่า...มั้ง” มิสึกิ
พยักหน้ากับคำพูดตัวเอง “ถูกตำรวจล่าไง อีกไม่นานพวกมันต้องมาหา
ผมแล้วก็จบเห่”

“ตำรวจหรือ อิคุระ...” เท็ตสึโรสับสน “ไปทำอะไรมา”
“อยากรู้ขนาดนั้นเลยหรือ”
“แน่นอนอยู่แล้ว”

“จริงสิ อาจจะแน่นอนอยู่แล้วก็ได้” มิสึกิยกไหล่ มองเท็ตสึโรอีกครั้ง
“ขอหาฆาตกรรม ผมฆ่าคนตายมา”

คำพูดนั้นเข้าหู แต่ไปทิ่มแทงใจเท็ตสึโร เขาตกใจสุดขีดจนตัวแข็ง
ทื่อไปชั่วครู่ พุดอะไรไม่ออก

“ไม่ได้ยินหรือ” มิสึสึกิถาม ทำหน้าทะเล้น เป็นใบหน้าที่ของผู้หญิง
เท็ตสึโรยังมีกะจิตกะใจคิดแบบนั้นแม้กำลังสับสน

7

เท็ตสึโรยืนนิ่ง นึกคำที่ควรพุดไม่ออก มิสึสึกิลังของจากในกระบี่
กางเกงยีนส์โยนให้ เขารับทันควัน มันคือไฟแช็กแบบใช้แล้วทิ้ง มีภาพ
ดวงตาสีทองสองดวงบนพื้นสีดำ ระหว่างหัวตามีคำว่า ‘ตาแมว’ ออกแบบ
ชวนให้คิดถึงละครเพลงเรื่อง ‘แคตส์’

“นี่มัน” เท็ตสึโรพุดออกมาได้ในที่สุด

“ที่ที่ผมทำงานเมื่อไม่นานนี้”

เท็ตสึโรหุบตามองไฟแช็กอีกครั้ง ด้านหลังมีที่อยู่และหมายเลข
โทรศัพท์ เหมือนร้านอยู่ที่ย่านกินซ่า

“เป็นบาร์เทนเดอร์ที่ร้าน”

เท็ตสึโรกลิ้งไฟแช็กเล่นในมือ “ในฐานะผู้ชาย”

“แน่นอน” มิสึสึกิพุดชัดเจน “เห็นอย่างนี้ ผมทำงานเก่งนะ”

เท็ตสึโรพยักหน้า ลองจุดไฟแช็กดู เปลวไฟแรงกว่าที่คิด

“ร้านนั้นมีผู้หญิงชื่อคาโอริจึงทำงานอยู่ เรียกจั้งแต่ความจริงอายุ
น่าจะราวสามสิบแล้ว แต่บอกที่ร้านว่าอายุยี่สิบหก”

เดาไม่ถูกว่าเรื่องของมิสึสึกิจะไปในทิศทางไหน เท็ตสึโรได้แต่ฟัง
เงิบๆ

“มีผู้ชายมาเฝ้าคาโอริจังทุกคืน รอจนหล่อนออกจากร้านแล้ว
สะกดรอยตาม ถ้าหล่อนไปร้านอื่นกับแขก คราวนี้จะไปรอที่หน้าร้านนั้น
ถ้าแขกให้แท็กซี่ไปส่งหล่อน เขาจะขับรถตาม ไม่ยอมละสายตาเลยแม้แต่
วินาทีเดียวจนกว่าคาโอริจังจะกลับถึงห้อง”

“ที่เขาเรียกว่าสตอล์กเกอร์ใช่ไหม”

“พูดให้เข้าใจง่ายก็ใช่แหละ” มิสึกิพยักหน้า “ไม่ใช่แค่สะกดรอยตาม
ยังตามดื้อโทรศัพท์มาทุกวัน อัดเสียงชวนชนลูกใส่เทปของโทรศัพท์
บางครั้งยังส่งรูปแอบถ่ายหล่อนมาให้”

“เคยได้ยินมาบ้าง”

“คาโอริจังรู้สึกกลัวทุกวัน วันไหนไม่มีแขกไปส่ง ต้องกลับคนเดียว
ด้วยความกังวล ผมเลยอาสาไปแท็กซี่ไปส่งถึงคอนโดฯ รอจนกว่าหล่อน
จะเข้าห้องแล้วถึงกลับ คอนโดฯ หล่อนอยู่แถวกินชิโซ ส่วนผมอยู่คิคุกะวะ
ทางเดียวกันพอดี”

“เหมือนเป็นบอดี้การ์ดละสิ”

“ทำนองนั้น คราวนี้เมื่อคืนวาน ก็ไปส่งหล่อนถึงหน้าห้อง แล้วชาย
โรคจิตก็ตามมา จอดรถห่างจากคอนโดฯ ไปหน่อย พอผมส่งคุณคาโอริจึง
หน้าห้อง โทรศัพท์มือถือเธอดังขึ้น ผู้ชายคนนั้นโทรมา บอกทำงานว่าถ้า
ปล่อยหมอนั้นเข้าห้องจะไม่ยอมให้อภัย แน่นอนหมอนั้นหมายถึงผมเอง
ชายโรคจิตคงคาใจมากเรื่องที่บาร์เทนเดอร์มาส่งแทบทุกคืน คาโอริจัง
รีบวางหูทันที แต่หวาดกลัวมากกว่าทุกครั้ง เพราะที่แล้วมานั้นไม่เคยโทร
เข้ามือถือ ไม่รู้มันไปได้เบอร์มือถือหล่อนมาจากไหน”

“ก็คงพอมีทางหาได้แหละ”

“คงใช้วิธีสกปรกนะสิ เพราะอย่างนี้ผมเลยฉุนกิก พอหล่อนเข้าห้อง
แล้ว ผมเลยไปหามัน ตั้งใจว่าจะคุยกันให้รู้เรื่อง”

เท็ตสึโรตกใจมองหน้ามิสึกิ

“คุยให้รู้เรื่องหรือ ทำยังงี้”

เธอยกกำปั้นขึ้นตรงหน้า

“คุยกับพวกโรคจิตวิปริตแบบนี้ต้องใช้ไอ้เนื้ออยู่แล้ว มันไม่ใช่คนที่จะคุยกันรู้เรื่อง ตั้งใจว่าจะยาให้เต็มที่ไม่ให้มันคิดทำอะไรแบบนี้อีก”

ด้วยรูปร่างแบบนี้แหละหรือ เทตลีโรมองรูปร่างอันบอบบางกว่าผู้ชายทั่วไป

“เห็นอย่างนี้ ผมฝึกฝนร่างกายทุกวันนะ อาจจะมี QB ไม่ไหว แต่ถ้าให้ดังข้อกับผู้ชายทั่วไปก็ไม่แพ้หรอก” มิสึกิพูดราวกับอ่านใจเขาออก

“แล้ว...เป็นยังไง”

“ผมเข้าไปใกล้รถมันแล้วบุกเข้าไปนั่งเลย ขนาดมันยังตกใจ ผมเลยบอกว่าต่อไปห้ามเข้าไปใกล้คาโอริจังเด็ดขาด แต่มันไม่ยอมฟัง แถมบอกว่าที่เข้าไปเพื่อหลอน ผมโมโหชกหน้าไปหมดหนึ่ง มันเลือดขึ้นหน้าเข้ามาคว่ำตัวผม จากนั้นไม่ต้องบอกก็คงรู้ เกิดการต่อสู้กันในรอบแคบๆ นึกว่าไอ้โรคจิตจะอ่อนแอ แต่มันมีแรงเยอะสมเป็นผู้ชาย ผมสู้ยิบตา รู้ตัวอีกทีก็บีบคอมันอยู่”

มิสึกิเล่าไปเรื่อยๆ ฟังแค่คำเสียงเหมือนกำลังเล่าฉากในภาพยนตร์ เทตลีโรรู้สึกเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง

“แล้วมันก็ไม่ขยับ ไม่ว่าจะเขย่าหรือจะทุบมันก็ไม่กระดิก ไร้อะไร ผมฆ่ามันเสียแล้ว ผมพลั้งคิดแบบนี้” มิสึกิหยุดยั้ง “ไม่ได้รู้สึกผิดหรือสงสารแค่รู้สึกโกรธที่มันตายง่ายเหลือเกิน”

“เลยไม่ได้แจ้งตำรวจนี่สิ”

“ไม่รู้สิกลัวว่าอยากแจ้ง ไม่อยากเชื่อว่าตัวเองต้องเข้าคุกเพราะคนแบบนี้ คิดแล้วมันไม่สมเหตุผล ผล ถึงได้หนี”

“ทั้งศพไว้อย่างนั้นแหละหรือ”

“ผมขับรถคันนั้นไปไว้ในที่ไม่สะดวกดูตาแล้วค่อยหนี”

“แล้ว คิดจะหนีไปเรื่อยๆ หรือไง”

เทตลีโรถาม มิสึกิยกไหล่

“รู้ว่าคุณชอบตัวดีกว่า ลำพองมีร่างกายไม่เหมือนคนอื่นก็ว่าลำบากแล้ว ถ้าโดนออกประกาศจับคงมีชีวิตไม่ปกติแน่”

คงจันแหละ เท็ตสึโรคิด

“บอกตามตรงเมื่อคืนก็แทบนอนไม่หลับ คิดอยู่ตลอดว่าจะมอบตัวดีหรือเปล่า แล้วพอมองปฏิทินก็นึกขึ้นได้ว่าเป็นวันศุกร์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน จู่ๆ ก็อดอยากเห็นหน้าทุกคนขึ้นมา เลยเปลี่ยนใจ ได้เห็นหน้าทุกคนแล้วค่อยตัดสินใจดีกว่า”

“ฉันน่าจะเข้าไปในร้านด้วย”

“คิดจะเข้าอยู่ แต่ถ้าพบทุกคนแล้ว ผมเกิดหนีไปโดยไม่มอบตัวอาจทำให้ทุกคนเดือดร้อน พอคิดแบบนั้นเลยไม่เข้า” มิสึกิเอามือกุมหน้าผาก สายหน้า “ผมเป็นคนไม่เอาไหนเลย คิดขนาดนั้นแล้วก็น่าจะรีบไปจากตรงนั้นเสียก็สิ้นเรื่อง...”

“แต่พวกฉันก็มาเจอเสียก่อนนะหรือ น่าจะเป็นไม่เห็นหรือเปล่า”

มิสึกิสายหน้าน้อยๆ

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ก็คิดว่าโชคดีที่ได้คุยกับพวก QB ได้บอกความรู้สึกที่แท้จริงแล้วก็สบายใจขึ้นมาก”

เธอแหงนมองท้องฟ้ายามราตรี เอียงคอไปมาให้หายเมื่อยขบ “คำสารภาพจบแล้ว” พูดแล้วยิ้มให้เท็ตสึโร

“ตอนนี้ก็ยังลังเลอยู่ใช่ไหมว่าจะมอบตัวดีหรือเปล่า”

“ไม่แล้ว ตัดสินใจได้แล้วเมื่อ” มิสึกิกะพริบตาถี่ “พรุ่งนี้เช้าจะไปหาตำรวจ เพื่อมอบตัว”

“คิดดีแล้วจริงๆ หรือ”

เท็ตสึโรพูด มิสึกิตาเหลือกเหมือนได้ยินคำที่ไม่คาดฝัน

“จะรั้งผมไว้หรือ”

“เปล่า บอกตามตรงไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน ฉันไม่อยากจะไปหาตำรวจ แต่ก็คิดว่ากรณีแบบนี้สมควรมอบตัว เลือกไม่ถูกระหว่างถูกใจกับถูกต้องมั้ง แต่ที่แน่ๆ คือตกใจ ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก”

“เพราะ QB เป็นคนมีสามัญสำนึกไง แต่นั่นถูกต้องแล้ว ทำอะไรไม่ถูกนะถูกแล้ว ถ้า QB ทุกข์ใจ ผมก็ลำบากใจ ทำเป็นไม่ได้ยินเรื่องทั้งหมดแล้วกลับบ้านไปเถอะ”

ใครจะกลับไปได้เล่า เทตลีโรยืนตัวแข็งทื่อ

“ทำแบบนั้นไม่ได้...หรือไง” มิสึกิพูดราวกับอ่านใจเขาออก “งั้นผมเป็นฝ่ายหายไปเองดีกว่า ขอบใจสำหรับทุกอย่าง ฝากความคิดถึงให้ริซาโกะด้วย” เธอยกกระเป๋า หันหลังให้เทตลีโร เดินออกไปอย่างไม่ลังเล

“เดี๋ยวก” เทตลีโรร้องเรียก แต่มิสึกิยังเดินต่อ เขาวิ่งตาม คว่ำไหล่เธอ “บอกว่าเดี๋ยวก”

มิสึกิสลดมือเขา แต่เขาไม่ปล่อย เธอคว้าข้อมือเขาจะดึงออก แต่เขายิ่งบีบแรงขึ้น

มิสึกิยิ้มเผื่อนทั้งที่ยังจับข้อมือเขา

“สมกับเป็นแรงผู้ชาย ข้อมือผู้ชายต้องได้อย่างนี้”

“ยังงี้ก็กลับไปคอนโดฯ ก่อนเถอะ ไม่งั้นฉันจะอธิบายให้ริซาโกะฟังได้ยังไง”

“ก็แค่บอกไปตามที่ผมเล่าก็พอ”

“เธอต้องพูดเอง ริซาโกะเองก็อยากจะฟังจากปากเธอแน่”

มิสึกิคลายมือที่จับข้อมือเทตลีโรพร้อมกับถอนหายใจ แล้วส่ายหน้าไปมา

“อย่าใจร้ายนักสิ QB จะให้เล่าเรื่องเลวร้ายนั้นซ้ำอีกหรือ”

“ถ้าเธอไปหาตำรวจ ก็ต้องเล่าซ้ำๆ ซากๆ จนเป็นประสาทกันไปข้างนึง แต่ก่อนจะไป ช่วยพูดกับริซาโกะอีกแค่ครั้งเดียวนะ”

“QB...”

“ฉันจะไม่ปล่อยมือนี้ ถึงหนีได้ก็จะไล่ตาม ข้าฉันยังแข็งแรงพอจะรุกรบแบบสแครมเบิลได้อยู่ล่ะ”

“ตกลง” มิสึกิคอตก “ผมคิดผิดเองที่อยากเจอทุกคน ถ้าไม่ไปเจอแล้วไปหาตำรวจเลยน่าจะดีกว่า”

“ยังเร็วเกินไปที่จะด่วนสรุปแบบนั้นนะ” เท็ตสึโรผล็กหลังมึสึกิเบาๆ เมื่อกลับมาเกือบจะถึงคอนโดฯ เห็นคนนั่งอยู่บนบันไดประตูหน้าริชาโกะนั่นเอง พอเห็นพวกเท็ตสึโรก็ลุกขึ้น

“กลับมาแล้ว” หล่อนพูดคำนี้กับมึสึกิ

“รู้ว่าหนีออกมา เลยตามไปเจอที่สวนสาธารณะ”

เท็ตสึโรอธิบาย ริชาโกะตอบเพียง จันหรือ ตายังจับจ้องมึสึกิ

“ฮิอุระมีเรื่องอยากจะบอกริชาโกะ เป็นเรื่องสำคัญ อยากให้ฟังหน่อย”

ริชาโกะพยักหน้าไม่พูดอะไร ใบหน้าเหมือนกำลังคิด คงจินตนาการว่าเป็นเรื่องอะไรอยู่ แต่ไม่ว่าจะจินตนาการอย่างไร ก็คงรู้ความจริงไม่ได้แน่

“ต้องฟังเดี๋ยวนี้เลยหรือเปล่า”

“ถ้าไม่พูดเดี๋ยวนี้จะพูดไม่ออก ถ้ารอพรุ่งนี้คงพูดไม่ได้” มิสึกิว่าแล้วมองเท็ตสึโรแวบหนึ่ง

8

เมื่อก่อนไม่เคยสนใจเสียงเข็มวินาทีของนาฬิกาแขวน แต่คืนนี้ช่วงรบกวนประสาท อดคิดไม่ได้ว่าเสียงรถแล่นผ่านดังขนาดนี้เชียวหรือ

ซีโกก็ตื่นแล้ว มิสึกิจึงสารภาพอีกครั้งต่อหน้าเขาและริชาโกะระหว่างฟังต้นสายปลายเหตุของการฆาตกรรม แม้แต่ริชาโกะยังหวั่นไหวไม่พูดแทรก สิบบุหรืไปห้ามวน ส่วนซีโกตัวแข็งที่อรวากับพระพุทธรูปหิน

เมื่อสารภาพทุกอย่างเสร็จ มิสึกิปิดปากก้มหน้า ริซาโกะกอดอก เหลือบตาขึ้น ซีโกเอาแต่ถอนน้ำผาก เท็ตสึโอมองอาการของทั้งสามจาก แก้วไอ้ตะกิดินขาว

มีเรื่องที่เพิ่งรู้ด้วย นั่นคือมิสึกิโทร.หามาบาร์ ‘ตาแมว’ และลาออกจากงานพิเศษแล้ว บอกว่ามีเหตุผลส่วนตัว ห้องพักย่านคิคุกาว่าที่เธออาศัย เป็นของเพื่อนซึ่งอยู่ต่างประเทศ เธอโทรศัพท์ไปหาเพื่อนคนนั้นบอกว่าจะออกจากห้องแล้วส่งกุญแจคืนทางไปรษณีย์

อีกไม่นานตำรวจต้องเฟงเล็งมิสึกิแน่ เท็ตสึโอรอดิ น่าจะมีหลายคน รู้ว่าผู้ตายเป็นชายโรคจิตเฝ้าติดตามโฮสเทลในบาร์ ‘ตาแมว’ หากเป็นเช่นนั้นบาร์เทนเดอร์ที่หายตัวไปอย่างกะทันหันก็ย่อมน่าสงสัย

“ขอถามเรื่องหนึ่งได้ไหม” ริซาโกะเปิดปากในที่สุด

มิสึกิตอบว่าได้สิ

“ถ้ามอบตัวแล้ว เรื่องนั้นคิดจะทำยังไง”

“เรื่องนั้นหมายถึง”

“เรื่องร่างกายนะสิ เมื่อก็เพิ่งบอกพวกเราไม่ใช่หรือว่าจะแก้ไขสิ่งที่พระเจ้าทำพลาด เรื่องนั้นโอเคแล้วหรือ”

“ไม่โอเค ความคิดยังไม่เปลี่ยน”

“แต่ถ้ามอบตัวแล้วให้ตำรวจจับ ความปรารถนานั้นก็จะไม่สำเร็จ ทำใจได้แล้วหรือ”

“ถึงผมจะเข้าคุก ก็ตั้งใจจะใช้ชีวิตแบบผู้ชาย”

“เรื่องนั้นเป็นไปได้ไหม” ริซาโกะพูดเสียงห้วน “มิสึกิต้องเข้าคุก ผู้หญิงร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ว่าเจ้าตัวจะว่ายังไง แต่ฟัคคังต้องยึดตามทะเบียนราษฎรก่อน”

“ช่วยไม่ได้ คิดเสียว่าไปเรียนโรงเรียนหญิงล้วนก็คงไม่เป็นไร”

“นั่นเรื่องซิดฮอริโมนละ ถ้าเข้าคุกไปก็ซิดฮอริโมนไม่ได้ละ”

เรื่องนั้นมิสึกิคงไม่ได้คิดถึงมาก่อน จึงทำท่าร้อนรนขึ้นมาทันใด

แต่แล้วกลับมาสงบอีกครั้งก่อนส่ายหน้า

“ถึงตอนนั้นแล้วค่อยมาคิด ถึงจะสูญเสียร่างกาย แต่จะพยายามไม่ให้สูญเสียจิตใจที่เป็นชายด้วย”

“พูดจริงหรือ”

“จริงสิ”

“ฉันคิดว่านั้นไม่ได้มาจากใจจริงของมิสึกิ เมื่อกี้เธอใช้ร่างกายให้พวกเราดูอย่างภาคภูมิใจมาก ยึดติดกับความเป็นผู้ชายถึงขนาดยอมเสียสละครอบครัวเพื่อให้ได้มา แนนอนว่าเพราะมีปฏิภาณอันแรงกล้าที่จะครอบครองร่างกายของผู้ชายถึงขนาดยอมทำร้ายเส้นเสียงของตัวเอง ร่างกายที่ได้มาด้วยความทรمانขนาดนั้น จะยอมทิ้งไปง่ายๆ หรือ”

“พอที่เถอะ ริชาโกะ เธอจะไปรู้อะไร อิระเองก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นแบบนี้”

“ฉันนะ...” ริชาโกะแผดเสียงก่อนจะสูดหายใจลึกๆ แล้วหันหามิสึกิ “ไม่อยากจะใช้ชีวิตมึสึกิต้องมาจบอย่างครึ่งๆ กลางๆ แบบนี้ ชีวิตของเธอเพิ่งจะเริ่มต้นไม่ใช่หรือ ถ้าเข้าคุกไปแบบนี้ก็ยังหาคำตอบอะไรไม่ได้เลยนะ หรือจะพอใจแค่ได้ไปกว้างในคุกว่าตัวเองเป็นผู้ชาย”

“ฉันจะให้ทำยังไงล่ะ อย่าพูดส่งเดชนะ” เท็ตสึโรลุกจากเก้าอี้แล้วตะคอก

ริชาโกะยัดหลังตรง มองมึสึกิด้วยหางตา เบี่ยงตัวไปทางเท็ตสึโร

“ฉันรับผิดชอบเอง ถ้าอย่างนั้นโอเคไหม” พุดราวกับประกาศ

“รับผิดชอบ...หมายความว่าไง”

“ฉันจะไม่ให้มึสึกิไปหาตำรวจ ไม่ว่าใครจะว่ายังไงก็ตาม”

บทที่ 2

1

เข้มนาฬิกาบอกเวลาเลยตีห้าครึ่งไปแล้ว เท็ตสึโอรลงไปหยิบหนังสือพิมพ์รอบเช้า รอบด้านยังมีดอยู่ ทั้งสี่คนรวมเขาด้วยน่าจะได้อ่านรับอรุณรุ่งโดยไม่ได้นอน

เขาเปิดหนังสือพิมพ์ในลิฟต์ขากลับ เห็นข่าวซึ่งน่าจะใช่ในทันที

วันศุกร์เวลาประมาณทุ่ม พบศพผู้ชายที่โรงเก็บขยะโรงงานทำกระดาษที่แขวงชินซากิ เขตเอโดกาว่า ผู้พบศพเป็นพนักงานของโรงงานดังกล่าว ศพถูกวางซ่อนอยู่หลังถังบรรจุสารเคมี อายุราวสามสิบถึงห้าสิบปี ใส่เสื้อแจ็คเก็ตสีเทา กางเกงขายาวสีกรมท่า ไม่พบกระเป๋าสตางค์ ใบขับขี่ หรือนามบัตรแต่อย่างใด เนื้อหาข่าวมีเพียงเท่านี้

“ข่าวลงแล้วนะ” พอลกลับถึงห้อง เท็ตสึโอรวางหนังสือพิมพ์บนโต๊ะที่ไก่อ่านข่าวจนหน้าแทบจะติดหนังสือพิมพ์ ริซาโกะชะงักมองจากด้านข้าง “นี่นะหรือ” ริซาโกะถามมิลึก

“น่าจะใช่” มิสึกิตอบหัวน

“เธอตั้งเอากระเป๋าสตางค์กับใบขับขี่มาหรือ” เท็ตสึโรถาม

“เพราะอยากให้เห็นว่าเป็นการฆ่าโดยไม่เจตนา”

“เอาไปทิ้งที่ไหน”

“ไม่ได้ทิ้ง”

“จึ้น อยู่ไหน...”

“อยู่นี่” มิสึกิเปิดกระเป๋าล้วงมือเข้าไปหยิบกระเป๋าสตางค์สีดำกับสมุดจดนัดโยนลงบนโต๊ะ

เท็ตสึโรเกือบยื่นมือไปหยิบแต่แล้วชะงักค้าง เพราะเกรงว่ารอยนิ้วมือจะไปติด ทวาริซาโกะฉวยทั้งสองอย่างโดยไม่ลังเล

“ทำไมถึงพกของแบบนี้”

“ที่แรกกว่าจะทำลายทิ้งทันที แต่มองว่าถ้ามอบตัวแล้วควรจะมีไว้ดีกว่า ถ้าให้ตำรวจดูก็จะพิสูจน์ได้ว่าผมเป็นคนร้าย ไม่ต้องพูดมากไง”

ริซาโกะส่ายหน้าคล้ายจะบอกว่าเอือมเต็มทน

“นิสัยแบบนี้ของเธอไม่เปลี่ยนไปเลยนะ จะเรียกว่าใจกว้างหรืออะไรดี...”

“ขอذنุ่หน่อย” ในเมื่อริซาโกะจับไปแล้ว เท็ตสึโรจึงยื่นมือไปหยิบบ้าง

เจ้าของรูปบนใบขับขี่ในกระเป๋าสตางค์เป็นชายหน้าตบ เป้าตาลิก เหลือกตาใส่ก๊ลอง ผมหัน หน้าผากกว้าง แก้มตบ ฟันเหยินเล็กน้อย สีหน้าหมองคล้ำเกือบเป็นสีเทา

เขาชื่อโทคุระ อากิโอะ ที่อยู่ปล็อกสาม แขวงอิตาบาชิ เขตอิตาบาชิ จากวันเดือนปีเกิดเหมือนปีนี้จะอายุสี่สิบสองปี

ในกระเป๋าสตางค์มีนามบัตรสองใบ เป็นของโทคุระ อากิโอะ มีชื่อบริษัทโรงเหล็กคาโดมัตสึอยู่ในนั้น บริษัทตั้งอยู่ที่แขวงอิตาบาชิด้วย ตำแหน่งของโทคุระคือกรรมการ ถึงจะเป็นบริษัทขนาดกลาง แต่ถ้าเป็นถึงกรรมการก็คงมีโอกาสไปเที่ยวกินซ่าบ่อย

“อ้าว นี่มันอะไรเนี่ย” ริชาโกะพลิกสมุดจดนัดอย่างรวดเร็ว ร้องด้วยความโกรธ สมุดจดนัดเก่าๆ เปื้อนคราบมือ

“ແ່ໄໝລະ” มิสึกิเบะปาก

“อะไรหรือ สมุดจดนัดนั่นมีอะไร”

ริชาโกะยื่นสมุดจดนัดให้เหมือนจะบอกว่าดูก็รู้เอง

เมื่อเปิดข้างใน เท็ตสึโรถึงกับตาเหลือก ตัวหนังสือเล็กๆ เรียงกันแน่น ทั้งหน้ากระดาษดำมืดไปหมดเพราะเขียนด้วยดินสอ แรงกดเหมือนค่อนข้างแรงจนผิวกระดาษขรุขระ

อ่านเนื้อหาในนั้นแล้วเท็ตสึโรต้องตกใจซ้ำอีก เป็นการบันทึกชีวิตประจำวันของบุคคลคนหนึ่งอย่างละเอียดลออ

9 พ.ค. 15.15 น. ร้านสะดวกซื้อ กระดาษทิชชู อาหารสองสามอย่าง (ที่แน่ๆ มีแซนด์วิชกับนม) กระป๋องสเปร์ย (สเปร์ยฉีดผม?) 19.00 น. ตรงบาร์ ‘ตาแมว’ (ชุดสูทสีกรมท่า รองเท้าส้นสูงสีดำ กระเป๋าสีดำ) 01.25 น. ออกจากร้านไปกับแขกสองคน โฮสเดสหนึ่งคน ไปร้าน ‘ดาร์ต’ ที่บิล्लीเจ็ด 03.25 น. แขกหนึ่งคน (อ้วน อายุราวห้าสิบ ใส่เสื้อนอก) ไปส่งที่บ้าน 03.30 น. ติดตามกำหนดการ ไม่มีสิ่งผิดปกติ

11 พ.ค. 17.03 น. ออกจากบ้าน (ชุดสูทสีเทา รองเท้าส้นสูงสีดำ กระเป๋าสีชาวกับถุงกระดาษ) ไปกินซ่าบล็อกกี้ กดตู้เอทีเอ็มของธนาคารไดโตะ ร้านมัตสึยะ (เครื่องสำอางสองสามชิ้น) ร้านหนังสืออันโด (นิตยสารหนึ่งฉบับ) 18.20 น. ร้านกาแฟ ‘ซีเปีย’ 18.50 น. ออกไปกับชาย (เสื้อนอกสีน้ำตาล ผมหยอก อายุ ห้าสิบกว่า) 19.00 น. ร้านอาหารญี่ปุ่น ‘ฮามาฟุจิ’ 21.10 น. ออกจากร้าน 21.32 น. ไปบาร์ ‘ตาแมว’ 23.24 น. คนใส่เสื้อนอกสีน้ำตาลกลับ คาโอริออกมาส่ง 01.28 น. ออกจากร้าน ขึ้นแท็กซี่กลับกับโฮสเดส (น่าจะชื่อนามิ) 02.05 น. ถึงบ้าน 02.08 น. ติดตามกำหนดการ ไม่มีสิ่งผิดปกติ

มีบันทึกแบบเดียวกันทุกๆ สองสามวันหลังจากนั้น จนถึงกลางเดือน

พฤศจิกายน นั่นคือต่อเนื่องจนถึงเมื่อไม่นานมานี้

“สุดยอดเลย อย่างกับนักสืบเอกชน” ที่เฝ้ามองจากด้านข้าง พุดอย่างเอือมระอา

“อะไรละเนี่ย” เท็ตสึโรเงยหน้า

“ก็อย่างที่เห็น โทคุระเฝ้าดูชีวิตความเป็นอยู่ของคุณคาโอรุ แถมยังจดบันทึก ดูจากเนื้อหานี้ก็น่าจะรู้ว่ามีอันต้อแค่นั้น”

“ลุงคนนี้ทำงานอะไรละนี่” ที่เฝ้ามองข้อสงสัย

“คุณคาโอรุบอกว่าตอนนี้ น่าจะไม่ได้ทำงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอันนะ”

“ ‘ติดต่อกตามกำหนดการ’ นี่คืออะไร” เท็ตสึโรถาม

“โทคุระโทรศัพท์หาคุณคาโอรุ แล้วซักถามโน่นนี่ อย่างเช่นบอกว่าผู้ชายที่กลับมาด้วยเมื่อไหร่เป็นใคร กลับบ้านเร็วๆ บ้างก็ได้ละอะไรอย่างนี้”

“อืม พวกโรคจิตนี่เหมือนที่เคยได้ยินจากข่าวลือเลยนะ” ที่เฝ้ามองอย่างรู้สึกแหยง

ริซาโกะยื่นมือมาหยิบกระเป๋าสตางค์กับสมุดจดนัดจากมือเท็ตสึโร

“ยังงั้นขอเก็บสองอย่างนี้ไว้ก่อน ขึ้นให้มีสติเก็บ เดี่ยวเกิดใจโลเลขึ้นมา อาจไปมอบตัวอีกก็ได้”

“ถึงไม่มีก็มอบตัวได้” มิสึกิพุด

แต่ริซาโกะถือกระเป๋าสตางค์กับสมุดจดนัดแล้วยื่นขึ้นหน้าตาเฉย

“ก็คงได้ แต่มีสติไม่ทำหรรอก ตราบใดที่ฉันยังมีสิ่งนี้ เพราะเธอคงไม่อยากให้เราเดือดร้อน”

มิสึกิสอดนิ้วเข้าระหว่างผมสั้น แกดังแกรกๆ อาการแบบนั้นแสดงว่าริซาโกะพุดไม่ผิด

“จะบอกให้ผมหนีไปหรือ แต่ถ้าทำอย่างนั้นแล้วถูกจับได้ จะยังทำให้ทุกคนเดือดร้อนหรือเปล่า”

“ฉันจะหาทางที่ไม่ต้องหนี แล้วก็ไม่ต้องมอบตัวด้วย”

“มันจะเป็นไปได้ยังไง”

“ฉันจะลองคิดดู อย่างที่บอกเมื่อกี้ ฉันไม่อยากให้ชีวิตมีสีกีต้องพัง เพราะเรื่องไร้สาระ เพราะเจ้าคนโรคจิตบ้าบอนี่” ริชาโกะโบกสมุดจดนัด แล้วพูด จากนั้นออกไปที่ห้องโถง ได้ยินเสียงเปิดประตูห้องนอน

หล่อนกลับมาอีกทีแล้วตรงเข้าครัว เทกาแพใส่ถ้วยแล้วยกออกมา

“กระป๋องตางค์กับสมุดจดนัดละ” มีสีกิถาม

“สถานที่ลับ” ริชาโกะตอบขณะวางถ้วยลงตรงหน้าทุกคน

“ริชาโกะ ถึงจะมอบตัวก็ใช่ว่าจะต้องเข้าคุกเสมอไปนะ” เทตสึโรพูด สิ่งที่เกิดขึ้นมาตลอดตั้งแต่เมื่อครั้ง “ถ้ามีสมุดจดนัดเล่มนั้น ก็พิสูจน์ได้ว่าโทคุระ มีพฤติกรรมแบบโรคจิต บอกว่าทำไปด้วยความจำเป็นเพื่อช่วยคุณคาโอริ ก็น่าจะลดหย่อนผ่อนโทษได้”

“คิดตื้นๆ” ริชาโกะนั่งโซฟาจับกาแฟ

“ทำไม”

“ไม่ได้ฟังที่มีสีกิพูดหรือ คือนั่นทั้งคุณคาโอริและมีสีกิไม่ได้ถูกโทคุระ ทำอะไรสักหน่อย มีสีกิเป็นฝ่ายลงมือก่อน แล้วคิดว่าตำรวจจะฟังข้อแก้ตัว เรื่องที่ทำไปเพื่อช่วยคุณคาโอรินะหรือ”

“แน่นอนคงพินิจไม่ได้ แต่น่าจะไม่ถึงขนาดโดนข้อหาฆาตกรรม เพราะมีสีกิไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าเขา”

“แล้วจะพิสูจน์ได้ยังไงล่ะ มีสีกิบีบคอเขานะ ถึงจะเป็นการบันดาล โทสะ แต่คิดว่าเพียงพอที่จะมองว่ามีเจตนาฆ่าไม่ใช่หรือ”

“เรื่องนั้น...ก็ไม่วู้จะเป็นยังไงเหมือนกัน” เทตสึโรยกแก้วมักซ์ขึ้นจิบ กาแฟรสชม ริชาโกะชอบชงกาแฟรสเข้ม

“ไม่เป็นไรฉันจัดการเอง”

“จัดการหรือ”

“เรื่องนี้ฉันจะรับผิดชอบทั้งหมด คุณกับซีโกทำเป็นไม่รู้เรื่องอะไรก็พอ ถ้าเผื่อว่าตำรวจจับได้ขึ้นมาคุณสองคนก็ไม่ต้องเดือดร้อนด้วย” หล่อน มองมีสีกิแล้วยิ้มมุมปาก “จะไม่ให้เกิดกรณี ‘ถ้าเผื่อว่า’ นี่เด็ดขาด”

“ฉันไม่ได้พูดเพราะกลัวจะต้องพัวพันกับเรื่องยุ่งยากหรอกนะ แค่
มองว่าอะไรเป็นหนทางดีที่สุดสำหรับอิคุระ”

“ต้องเข้าคุก ทั้งความฝันที่จะเป็นผู้ชายนะหรือคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับ
มิลีกี พูดเป็นเล่นนะ”

“แค่พูดเรื่องจริง รู้ไหมว่าการสืบสวนของตำรวจมันขนาดไหน”

“คุณก็ไม่รู้เหมือนกันแหละ”

“ไม่รู้ ถึงทำเป็นเล่นไม่ได้ และไม่หลบหนีหลบตาทำโดยไม่มีแผนการ
ชัดเจนเหมือนเธอ”

“พอที” มิลีกีใช้สองมือทุบโต๊ะ

เท็ตสึโรสะดุ้งกับเสียงนั้น มองหน้าเธอ ไม่ใช่เพราะเสียงดัง แต่เพราะ
น้ำเสียงนั้นชัดเจนว่าไม่ใช่ของผู้ชาย

“พอที...เถอะนะ” มิลีกีผ่นพูดอีกครั้ง แก้มแดงเรื่อ “ไม่อยากให้มา
ทะเลาะกันเพราะผม”

เธอคอดก มือทั้งสองยังคงวางบนโต๊ะ เท็ตสึโรเบนสายตาจากเธอ
มองนอกหน้าต่างอย่างไร้ความหมาย แสงทองยามเช้าหายไป เมฆก้อน
หนาปกคลุมทั่วท้องฟ้า

“ขอพูดคำเดียว หนอย ฟังแล้วอย่าหัวเราะนะจ๊ะ”

น้ำเสียงริชาโกะคล้ายประหม่าเล็กน้อย เท็ตสึโรกับมิลีกีรอคำพูด
ต่อไปของหล่อน

“ฉันคิดว่ามิลีกีเป็นเพื่อนสนิทของฉัน ไม่เกี่ยวว่าเป็นผู้ชายหรือ
ผู้หญิง เพราะเป็นเพื่อนสนิท เมื่อมีภัยเข้ามา ก็อยากช่วยปกป้องทุกวิถีทาง
เรื่องหลักการหรือกฎเกณฑ์จะเป็นยังงี้ก็ช่าง ถ้าไม่กล้าทำ การเป็นเพื่อน
สนิทก็ไม่มีความหมาย ไม่สิ อย่างนั้นไม่ใช่เพื่อนสนิทแล้ว”

ริชาโกะพูดเสียงเรียบๆ เท็ตสึโรฟังด้วยความรู้สึกสับสน เขารู้ตัวว่า
หล่อนไม่เพียงพูดกับมิลีกี แต่ยังพูดกับสามีของหล่อนด้วย พร้อมกันนั้นเขาก็
เข้าใจว่าทำไมริชาโกะจึงดื้อรั้นขนาดนี้

“ขอบใจ” มิสีกิคอมศิริชะ พอเงยหน้าขึ้น เธอผุดยิ้มเก๋อเงินราวกับ
เด็กหนุ่ม

ริซาโกะพยักหน้า หยิบบุหรืกับไฟแช็กที่โยนไว้บนโต๊ะ

“เป็นคำพูดที่เซยจริงๆ ขอโทษนะ”

หล่อนอับบหรืออย่างงุ่นง่าน ควินส์เทาLOYเหนือศิริชะ

“อิคุระ” เท็ตสึโรพูด “เป็นเพื่อนสนิทของพวกเราด้วยนะ”

ชีโกผู้อยู่เคียงข้างพยักหน้าด้วย

ริซาโกะไม่น่าจะไม่ได้ยินเสียงเขา แต่หล่อนไม่ตอบ นั่งหันข้างสูบบุหรืต่อ เพียงแต่กะพริบตาถี่

“ขอบใจ” มิสีกิพูดอีกครั้ง

2

ลองวิเคราะห์สถานการณ์กันดูดีกว่า เท็ตสึโรเสนอ นั่นคือลอง
สันนิษฐานว่าตำรวจจะสาวถึงตัวมิสีกิหรือไม่ คิดว่ามีเบาะแสอะไรตกค้าง
ในที่เกิดเหตุ และมีใครรู้อะไรบ้าง ข้อเสนอนี้ริซาโกะก็เห็นด้วย

มิสีกิบอกว่าไม่รู้เหมือนกันว่ามีใครเห็นตอนลงมือและขนย้ายศพ
หรือไม่ แต่ดูเหมือนรอบข้างจะไม่มีวีแววผู้คน

“อยากรู้อะไร” เท็ตสึโรพูดกับมิสีกิ “เห็นบอกว่าขับรถขนย้าย
โทคุระไม่ใช่หรือ”

“ใช่”

“แต่ทำไมข่าวบอกว่าพบศพอยู่หลังถังบรรจุสารเคมี แล้วรถไปอยู่
ไหน”

อ้อ มิสีกิพยักหน้า

“ขับรถไปทิ้งที่อื่น เพื่อให้พิสูจน์ว่าผู้ตายเป็นใครได้ยากขึ้น และ
อยากกลับเกลื่อนร่องรอยของตัวเองด้วย ตอนสู้กันในรถ คิดว่าต้องมีเส้นผม
ร่วง แล้วอาจมีรอยนิ้วมือติดอยู่ด้วย”

“แล้วขับไปทิ้งที่ไหน”

“ที่ไหน...ก็ไม่รู้เหมือนกัน มันดึกแล้ว ขับรถชี้ิ้วไปเรื่อย แล้วจอด
ทิ้งไว้บนถนนลัดไสย มีรถจอดบนถนนเยอะเยอะ คิดว่าน่าจะเจอได้ยาก”

“แถวไหนคร่าวๆ ก็ไม่รู้หรือ”

“แทบจะจำอะไรไม่ได้เลย ตกใจอยู่ด้วย”

“หลังจากทิ้งรถแล้วละ”

“เดินมาจนถึงถนนใหญ่แล้วเรียกแท็กซี่”

“พอจะจำอะไรได้บ้างไหม สภาพถนนหรือว่าสภาพตึกอะไรแบบนี้”

“ขอโทษ จำไม่ได้จริงๆ หลังขึ้นแท็กซี่แล้วไม่มีกะจิตกะใจมองรอบๆ
หรอก มัวแต่คิดว่าจากนี้ไปจะทำได้”

“ไม่แปลกหรอก ในเวลาแบบนั้นใครๆ ก็ต้องตกใจทั้งนั้น” ริซากะ
พูดปกป้องมิลีกิ แล้วถามเท็ตสึโร “สถานที่ที่ทิ้งรถเป็นปัญหานักหรือ”

“ถ้าปล่อยรถทิ้งไว้นาน ยิ่งไงก็ต้องมีคนแจ้งความ แล้วตำรวจก็จะรู้
ว่าเจ้าของรถเป็นใครได้ไม่ยาก หากเจ้าของรถถูกฆ่าตาย ก็ต้องตรวจสอบ
รถคันนั้นอย่างละเอียด และสมมุติว่าฮิโระอยู่ในรายการผู้ต้องสงสัย ตำรวจ
อาจจะมั่นใจว่าฮิโระเป็นคนร้ายจากรอยนิ้วมือหรือเส้นผมที่ตกอยู่ในรถ”

“เฮ้ย อย่างนั้นก็อันตรายนะสิ” ซึโกะหน้าถอดสีหันไปหามิลีกิ “แล้ว
ว่าไง คิดว่าเขาจะพบรถได้ง่ายๆ หรือเปล่า”

“ไม่รู้จะว่ายังไงเหมือนกัน” มิลีกิตอบด้วยน้ำเสียงเหมือนถอดใจ
“ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทิ้งไว้ที่ไหน”

ซึโกะกุมศีรษะ ริซากะทำหน้าที่สับสน จากนั้นหลุบตามองข่าว
หนังสือพิมพ์อีกครั้ง นิ้วจับขอบหนังสือพิมพ์แรงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

เท็ตสึโรเปลี่ยนคำถามใหม่ให้มิลีกิ

“นอกจากฮิอุระแล้ว มีใครบ้างที่รู้ว่าโทคุระเป็นไอ้โรคจิตตามคุณคาโอริอยู่”

“ที่รู้แน่ๆ คือมามาซังของบาร์ ‘ตาแมว’ ไม่รู้ว่ามีใครอื่นอีกหรือเปล่า”

“ระยะหลังโทคุระไปที่บาร์ ‘ตาแมว’ บ่อยไหม”

“ไม่มาสองสามเดือนแล้ว แต่รอคุณคาโอริอยู่นอกร้าน หล่อนบอกว่าก่อนหน้านั้นก็ใช้ว่าจะเป็นขาประจำ”

“จันท์ก็แปลกว่า ถึงตำรวจจะรู้ว่าผู้ตายเป็นโทคุระ ก็ไม่แน่ว่าจะไปทีบาร์ ‘ตาแมว’ ทันที”

ปัญหาคือมีกี่คนที่รู้เรื่องพฤติกรรมโรคจิตของโทคุระ อากิโอะ เท็ตสึโร กอดอก ปวดศีรษะเพราะนอนไม่พอ แต่ศีรษะที่ปวดนั้นยังครุ่นคิดว่าอยากได้ข้อมูลมากกว่านี้

ริซาโกะเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์

“คนที่ร้านทุกคนรู้ไหมว่าเธอไม่ใช่ผู้ชายแท้”

มิสึกิแสดงอาการขุ่นเคืองเล็กน้อยกับคำพูดนี้ แต่ไม่ได้โต้แย้ง

“เอ ไม่รู้สิ เหมือนแทบทุกคนจะไม่รู้นะ ผมดูเหมือนผู้หญิงหรือ”
เธอมองหน้าทั้งสามทีละคน

“คงคิดว่าเป็นหนุ่มหล่อ เพราะเสียงนั่น ถ้าไม่บอกอาจไม่รู้หรอกนะ”

เท็ตสึโรพูด ริซาโกะกับชิโกะก็พยักหน้า

“ใช่ไหมล่ะ” มิสึกิเชิดคางเล็กน้อยด้วยความพอใจ “คิดว่ารู้แค่มามาซังกับคุณคาโอริ เพราะผมบอกทั้งคู่”

“ทั้งคู่รู้จักชื่อจริงของฮิอุระไหม” คำถามของเท็ตสึโรมาจากการสันนิษฐานว่ามีสักคนใช้ชื่อปลอม

“เคยบอกนะ แต่ไม่รู้ว่ทั้งคู่จำได้หรือเปล่า เพราะไม่เห็นจดอะไรไว้”

“ไม่ได้เขียนไว้ในใบประวัติหรือ”

“ไม่ได้เขียน” มิสึกิพูดชัดเจน แม่ปากแน่น

“แล้วที่อยู่จริงหรือทะเบียนราษฎรล่ะ”

“ไม่ได้เขียนเหมือนกัน เพราะคิดว่าถ้าติดต่อที่บ้านคงแย่แน่ โชคดีที่เขาไม่ได้ขอทะเบียนราษฎร”

มิสึกิก็มีที่ที่เรียกว่า ‘บ้าน’ ด้วย เทตสึโรนึกขึ้นได้ ตอนนี้อยู่ในบ้านนั้น
สามีกับลูกในไส้ยังอาศัยอยู่

“มีรูปถ่ายของฮิซุระอยู่ที่บาร์ ‘ตาแมว’ บ้างหรือเปล่า”

“ถ้าไม่โดนแอบถ่ายก็น่าจะไม่มี เพราะหลบกล้องตลอด”

“ถ้าอย่างนั้นอาจพอมีหัว” เทตสึโรรำพึง “ถึงตำรวจจะเริ่มสงสัย
บาร์เทนเดอร์ของบาร์ ‘ตาแมว’ แต่ก็ยังไม่รู้ตัวตนที่แท้จริง”

ริซากะถอนหายใจยาวบนโซฟา คล้ายตัดสินใจอะไรบางอย่างได้
มิสึกิทำคางบนโต๊ะ ครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ตอนนี้อาจยังลังเลอยู่
เทตสึโรคิด

“มิสึกิ” ริซากะเรียก “ที่บาร์ใช้ชื่อว่าอะไร”

มิสึกิมีอาการลังเลหน่อยก่อนตอบว่า “มิสึรุ”

“มิสึรุ ฮิซุระ มิสึรุหรือ”

มิสึกิส่ายหน้า “คันซากิ มิสึรุ”

“คันซากิ หมายถึงคันซากิคนนั้นนะหรือ” ชีโกะตาโต

“ใช่ คันซากิคนนั้น คันซากิจอมโหด” มิสึกิยิ้ม

จึ้นหรือ ริซากะก็มีสีหน้าผ่อนคลาย เทตสึโรฟังบทสนทนาของทั้งสองก็พลอยยิ้มไปด้วย คันซากิเป็นนามสกุลของเค้ซงจอมโหดในตำนาน
ของชมรมอเมริกันฟุตบอลมหาวิทยาลัยเทโตะ

3

ก่อนเที่ยงซีโกบอกว่าจะกลับ เท็ตสึโรไปส่งเขาถึงหน้าคอนโดฯ ตอนนั้นซีโกถามด้วยสีหน้ากังวล “เรื่องฮิอุระจะเอาอย่างไร”

“อืม...” เข้าใจสิ่งที่ซีโกอยากบอก “จะให้หนึ่งคงยาก”

“แน่อุ๊ยแล้ว ไม่ใช่ละครทีวีนะ มันเป็นไปได้ที่จะซ่อนตัวคนร้ายไว้ตลอดไป น่าจะให้รีบมอบตัวดีกว่า เพื่อตัวฮิอุระเองด้วย”

“เอาเถอะ จะขอลองคุยดูอีกหน่อย แต่ไม่ทำให้นายต้องเดือดร้อนหรอก”

ทันใดนั้นซีโกลู่บนหาดที่แถมอย่างละเอียดใจ

“เพื่อนเก่าฉันก็อยากช่วยนะ แต่นั่นมันคดีฆาตกรรมเขียว เงินกู้ก็ยังผ่อนไม่หมด ลูกคนเล็กก็กำลังจะเข้าชั้นประถม”

“ฉันเข้าใจว่านายลำบากหลายเรื่อง” เท็ตสึโรตอบว่าเขา “ฝากความคิดถึงเมียไปด้วย”

“พวกนายก็อย่าเข้าไปยุ่งจะดีกว่านะ” ซีโกพูดทิ้งท้ายก่อนจากไป

กลับถึงห้อง ริซาโกะกับมิลีกิหลับอยู่บนโซฟา หนังสือพิมพ์ยังกางอยู่ เท็ตสึโรไปที่ห้องนอน ทิ้งร่างลงกลางเตียง ไม่ได้ใช้เตียงนี้คนเดียวมานานแล้ว

เท็ตสึโรเข้าใจความรู้สึกซีโกดี ไม่มีใครตำหนิเขาได้ กลับกันควรเรียกว่าเขามีสามัญสำนึกด้วย มิตรภาพไม่ได้หายไปไหน เพียงแต่ลำดับความสำคัญเปลี่ยนไป

อีกด้านเท็ตสึโรก็เข้าใจเหตุผลว่าทำไมริซาโกะจึงพยายามปกป้องมิลีกิด้วย มันเกี่ยวกับวิถีชีวิตที่แล้วมาของหล่อน ซึ่งรวมถึงชีวิตแต่งงานกับเขาด้วย

ทั้งสองแต่งงานกันตอนทั้งคู่อายุยี่สิบเจ็ด หลังใช้ชีวิตร่วมกันมาพักหนึ่ง และจดทะเบียนกันตามกฎหมายเพื่อให้พ่อแม่ทั้งสองฝ่ายสบายใจ อีกทั้งมีเหตุผลทางการเงินด้วย เท็ตสึโรเพิ่งลาออกจากสำนักพิมพ์เล็กๆ ริชาโกะกำลังจะเริ่มงานในฐานะช่างกลึงอิสระ จึงตัดสินใจว่าหากทั้งสองช่วยเหลือกันน่าจะมีประโยชน์กว่า

แม้ตอนนี้เท็ตสึโรก็ยังคิดว่าตัวเองเลือกไม่ผิด ท่ามกลางสถานการณ์ที่ยังคาดหวังรายได้แน่นอนไม่ได้ ต่างฝ่ายต่างให้กำลังใจกัน คนมีก็ช่วยสนับสนุนคนขาด จึงก่อร่างสร้างตัวได้

ช่วงนั้นอาจเป็นช่วงที่ดีที่สุด บางครั้งเขาเคยคิด แน่นอนเขาไม่คิดอยากกลับไปเป็นเหมือนสมัยที่เขาเป็นนักเขียนบทความได้แก่ ต้องทำแต่งงานที่ไม่อยากทำ แต่ถ้าเป็นเรื่องความสัมพันธ์กับริชาโกะ ช่วงนั้นดีกว่าตอนนี้แน่ พูดได้เต็มปากเต็มคำว่าหล่อนหวังใจว่าจะเป็นช่างกลึงเต็มตัว ถ้าสักวันหนึ่งได้ทำงานคู่กันคงดีนะ หล่อนพูดแบบนี้หลายครั้ง คำพูดนั้นมาจากใจจริงแน่นอน

ความสัมพันธ์เริ่มผิดเพี้ยนเมื่อต่างฝ่ายต่างเริ่มก้าวสู่ความสำเร็จ ตอนแรกอาจไม่ทันรู้ตัว คิดแต่ว่าที่คุยกันน้อยลง มีเวลาอยู่ร่วมกันลดลง เพียงเพราะงานยุ่ง ดีความว่าการให้ความสำคัญกับงานมากกว่าคู่ของตน ก็เป็นผลพวงจากสถานะที่ต้องมีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น

ในหัวเท็ตสึโรผุดภาพถ้วยชามที่สุ่มเป็นกองพะเนินในอ่างล้างจาน ช่วงเข้าสู่ฤดูฝนในเดือนมิถุนายน วันนั้นฝนเม็ดเล็กตกต่อเนื่อง กองถ้วยชามเป็นสิ่งที่ทั้งสองผลิตกันเอาไว้ ช่วงนั้นโอกาสกินข้าวด้วยกันสองคนน้อยลง ก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะในเมื่อเนื้อหางานและช่วงเวลาทำงานต่างกัน โดยสิ้นเชิง อาหารที่กินก็มักจะเป็นของที่สั่งมาจากร้านข้าง อาหารกล่องจากร้านสะดวกซื้อบ้าง เมื่อเทียบกับบ้านทั่วไปแล้ว ถ้วยชามจะเป็นคนรบน้อยกว่า กระนั้นถ้วยกาแฟ แก้วน้ำ จานต่างๆ จากตู้ก็ยังค่อยๆ ย้ายไปที่อ่างล้างจาน เท็ตสึโรรู้สึกเชิงทุกครั้งที่เข้าครัว เพราะกองถ้วยชามสูงขึ้น

เรื่อย ๆ บางทีริชาโกะอาจมองกองนั้นด้วยความรู้สึกเดียวกัน

การแบ่งงานบ้านของเราไม่มีกฎเกณฑ์เป็นพิเศษ ใครว่างเมื่อเห็นก็ทำ เป็นแบบนี้เรื่อยมา ซึ่งที่แล้วมาก็ไม่มีปัญหา

แต่ตอนนั้นทั้งสองฝ่ายไม่ว่าง ไมลี หากคิดอย่างเป็นกลางก็ไม่ถึงขนาดไม่ว่างเลย บางทีทั้งสองฝ่ายน่าจะพอมีเวลาล้างถ้วยชามได้ เท็ตสึโอรุ่นอยู่กับการหาข้อมูลและเขียนบทความงานชิ้นใหญ่ทั้งวันให้ทันวันปิดต้นฉบับ แต่ก็ไม่ถึงขนาดจะไม่มีเวลาสักยี่สิบสามสิบนาที ริชาโกะก็น่าจะเช่นเดียวกัน

หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชวนมาช่วยกันล้างก็ไม่น่าจะมีปัญหา แต่ทั้งเท็ตสึโอรและริชาโกะไม่พูด ไม่ต้องบอกก็น่าจะรู้ว่าเหตุผลนั้นก็เพราะตัวเองไม่อยากทำ และคาดหวังว่าอีกฝ่ายจะเป็นคนทำให้ เบื้องหลังมาจากความคิดที่ว่าตัวเองเป็นฝ่ายทำงานหนักกว่า

เส้นด้ายบาง ๆ นั้นมาขาดผึงตอนที่ทั้งสองอยู่ห้องพร้อมกันนานทีปีหน เท็ตสึโอรดื่มชาร้อน ถ้วยที่ใช้ตอนนั้นเป็นใบสุดท้ายซึ่งเหลืออยู่ในตู้

ทว่าริชาโกะเห็นเข้าก็เดือดดาลบอกว่าถ้วยชาใบนั้นหล่อนเพิ่งล้างเมื่อวาน

“ผมจะใช้บ้างก็ไม่เห็นเป็นไร”

“พูดอะไรไม่ละอายใจบ้าง ตัวเองไม่ยอมล้างเลย”

“ริชาโกะเองก็ไม่ได้ล้างเหมือนกันแหละ”

“แต่ถ้วยชานั่นฉันล้างแล้วนะ เพราะวันนี้ตั้งใจจะใช้เลยล้างเอาไว้แล้วคุณมาใช้โดยพลการอย่างนี้ ไม่หน้าด้านไปหน่อยหรือ”

“ก็ได้ ต่อไปนี้ถ้าไม่ได้ล้างเองก็ห้ามใช้สินะ จันทิหลังอย่าใช้ของที่ผมล้างก็แล้วกัน” เท็ตสึโอรลุกขึ้น ล้างถ้วยชาที่ใช้แล้วก่อน จากนั้นจึงหยิบจานใบบนสุดของกองมาล้างต่อ

“คุณก็ล้างแต่ของที่คุณใช้ไปสิ” ได้ยินเสียงริชาโกะ เท็ตสึโอรหันไปหล่อนยืนกอดอก “ของที่ฉันใช้ทั้งไว้ตรงนั้นแหละ”

“แน่นอนอยู่แล้ว” เท็ตสึโรพูดด้วยความโกรธ แล้วเริ่มล้างถ้วยชาม อันที่จริงไม่รู้หรอกว่าไปไหนตัวเองใช้ แต่ก็ยังทิ้งถ้วยชามหลายๆ กว่าจะล้าง ถ้วยชามพวกนั้นถูกเก็บเข้าตู้ในไม่กี่ชั่วโมงให้หลัง แต่เก็บไว้คนละชั้นกับที่เดิม คงเพื่อให้รู้ว่าไปไหนตัวเองล้าง

วิธีปฏิบัติไม่ได้ยั่งยืน ตอนนี้เหมือนตกลงกันกลายเป็นว่าใครใช้อะไร ไปก็ให้คนนั้นล้างทันที การทะเลาะเรื่องไร้สาระนั้นไม่นานก็คืนดีกันได้ แต่เท็ตสึโรก็ยังจำเรื่องนี้ได้ เพราะคิดว่ามันเหมือนลงบอเหตุ

ยิ่งความคิดเริ่มสวนทางกันมากขึ้น คำนิยม ทศนคติซึ่งเคยเชื่อว่าสอดคล้องกันก็เริ่มเกิดรอยแยก โดยเฉพาะความคิดเกี่ยวกับการมีลูก

เดิมทีริซาโกะมีความคิดว่าอยากมีลูกเร็วๆ รับผิดชอบแล้วจะได้หมดภาระการเลี้ยงลูกเร็วๆ จากนั้นจะได้เพลิดเพลินกับชีวิต ส่วนเท็ตสึโรกลับอยากให้อารมณ์ของตัวเองจะเชื่อมั่นว่าเลี้ยงตัวเองได้ในฐานะนักเขียนก่อน เพราะถ้ามีลูกแล้วริซาโกะจะทำงานไม่ได้พักใหญ่ ต้องใช้ชีวิตด้วยรายได้ของเขาคนเดียว คิดว่านี่เป็นวิธีคิดที่ถูกต้องแล้ว ตอนนั้นริซาโกะเองก็ยอมตามความคิดเขา

ทว่าพอเท็ตสึโรมีรายได้มั่นคง สถานการณ์ของหล่อนก็เปลี่ยนไป หล่อนกำลังเริ่มประสบความสำเร็จในฐานะช่างกล้อง ถ้าจะต้องหยุดทำงานเพราะตั้งท้อง คลอดและเลี้ยงลูก มันไม่ใช่ความคิดที่เข้าท่าเลย

อยากมีลูก แต่ตอนนี้ยังไม่ได้ นั่นคือความเห็นของริซาโกะ เมื่อเท็ตสึโรถามว่าแล้วอย่างนี้จะมียุติเมื่อไรดี หล่อนตอบไม่ได้ ได้แต่พูดอ้อมอ้อมว่าถึงเวลากี่เรื่อง

หล่อนคงลังเล ความรู้สึกอยากมีลูกคงไม่ได้หายไป แต่ขณะเดียวกันก็คิดว่าไม่อยากปล่อยโอกาสความสำเร็จด้วย

เท็ตสึโรผู้สร้างตัวได้ไปก่อนแล้ว ในฐานะนักเขียนบทความก็พาก็มีความรู้สึกเปลี่ยนไปจากเดิม เขาเริ่มต้องการความสงบสุขในครอบครัว แต่ที่ที่เขาอยู่ตอนนี้ยังไม่อาจเรียกว่าครอบครัว

เท็ตสึโร่รู้ตัวแล้วว่าเขาคงต้องการให้ริซากะเป็นศรีภรรยา ผู้ปกป้องครอบครัวอย่างดี สร้างบรรยากาศให้สามีอยู่ได้อย่างสงบสุข เขารู้ว่านั่นเป็นเพียงภาพมายาที่ผู้ชายเห็นแก่ตัวสร้างขึ้นตามความสะดวกของตัวเอง จึงไม่เคยเอ่ยปากพูด และตั้งใจว่าจะไม่แสดงท่าทีให้เห็น แต่ขณะเท็ตสึโร่ทำตัวเหมือนสนับสนุนริซากะ ในใจกลับคาดหวังให้หล่อนล้มเหลว และฝันหวานถึงวันที่จะได้เห็นหล่อนใส่ผ้ากันเปื้อนยืนอยู่ในครัว

จนเกิดเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อน

ริซากะบอกว่าอยากไปต่างประเทศสักพัก ไม่ใช่เพียงเพื่อการท่องเที่ยว แต่อยากไปทำข่าวกับนักเขียนหญิงผู้เป็นเพื่อนสนิท พอได้ยินว่าพวกหล่อนจะไปที่ไหน เท็ตสึโร่ถึงกับตกตะลึง ถึงจะเป็นยุโรป แต่เป็นพื้นที่ที่มีสถานการณ์ตึงเครียด

“ไหนบอกว่าจะทำหนังสือกับผมไม่ใช่หรือ”

คำพูดของเขาทำให้ริซากะทำหน้าแปลกใจ

“ก็คุณทำแต่เรื่องกีฬาไม่ใช่หรือ”

“ตั้งใจว่าสักวันจะขยับขยายไปทำอย่างอื่นนอกจากกีฬาอยู่แล้ว”

“แล้วจะให้ฉันรอจนกว่าจะถึงตอนนั้นนะหรือ” ริซากะทำสะอเอว “เสียใจ โปรเจกต์นี้ทำร่วมกับคุณไม่ได้หรอก ตั้งชื่อไว้คร่าวๆ แล้วว่าสนามรบในสายตาผู้หญิงจะ”

อีกอย่าง หล่อนพูดต่อ “พอทำงานเยอะๆ แล้วถึงได้รู้ว่า คุณเป็นผู้หญิงทำงานได้ง่ายกว่าเยอะ กับผู้ชายจะว้าวุ่นยังไงดี อารมณ์มันเข้ากันไม่ได้นะ”

เท็ตสึโร่ไม่ได้ประหลาดใจกับความเห็นนี้ เพราะคาดเดาได้ล่วงหน้าแล้วจากคำพูดและการกระทำของริซากะที่ผ่านมา

“บอกตามตรงว่าไม่เห็นด้วยเลย มันอันตรายเกินไป”

“แต่คนอื่นเขาก็ทำกันอยู่นะ ถึงได้เห็นสภาพสงครามทั้งที่อยู่ญี่ปุ่นนี่ไง”

“แต่ริซาโกะไม่จำเป็นต้องทำนี่”

“ฉันอยากทำ”

หล่อนไม่มีแว่วว่าจะถอย แม้แต่เท็ตสึโระยังคงคิดว่าบางที่อาจเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่ เข้าใจว่าเธอไม่มีสิทธิ์จะไปทำลายโอกาสของหล่อน แต่ความเข้าใจกับการยอมรับเป็นคนละเรื่องกัน เธอไม่ได้พูดสักคำว่าอนุญาต

แต่ริซาโกะเริ่มเตรียมการอย่างต่อเนื่อง ประชุมหารือจนดึกดื่นเกือบทุกวันกับเพื่อนนักเขียนหญิง ไปพบผู้มีประสบการณ์เป็นช่างกลึงสงคราม และยังไปเรียนสนทนาภาษาอังกฤษหลักสูตรเร่งรัด

วันเวลาผ่านไปราวหนึ่งเดือน เกิดความผิดปกติกับร่างกายของริซาโกะ มีลักษณะหลายอย่างที่ไม่แสดงว่าเป็นอาการของคนท้อง

“เรื่องอย่างนี้ไม่น่าเป็นไปได้เด็ดขาด”

ริซาโกะรีบออกจากบ้านทั้งที่ขอบตาแดง จุดหมายคือร้านขายยา หล่อนซื้อชุดตรวจครรภ์มาแล้วขังตัวเองในห้องน้ำ สักพักจึงออกมา ทำทางลับสน ยืนแท่งสีขาวให้เท็ตสึโระโดยไม่พูดจา สิ่งนั้นคือชุดตรวจครรภ์นั่นเอง เธอเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

“ทำไมต้องตอนนี่...”

ริซาโกะทรุดนั่ง กอดเข้าสองข้าง ชูหน้าลงกับเข่าทั้งสอง

“แล้วจะทำยังไง”

ริซาโกะไม่ตอบ อยู่ในท่านั้นพักใหญ่

“เพราะอะไรนะ” ไม่ช้าหล่อนเงยหน้าขึ้นมองเท็ตสึโระ “ได้ป้องกันอยู่ใช่ไหม”

“ผมก็ป้องกันอย่างดีแล้วนะ”

“หรือ...น่าประหลาด” ริซาโกะกอดหน้าผากเหมือนสะกดกลั้นอาการปวดศีรษะแล้วเสยผม “ยังไงก็ต้องไปดูสักหน่อย”

“ไปไหน”

“ก็แหงอยู่แล้ว โรงพยาบาลนะสิ” หล่อนลุกขึ้นด้วยอาการหนักทั้งตัวทั้งใจ

กลับจากคลินิกสูตินรีเวช สีนักริชาโกะสงบลงไปบ้าง พอเห็นหน้า
เท็ตสึโรก็พูดอย่างเป็นเรื่องเป็นราวว่าหมอบอกว่าสองเดือนแล้ว

เท็ตสึโรพยักหน้า ยังรู้สึกเหมือนไม่ใช่ความจริง “แล้วจะทำยังไง”

ริชาโกะเอียงคอเล็กน้อย “หรือว่าจะให้เอาออกดีกว่า”

“เปล่า ผมไม่พูดอย่างนั้นหรอก”

“ก็เป็นอย่างที่คุณหวังไว้สินะ”

“แค่คิดว่าจิ้งหะไม่ดีเอาเสียเลย”

“แย่ที่สุดต่างหาก” หล่อนนั่งลงบนโซฟา นวดท้ายทอย “ต้องโทร
หาเธอซะแล้ว จะบอกยังไงดีนะ อีกแค่สิบวันก็จะออกเดินทาง...”

ไม่รู้ว่่าหล่อนพูดอย่างไรกับนักเขียนหญิงคนนั้น เท็ตสึโรไม่รู้รายละเอียด แต่เหมือนอีกฝ่ายจะบอกตรงๆ ว่าร่วมงานกับคนท้องไม่ได้

ตอนโทรศัพท์ไป ริชาโกะคงทำใจไว้แล้วจึงไม่แสดงอาการช็อกสักเท่าไร หรืออาจตัดใจแล้วว่าทั้งความฝันเพื่อแลกกับลูก

แต่สิบวันให้หลังเมื่อนักเขียนหญิงคนนั้นเดินทางไปคนเดียว หล่อนมีสีหน้าห่อเหี่ยวทั้งวัน ไม่คิดจะเปิดหนังสือวิธีเลี้ยงลูกที่เพิ่งเริ่มอ่านไม่นาน

กลางดึกวันรุ่งขึ้น จู่ๆ เท็ตสึโรถูกปลุกให้ตื่น ริชาโกะทำตาขวาง

“มีเรื่องอยากถามหน่อย” หล่อนเสียงแข็ง

“อะไรล่ะ” เท็ตสึโรส่งเสียงไม่สบอารมณ์ แต่ถ้าจะให้สารภาพ เขามีความกังวลใจอยู่

“คุณ” ว่าแล้วหล่อนก็เรียงสิ่งนั้นบนเตียง

ของใส่ยาฆ่าอสุจินั่นเอง เท็ตสึโรและริชาโกะใช้มันเป็นวิธีคุมกำเนิดมาตลอด เป็นยาในรูปแบบแผ่นฟิล์มบรรจุของละแผ่น

มีซองเรียงกันอยู่สี่ซอง

“ไฉนมันเป็นยังไงหรือ” เท็ตสึโรถาม แต่ในใจประหวั่น

“ทำไมถึงได้เหลืออยู่สี่ซองล่ะ”

“มันจะเหลือไม่ได้หรือ”

“แปลกดีนะ มันไม่ตรงกับจำนวนครั้งที่เรามีอะไรกัน ถ้าใช้ทุกครั้ง น่าจะเหลือแค่สามซอง”

“จำผิดหรือเปล่า”

ริซากะส่ายหน้า

“เป็นไปได้เด็ดขาด ฉันจดไว้ทั้งหมด ถ้าคิดว่าโกหก จะให้ดูก็ได้”

เท็ตสึโรรู้สึกหน้าร้อนผ่าว

“ฉันจะบอกว่ามันคืออะไรล่ะ”

ริซากะจ้องหน้าเขานิ่ง สายตาจับจ้องเหมือนจะไม่ให้พลาดความเปลี่ยนแปลงภายในใจเขา

“ตอนนั้น คุณใช้มันจริงหรือเปล่า”

“ตอนนั้นตอนไหน”

“วันที่เจ็ด เดือนที่แล้ว”

“วันที่เจ็ด วันนั้นเป็นอะไรหรือ”

“ก็วันอันตรายนะสิ ทั้งที่เป็นวันที่คุณออกไปทำข่าว แต่ยังชวนมา อย่างไม่เคยมาก่อน”

“จริงหรือ”

“แล้วไง”

“อะไรล่ะ”

“ใช้มันหรือเปล่า”

“ใช้สิ ต้องใช้อยู่แล้ว” เท็ตสึโรพูดเสียงแข็ง

ริซากะพูดโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน “แต่เกิดปฏิสนธิวันนั้น”

“ก็แค่พลาดไปไม่ใช่หรือ เห็นว่ายายาฆ่าอสุจิมียัตรการพลาดสูงด้วย”

“ฉันก็คิดว่าอย่างนั้น แต่คุณนี่แล้วเกิดความคิดอีกอย่าง” หล่อนบ้วนไปทางซองยาสี่ซองบนเตียง “จำนวนมันไม่ตรง”

“จะไปรู้หรือ” เท็ตสึโรใช้มือปิดซองออก “มันจะเป็นยังไงก็ช่างเถอะ เพราะเธอท้องไปแล้ว”

“สำหรับฉันเป็นเรื่องใหญ่ คุณคิดหรือเปล่าว่าฉันต้องเสียสละอะไรบ้าง”

“ไม่เอาน่า ถ้าจะพูดอย่างนั้นทำไมไม่คุมกำเนิดเสียเองล่ะ ปล่อยให้คนอื่นเป็นคนทำก็เลยเป็นแบบนี้”

“ฉันคิดว่าการคุมกำเนิดผู้ชายควรร่วมมือด้วย ต้องเป็นความไว้วางใจซึ่งกันและกัน”

“อยากบอกอะไร”

ริชาโกะไม่ตอบ เก็บซองยาซึ่งหล่นอยู่บนพื้นจนครบแล้วลุกขึ้น หันหลังให้เท็ตสึโร

“อะไรอีกล่ะ อยากบอกอะไรก็บอกมาให้ชัดเลยสิ”

เท็ตสึโรแหงใจ แต่แล้วต้องปิดปากเงียบ เพราะเห็นหลังหล่นสั่นสะท้าน ได้ยินเสียงสะอื้น

“ฉันพูดอะไรไม่ออก มันเศร้าเกินไป” หล่นพูดแค่นั้นแล้วออกจากห้องนอนไป

ขาข้างหนึ่งของเท็ตสึโรโผล่พ้นเตียงทำท่าจะวิ่งไล่ตามหล่น แต่แล้วก็รู้ว่าตามไปก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร สุดท้ายจึงชักขากลับเข้าที่เดิม

เมฆทะมึนครบใจของเท็ตสึโร

เขาคิดว่าสาเหตุการตั้งท้องจะเป็นอย่างไรก็ช่าง ตัวเองยังดีใจเลยที่มีลูก แต่อีกใจหนึ่งก็รู้ซึ่งเลยว่าผู้หญิงมีสุขภาพทรุดโทรมไว้มาก

ข้อสงสัยของริชาโกะตรงเผง ค็นนั้นเขาไม่ได้ใช้ยาฆ่าอสุจิจริง

จะเรียกว่าเป็นแผนก็ได้ เขานึกถึงวิธีเดียวที่จะทำให้ริชาโกะเลิกคิดไปต่างประเทศได้นั้นคือการทำให้ท้อง เขามองว่าไม่ว่าหล่นจะไล่ตามฝันเพียงใด แต่ความคิดที่อยากมีลูกก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แต่จะท้องหรือเปล่านั้นไม่รู้ ครั้งนี้จึงถือเป็นการเดิมพันอย่างหนึ่งสำหรับเขา

เขาชนะการเดิมพันนั้นแล้ว แม้จะรู้สึกผิด แต่พยายามคิดว่าน่าจะเป็นเรื่องที่ดีแล้วสำหรับเขาทั้งสอง

แต่เมื่อรู้ความจริง ริซาโกะเสียใจมาก เท็ตสึโรทำใจแล้วว่าคงต้องใช้ชีวิตท่ามกลางความอึดอัดไปพักใหญ่ คิดว่าคงต้องอดทนจนกว่าเด็กในท้องจะโตขึ้นแล้วหล่อนก็คงเกิดสำนึกความเป็นแม่ในตอนนั้น

ทว่าสถานการณ์ไม่ง่ายอย่างที่คิด สี่วันต่อมา หลังไปทำข้าวแบบคางคินแล้วกลับมาบ้าน สิ่งที่เขาเห็นคือริซาโกะนอนบนเตียงด้วยใบหน้าซีดเขียว เมื่อเขาถามว่าเป็นอะไรไป หล่อนตอบทั้งยังหันหลังว่า “ไปทำแท้งมา”

เท็ตสึโรยืนอึ้ง คิดว่าฟังผิดหรือว่าล้อเล่น แต่ก็รู้ว่าไม่ใช่ทั้งสองอย่าง ในเมื่อบรรยากาศรอบตัวหล่อนบอกชัดเจน

เขาแทบคลั่ง คาคคั่นด้วยน้ำเสียงโกรธ ทำไมถึงได้ทำแบบนั้นโดยไม่บอกก่อน บ้าไปแล้ว คิดอะไรอยู่ ทั้งที่รู้ว่าหล่อนกำลังบอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ก็อดโมโหต่อว่าไม่ได้

ระหว่างเขาร้องตะโกน หล่อนนิ่งเฉยราวกับซากแมลง หรือว่าเสียงของเขาอาจไม่ได้เข้าหูหล่อนเลย

นับจากนั้นทั้งสองแยกกันนอน

แม้เท็ตสึโรจะคิดว่าตัวเองอาจมีส่วนผิด แต่อีกใจหนึ่งรู้สึกแล้วว่าจะให้ทำอย่างไรเล่า ควรให้หล่อนทำทุกอย่างตามที่ต้องการ จึงจะเป็นการเคารพซึ่งกันและกันนะหรือ

สุดท้ายเขาคิดว่าตัวเองอาจเป็นคนประเภทเดียวกับตาแก่หัวโบราณ แล้วรู้สึกเกลียดตัวเอง ปากก็บอกว่าอยากเห็นภรรยาเย็นด้วยขาตัวเอง แต่ในใจกลับแสดงอาการต่อต้านอย่างรุนแรง หรือว่าเขาแค่ไม่รู้ตัวมาก่อน

เท็ตสึโรรู้สึกเหมือนเข้าใจความรู้สึกของริซาโกะที่พยายามปกป้องมิสึกิ เพราะหล่อนรู้ถึงความทุกข์ในการใช้ชีวิตของลูกผู้หญิง จึงอยากให้มิสึกิได้เดินบนเส้นทางชีวิตใหม่ คำว่า ‘เพื่อนสนิท’ ที่หล่อนพูดยังคงติดหูเท็ตสึโร ในครั้งนั้นมิตรภาพกับนักเขียนหญิงของหล่อนถูกทำลายเพราะ

ความเห็นแก่ตัวของผู้ชายอย่างเขา หล่อนอาจรู้สึกรากับมิตรภาพของ
ผู้หญิงถูกดูแลจนก็ได้

นักเขียนหญิงคนนั้นหายสาบสูญไป มีจดหมายถึงริซาโกะเพียง
สองฉบับแล้วก็ขาดการติดต่อไปนานกว่าหนึ่งปีแล้ว ข้อเท็จจริงนี้ทำให้
ริซาโกะทุกข์ใจเป็นแน่

หล่อนจึงไม่อยากสูญเสียเพื่อนสนิทอีก

4

เขาตื่นด้วยเสียงกริ่ง ไม่รู้ตัวเองหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ เสียงกริ่งนั้น
คงเป็นเสียงอินเตอร์คอมตรงโถงส่วนกลาง ริซาโกะกำลังส่งเสียงตอบแน่ๆ
ได้ยินเสียงฝีเท้าผ่านโถง ริซาโกะเปิดประตู ดินน้ำมันเปรี้ยว

“ตัวปัญหามาซะแล้ว”

“ใคร”

“นากาโอะ”

“หา” เท็ตสึโบริบลุกขึ้นนั่ง “นากาโอะมาทำไม”

“ไม่รู้สิ ฉันเลยให้เขารออยู่ข้างล่างก่อน”

“หมายความว่าไง” เท็ตสึโบริต้งสติ เพิ่งตื่นสมองยังไม่ค่อยแล่น

“จะเอายังไง จะไล่กลับก็ใช่ที่”

“เอจี้ ผมลงไปข้างล่างเอง”

เท็ตสึโบริเปลี่ยนชุดแล้วลงไปที่โถงทางเข้าคอนโดฯ ชายร่างผอมยืน
อยู่หน้าประตูใหญ่ ยิ้มให้เท็ตสึโบริ

ความคิดแรกคือไม่รู้จักผู้ชายคนนี้ แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่ามันจะ
รู้จัก สบายตากับสีหน้าคุ้นตา รอยยิ้มนั้นเป็นนากาโอะ โคซุเกะ รันนิงแบ็ก
ตัวเต็งของมหาวิทยาลัยเทโตะ

เท็ตสึโรเปิดประตูให้ นากาโอะค่อยๆ ก้าวเข้ามาด้านใน เขาสวมเสื้อนอกแบบลวกๆ แต่ดูแล้วรู้ว่าตัดเย็บอย่างดี

ที่จำไม่ได้ทันที เพราะเขาผ่ายผอมไปมากเมื่อเทียบกับตอนพบกันครั้งสุดท้าย แก้มตอบ คางแหลม เท็ตสึโรนึกถึงภาพซีโกยืมแล้วพูดว่า ลูกเขยที่แต่งเข้าบ้านเมื่อนี้ลำบากมาก

“ไม่ได้เจอกันนานเลย” นากาโอะพูด

“นากาโอะ...ทำไมนายมาที่นี่”

“มาหานะ”

“มาหาหรือ”

“ใช่” นากาโอะพยักหน้า ชำเลียงมองข้างบน “เห็นว่าอยู่ที่นี่ไหม”

เท็ตสึโรกลั้นหายใจ เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร

“กลางวันวันนี้ เราโทรไปที่บ้านซีโก เมียเขาออกมาบอกว่าซีโกยังไม่กลับ พอถามไปถามมาก็รู้ว่ามาค้างบ้านนิชิวากิ แคมอยู่กับผู้จัดการหญิงด้วย เลยร้องอ้อทันที”

“ได้คุยกับซีโกหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่ได้คุย”

ถ้าเช่นนั้นก็น่าจะรู้เรื่องคดี และไม่รู้ด้วยว่ารูปลักษณ์ของมิลิกิตอนนี้เป็นอย่างไร

“อยู่ใช่ไหม” นากาโอะยกนิ้วโป้งและถามอีกครั้ง “ขอเจอนะ”

เท็ตสึโรจนด้วยคำตอบ นึกหาเหตุผลปฏิเสธไม่ได้ จะให้เขากลับโดยบอกว่าไม่อยู่ก็ดูมีพิรุณเกินไป

ไปเถอะ นากาโอะมุ่งหน้าไปที่ลิฟต์ก่อน เท็ตสึโรได้แต่เดินตาม

ระหว่างอยู่ในลิฟต์ เท็ตสึโรคลุ้มใจไม่รู้จะทำอย่างไร มาถึงขนาดนี้แล้วจะไม่ให้นากาโอะพบมิลิกิก็ได้ แต่ลังเลมากกว่าควรให้ข้อมูลเบื้องต้นก่อนดีหรือไม่ นี่หากไม่ใช่ นากาโอะ และมิลิกิไม่ใช่คนร้ายฆ่าคนตาย ก็คงไม่ต้องวุ่นวายใจขนาดนี้

นากาโอะผู้ไม่รู้อะไรเลยจึงเขม็งแฉงแสดงชั้นของลิปต์ เท็ตสึโร
นึกถึงสายตาแหลมคมของเขาผ่านหมวกกันน็อก ตอนถือลูกบอล เขาวิ่ง
ไปรอบสนามราวกับสัตว์ป่า เขาอาจตัวเล็กในหมู่นักกีฬาอเมริกันฟุตบอล
แต่นั่นยิ่งทำให้ความสามารถในฐานะรันนิ่งแบ็กของเขายิ่งโดดเด่น ที่มรับ
ฝ่ายตรงข้ามต้องหัวหมุนราวกับกอริลลาวิ่งไล่จับกระต่าย

ออกจากลิปต์ ขณะกำลังไปที่ห้อง เท็ตสึโรชะงักฝีเท้า

นากาโอะทำหน้าที่เหมือนจะถามว่าอะไรหรือ

“น่าจะเตรียมใจก่อนจะดีกว่า”

นากาโอะงงวย ก่อนผุดยิ้มแสดงความสุขแบบผู้ใหญ่

“คิดว่าฉันเป็นคนอ่อนหัดขนาดนั้นเลยหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าเห็นฮิอุระตอนนี้บางทีนายอาจตกใจได้ แคบอก
ให้เข้าใจไว้ก่อนนะ”

“เวลาผ่านไป ใครๆ ก็เปลี่ยนแปลงอยู่แล้ว”

“แต่มันเปลี่ยนได้หลายแบบ”

เท็ตสึโรยืนกรานแข็งขันมาก จนนากาโอะรู้สึกได้ว่าไม่ใช่เรื่องล้อเล่น
รอยยิ้มหายไป แต่แล้วสีหน้าพลันกลับมาผ่อนคลายอีกครั้ง

“ฉันแค่มาพบเพราะคิดถึงวันคืนเก่าๆ ไม่ได้คาดหวังอะไรพิเศษ
ดังนั้นตอนนี้ไม่มีอะไรจะทำให้ฉันผิดหวังได้หรอก”

เท็ตสึโรถอนหายใจ สิ่งที่ทำให้ผิดหวังไม่ใช่ ‘ตอนนี้’ แต่เป็น ‘อดีต’
อันมีค่าของเขาต่างหาก

ประตูคอนโดฯ เปิดออก ริซากะออกมาจากด้านใน หน้าเครียด

“เหมือนจะรู้มาจากเมียของซีโก เขาบอกอยากเจอฮิอุระ” เท็ตสึโร

บอก

“จันหรือ” หล่อนละล้าละลัง แต่ก็รู้ว่าไม่ใช่สถานการณ์ที่จะหลีกเลี่ยงได้ “ช่วยไม่ได้เนอะ”

ไซ้ เท็ตสึโรพยักหน้า

ริซาโกะมองนากาโอะ ขมวดคิ้ว “นากาโอะ ผอมไปนะ”

“เพราะลำบากหลายเรื่องนะ ทาคาคูระก็ดำเหมือนเดิม”

“ฉันเป็นพวกทำงานกลางแจ้ง”

ริซาโกะยิ้มแหยๆ จากนั้นมองเท็ตสึโรราวกับจะถามว่าเอาอย่างไรดี

“ฮิอุระอยู่ข้างในหรือ”

ไซ้ หล่อ้นก้มหน้า

“ฉันเรียกมาหน่อยได้ไหม”

“ได้สิ”

“เดี๋ยว” นากาโอะพูด “ฉันเป็นฝ่ายไปดีกว่า ได้ไซ้ไหม”

เท็ตสึโรกับริซาโกะมองหน้ากัน จากนั้นพยักหน้าเล็กน้อย “ก็ได้นะ”

นากาโอะถอดรองเท้าเดินไปตามโถง “เอ่อ...” ริซาโกะเหมือนจะพูดอะไร แต่เท็ตสึโรยกมือห้าม

นากาโอะเปิดประตูห้องนั่งเล่น ก้าวเท้าเข้าไปได้เพียงหนึ่งก้าวแล้วชะงักค้าง ตายังมองด้านใน เท็ตสึโรเห็นเขาตัวแข็งทื่อ อยู่ในท่านั้นหลายวินาที

ไม่นานมีเสียงดังขึ้น มิสึกิมายืนตรงหน้านากาโอะ จากนั้นทั้งสองนั่งเสียบกันพักใหญ่ บรรยากาศไม่ปกติโอบล้อมพวกเขา รวมทั้งเท็ตสึโรและริซาโกะด้วย

“QB” มิสึกิพูดโดยไม่ละสายตานากาโอะ “ขอโทษนะ ให้ผมกับโคสุเกะอยู่กันตามลำพังได้ไหม สิบนาที หรือแค่ห้านาทีก็ได้”

เท็ตสึโรมองริซาโกะ หล่อ้นพยักหน้า

“จะสิบนาทีหรือสิบห้านาทีก็ได้ คุณกันตามสบายเลย พวกเราจะอยู่ทางนี้”

“ขอโทษด้วย” มิสึกิปิดประตูห้องนั่งเล่น

เท็ตสึโรเปิดประตูห้องนอน เข้าไปข้างในพร้อมริซาโกะ

5

ไม่ได้ยินเสียงสนทนาของทั้งสองเลย เทตลีโรนั่งขัดสมาธิบนพื้น ส่วน ริชาโกะนอนกลิ้งบนเตียง รอเสียงเคาะประตู

เทตลีโรจินตนาการว่ามีสักกี่คนอธิบายเรื่องราวอันซับซ้อนและชื่นชม ด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนก่อนหน้านี้ แต่ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นนากาโอะ เธอน่าจะพูดลำบากกว่าที่แล้วมามาก

เทตลีโรนึกถึงลานสกีสีขาวเมื่อฤดูหนาวตอนปีสี่ เขานั่งลิฟต์สกีคู่กับ ริชาโกะ ข้างหน้าเป็นด้านหลังของคนอีกคู่คือนากาโอะกับมิลิกิ ฤดูหนาว นั้นทั้งสี่คนไปที่นาเอะบะสึรีสอร์ท

มีเพียงพวกเทตลีโรที่รู้ว่านากาโอะกับมิลิกิคบกัน ทั้งสองขอให้เก็บ เรื่องนี้เป็นความลับจากคนอื่น พวกเขารักชาติญานันจนทุกวันนี้

ทั้งสองมาคบหากันได้อย่างไร เทตลีโรก็ไม่รู้รายละเอียด และก็ ไม่ชอบถามเข้าๆเรื่องแบบนี้ อีกทั้งเขายังรู้สึกผิดที่ปกปิดความสัมพันธ์ ของตัวเองกับมิลิกิ ริชาโกะเองก็เหมือนไม่ได้ฟังอะไรจากมิลิกิเช่นกัน

ริชาโกะเป็นคนเสนอเรื่องไปเล่นสกี นากาโอะตอบรับข้อเสนอ นั้น ก่อน เทตลีโรลังเลเล็กน้อยเพราะมีเรื่องของเขากับมิลิกิ แต่นึกเหตุผลที่ เหมาะสมในการปฏิเสธไม่ได้ และเพราะเห็นว่ามีสักกี่เห็นด้วย จึงคิดว่า ตัวเองก็ไม่จำเป็นต้องคิดมาก

เขามีโอกาสอยู่สองต่อสองกับมิลิกิที่โรงแรมย่านลานสกี ในตอน นั้นก็ไม่มี การพูดถึงคินันที่อะพาร์ตเมนต์ของเขา เทตลีโรลงเสียงเบาๆถามว่า

“กับนากาโอะจะคบหากันยังไงต่อไปหรือ”

สรุปก็คือถามว่าเธอคิดถึงเรื่องอนาคตอย่างไร

มิลิกิเอียงคอ

“ยังไม่ได้คิดถึงขั้นนั้น รู้สึกว่าผู้หญิงอย่างฉันน่าจะหรือจะเหมาะกับเขา”

“ถ่อมตัวเหลือเกินนะ”

“ก็ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเสียทีเดียว”

การสนทนาแทบจะมีเพียงแค่นั้น

มาคิดดูตอนนี้ คำพูดของมิสึกิในตอนนั้นซ่อนเร้นความหมายสำคัญไว้ทีเดียว แม้จะอยู่กับนาคาโอะ แต่เธอก็ยังทุกซอกทุกใจตลอด

นาคาโอะกับมิสึกิคบกันได้ไม่ถึงปี ปีใหม่ปีถัดมา เท็ตสึโร่รู้จักนาคาโอะว่าพวกเขาเลิกกันแล้ว

“ไม่ได้จะวางฟอร์มอะไรหรอกนะ แต่ฉันไม่คิดว่าโดนหักอก” ตอนนั้นเขาพูดแบบนั้น “จะว่ายังไงดี ความสัมพันธ์แบบคนรักสำหรับเราไปได้ไม่ค่อยสวย เป็นเพื่อนสนิทกันน่าจะดีที่สุด เพราะฉะนั้นเราจะคบกันต่อไปแต่ยุติความสัมพันธ์แบบที่แล้วมา”

เมื่อได้ฟังเรื่องนี้ เท็ตสึโร่ตอบว่า “อย่างนั้นก็น่าจะดีเหมือนกัน” แต่ใช้ว่าจะเข้าใจ สุดท้ายก็ยังตีความว่าเขาอกหักอยู่ดี

แต่คำพูดนั้นอาจไม่ได้ไปปิดเลย แม่นาคาโอะไม่รู้ความจริง แต่ก็มองตัวตนที่ซ่อนเร้นของมิสึกิออก

เท็ตสึโร่มองนาพิกา ผ่านไปราวยี่สิบนาทีแล้วนับแต่ทั้งสองเริ่มคุยกัน

“นี่” ริซาโกะเอ่ยปาก “นาคาโอะจะช็อกไหมนะ”

“ก็คงช็อกแหละ”

“จะโมโหไหมนะ”

“โมโหหรือ”

“ก็เรื่องที่ถูกลอก...”

“คงไม่มั้ง”

เท็ตสึโร่ตอบ แต่ก็ไม่มั่นใจ ตัวเองเคยมีความสัมพันธ์กับมิสึกิเพียงครั้งเดียว ไม่ได้มีความผูกพันทางใจ แต่เมื่อรู้ว่าจิตใจของเธอเป็นผู้ชาย

ก็ยังรู้สึกสับสน

“นากาโอะนะ” ริชาโกะพูด “ผมไปเยอะเลยเนอะ”

“ผมก็คิดแบบนั้น เหมือนเขาจะลำบากมากนะ”

“ทั้งที่เป็นหนูตกถึงข้าวสาร”

“แต่ก็คงไม่ได้มีแต่เรื่องดี ๆ หรือก”

นากาโอะแต่งงานกับลูกสาวกรรมการบริษัทผู้ผลิตอาหารรายใหญ่ พวกเขาพบกันตอนงานเลี้ยงฉลองเมื่อชมรมอเมริกันฟุตบอลของบริษัทนั้น ได้ที่หนึ่งของประเทศ ตอนนั้นนากาโอะเป็นรันนิ่งแบ็กมือหนึ่ง เห็นว่า ฝ่ายผู้หญิงไม่ได้เป็นแฟนอเมริกันฟุตบอล เพียงแค่บังเอิญมางานเล่นๆ ต้องเรียกว่าบุพเพสันนิวาสกระมัง

บริษัทผู้ผลิตแห่งนั้นเป็นกิจการแบบครอบครัว จึงเป็นเครื่องรับประกันอนาคตอันสดใส ตอนนั้นเขามีบ้านเดี่ยวอยู่ตำบลเซโจ อาศัยอยู่ภรรยาและลูกสองคน ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าพ่อตาเป็นคนซื้อบ้านให้

ปัจจุบันนามสกุลของนากาโอะคือทาคาชิโระ แต่พวกเท็ตสึโร่ไม่เคยเรียกแบบนั้นเลย ต่อหน้าเพื่อนฝูงเขายังเป็นนากาโอะ โคซุเกะเหมือนเดิม เหมือนกับที่ทุกคนยังเรียกริชาโกะว่าทาคาคุระ

ได้ยินเสียงประตูห้องนั่งเล่นเปิดออก ตามด้วยเสียงฝีเท้า ริชาโกะ ลูกขึ้นมานั่งบนเตียง ส่วนเท็ตสึโร่จ้องประตู

เมื่อมีเสียงเคาะประตู เท็ตสึโร่ตอบว่าเชิญ

ประตูเปิดออก มิสึกิโผล่หน้าเข้ามา “จบแล้ว”

“นากาโอะ...เป็นไง”

“เป็นไงหมายถึง”

“เขาเป็นยังไงนะสิ”

“หมายถึงเขาช็อกหรือเปล่าใช่ไหม”

“ใช่”

“เอ ไม่รู้สิ” มิสึกียิ้มเห็นฟันเล็กน้อย “เจอแล้วก็รู้เองแหละ”

ก็จริงของเธอ เท็ตสึโรกับริซากะมองสบตากันแล้วลุกขึ้น

นากาโอะยืนอยู่หน้าชั้นวางของ หยิบลูกอมเมิร์กันฟุตบอลซึ่งประดับ
อยู่บนนั้น พอพวกเท็ตสึโรเข้ามา เขาหันหน้ามาทั้งที่ลูกบอลยังอยู่ในมือ

“ตอนนั้นไม่ได้คิดเรื่องจะวิ่งเองเลยหรือ” นากาโอะถามเท็ตสึโร

“ตอนนั้นหมายถึง” เขาพูดแล้วจึงนึกขึ้นได้ว่าเมื่อไหร่ “เกมสุดท้าย
นะหรือ”

“ฝ่ายนั้นคิดถึงแต่การส่งลูกต่อ แต่เราอาจใช้แผนรุกแบบที่เขาไม่ทัน
ตั้งตัวก็ได้”

“ตั้งสิบแปดหลาเชียวนะ” เท็ตสึโรยิ้มกว้าง

“ไม่ไหวหรือไง” รันนิงแบ็กในตอนนั้นเอียงคอ คืบบอกลกลับเข้าที่เดิม
จากนั้นมองริซากะ “เห็นว่าช่วยห้ามมิสึกิไม่ให้มอบตัว”

“ไม่ดีหรือ”

“เปล่า ดีมากเลยที่ทำแบบนั้น เธอเป็นคนชอบทำอะไรโดยไม่คิด
หน้าคิดหลัง ถึงจะเป็นผู้ชายแล้วยังไม่เปลี่ยนเลย”

เขาพูดยิ้มๆ เห็นได้ถึงความพยายามที่จะยอมรับความเปลี่ยนแปลง
ของมิสึกิแล้วมองในทางที่ดี แต่เท็ตสึโรก็ต้องเบนสายตาจากเขาเพราะอด
รู้สึกเจ็บปวดแทนไม่ได้

“จะยอมให้มิสึกิ” นากาโอะพูดต่อ “เข้าไปอยู่ในคุกไม่ได้ ต้องทำ
อะไรสักอย่าง”

ริซากะพยักหน้าด้วยความโล่งอก “คิดแล้วว่าต้องพูดแบบนี้”

“แต่ในรายละเอียดคิดว่าจะต้องทำยังไงดี” เท็ตสึโรลองถาม

นากาโอะก้มหน้า เหมือนยังไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้ เขาดำตกระทบแก้ม

“มีไอเดียจะเสนอเรื่องหนึ่ง”

คำพูดของริซากะทำให้อีกสามคนตั้งใจฟัง หล่อนชี้ไปที่โซฟาเป็น
เชิงบอกให้นั่งลงก่อน

เท็ตสึโรกับนากาโอะนั่งเรียงกัน ริซากะนั่งที่โซฟาสองที่ ส่วนมิสึกิ

นั่งกอดเข่าบนธรณีประตูกันห้องเสื้อ

“ขอพูดข้อสรุปก่อนเลยนะ ความคิดของฉันเป็นอย่างนี้ คิดว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะซ่อนมิสึกิให้พ้นสายตาตำรวจคือทำให้มิสึกิไม่ใช่มิสึกิ นั่นคือเปลี่ยนภาพลักษณ์ของเธอ”

“หมายความว่ายังไง” เท็ตสึโรถาม

“สมมุติว่าตำรวจจับตาคนที่ซื้อคันซาคิ มิสึรุ แต่คนคนนั้นไม่มีอยู่จริงไม่ใช่หรือ สุดท้ายพวกเขาได้แต่ตามคนที่ดูคล้ายเท่านั้น เพราะฉะนั้นเราต้องทำให้มิสึกิไม่ใช่ ‘คนที่ดูคล้าย’ ก็พอ”

“นั่นก็คือ” นากาโอะย้าให้แน่ใจ “ให้มิสึกิเลิกแต่งตัวเป็นผู้ชายอย่างนั้นหรือ”

ริซาโกะพยักหน้าคล้ายจะบอกว่าถูกต้อง

“ขอทีเถอะ” มิสึกิรำพึงทั้งที่ยังกอดเข่า “จนป่านนี้ยังจะให้แต่งตัวเป็นผู้หญิงอีกหรือ”

“แต่ถ้าตำรวจเกิดสงสัยบาร์เทนเดอร์ผู้ลาออกจากบาร์ ‘ตาแมว’ ตำรวจต้องคิดถึงลักษณะเด่นที่สุด นั่นคือเป็นผู้หญิงที่แต่งตัวเป็นผู้ชาย”

เท็ตสึโรเห็นด้วยกับความเห็นของริซาโกะ เพราะเหมือนมามาซังบาร์ ‘ตาแมว’ ก็รู้ว่ามีมึสึกิเป็นผู้หญิง คิดว่ามามาซังคงไม่ยอมโกหกตำรวจเพื่อมึสึกิ

“ถ้าอย่างนั้นตำรวจคงไปหาตามสถานที่ที่ผู้หญิงแบบนี้ไปรวมตัวกันเป็นหลัก อย่างเช่นร้านที่มีลูกค้ายเป็นคนที่มึรสนิยมเดียวกัน”

“ก็คือร้านของทอมดี้หรือ...” นากาโอะพิมพ์้ำ เหมือนจะไม่ค่อยอยากใช้คำนี้สักเท่าไร

“ผมไม่ไปที่แบบนั้นหรอก”

“รู้หรอกว่า เพราะฉะนั้นตำรวจจะไม่พบมึสึกิในที่แบบนั้น แล้วรู้ไหมว่าพวกเขาจะไปหาที่ไหนต่อ”

หล่อนมองหน้าคนอื่นราวจะดูปฏิกิริยา แต่ไม่มีใครเอ่ยคำใด

ริชาโกะเฉลย “น่าจะเป็นโรงพยาบาล”

“อ้อ” เท็ตสึโระเข้าใจ “หมายถึงต้องฉีดฮอร์โมน”

“จากคำให้การของผู้เกี่ยวข้องในบาร์ ‘ตาแมว’ ตำรวจน่าจะคิดว่าบาร์เทนเดอร์ผู้หายตัวไปต้องได้รับการผ่าตัด หรือไมอย่างน้อยก็ต้องฉีดฮอร์โมน พวกเขาเลยต้องไปหาที่โรงพยาบาล เพราะคนคนนั้นต้องไปเป็นประจำ”

“คนฉีดฮอร์โมนไม่ต้องเป็นหมอก็คได้” มิสึกิพูดเสียงหัวน

“อาจจะใช่ แต่ พวกหมอก็คี่ขนาดมึสึกียังรู้จัก ตำรวจก็คงหาเจอได้เหมือนกันไม่ใช่หรือ”

มึสึกิไม่ตอบ ข้อสันนิษฐานของริชาโกะคงจะถูกต้อง

“หมายถึงมึสึกิห้ามไปโรงพยาบาลในช่วงนี้หรือ” นากาโอะใช้ปลายนิ้วกดหัวตาสองข้าง

“คงอย่างนั้นแหละ เลยคิดว่าจะปล่อยให้มึสึกิแต่งตัวเป็นผู้ชายต่อไปไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องอันตรายมาก”

“ทำไมล่ะ” เท็ตสึโระถาม

“ก็ถ้าไม่ฉีดฮอร์โมน ร่างกายเธอจะกลับเป็นผู้หญิงมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้อยู่ตรงไหนก็ผู้ชาย แต่ไม่นานจะเห็นเป็นแค่ผู้หญิงแต่งตัวเป็นผู้ชาย แล้วก็ยิ่งสะดุดตา ทั้งที่ทุกคนต่างพยายามจะช่วยกันซ่อนเธอ จะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ได้ยังไง”

“แต่ตำรวจก็คงเดาได้ไม่ใช่หรือว่าผู้ต้องสงสัยอาจกลับไปเป็นผู้หญิง”

ริชาโกะตอบคำถามของนากาโอะว่า ฉันก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน

“เรื่องนั้นมันช่วยไม่ได้ แต่ก็เชื่อว่าข้อดีจะลดลงนะ ในเมื่อตำรวจไม่รู้จักรหัสจริงของคันซากิ มึสึรุ ผู้เกี่ยวข้องไม่มีใครรู้ว่าตอนกลับไปเป็นผู้หญิง ‘เขา’ มีบุคลิกเช่นไรยังไง ตราบใดที่มึสึกิเป็นผู้หญิงไปเรื่อยๆ เบาะแสที่ตำรวจมีแทบจะไม่มีประโยชน์เลย”

เท็ตสึโรลองพิจารณาเนื้อหาที่หล่อนพูดใส่อารมณ์ และคิดว่าคำกล่าวอ้างนั้นมีเหตุผล

แต่ความคิดบรรเจิดนี้ไม่น่าใช้ข้อเสนอที่น่ายินดีสำหรับมิสึกิ เธอกัดข้อกลางนิ้วชี้อยู่

เท็ตสึโรบอกริชาโกะ “เมื่อกี้ตอนฮิรุระบอกจะมอบตัว ริชาโกะบอกว่าอุตุส่าห้ได้ร่างกายแบบผู้ชายมาแล้วจะปล่อยมันไปง่ายๆ ได้ยังไงนี่ แต่คราวนี้เธอบอกว่าให้ปล่อยมันไปนะหรือ”

“ฉันยอมรับว่าคำพูดอาจขัดแย้งกัน แต่สำหรับฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องเดียวกันนะ” ริชาโกะลุกขึ้นยืนหน้ามิสึกิ “ถ้าต้องเข้าคุก สิ่งสำคัญนั้นจะถูกแย่งชิงไปโดยไม่มีการไต่ถาม ความคิดและความเชื่อของมิสึกิจะถูกเพิกเฉย ย่อมไม่เหมือนกับการที่ใช้รูปลักษณ์ชั่วคราวไปก่อนเพื่ออนาคตข้างหน้า ความหมายมันต่างกันมากนะ”

มิสึกิเงยหน้า “แล้วต้องอยู่ในรูปลักษณ์ชั่วคราวนั้นนานแค่ไหนล่ะ”

“เรื่องนั้น” ริชาโกะลั่นเลเล็กน้อยก่อนพูด “บอกตามตรงว่าไม่รู้เหมือนกัน ต้องดูความเป็นไปก่อน”

“หมายความว่าอาจจะตลอดกาลก็ได้”

“ไม่น่าหรอก...”

“อายุความคดีฆาตกรรมสิบห้าปีไซ้ไหม” มิสึกิมองเท็ตสึโรแล้วถามเขาพยักหน้าว่าใช่ มิสึกิยิ้มเฟื่อน ถอนหายใจยาว “กว่าจะได้ทั้งความเป็นผู้หญิง ก็อีกตั้งสิบห้าปีอย่างงั้นหรือ”

เธอรำพึง ก่อให้เกิดความเจ็บ ทุกคนจมอยู่ในความคิดคำนึงของตนเอง

“มิสึกิ” ไม่นานริชาโกะเอ่ยขึ้น “ไหนๆ แล้วอยากบอกความรู้สึกของฉัน ถ้าเธอแว่แต่ติดใจในเปลือกนอก ต่อไปก็จะทำอะไรไม่ได้เลย”

นึกว่าจะพูดอะไร เท็ตสึโรมองเสี้ยวหน้าของภรรยา มิสึกิเองก็หงงหงงด้วยใบหน้าคาดไม่ถึง

“เธอคงรู้อยู่แล้วว่าฉันเป็นผู้หญิง ถึงได้มีร่างกายเป็นผู้หญิงแบบนี้ เป็นธรรมดา ขอลถามในฐานะคนแบบนี้ว่า เธอไม่พอใจร่างกายของผู้หญิง ตรงไหนหรือ ร่างกายของเธอคงบอกว่าไม่มีเหตุผลอะไรจะต้องรังเกียจนะ”

“เธอมีจิตใจกับร่างกายตรงกันนี่นา” เท็ตสึโรพูดแทรก “ฮิอุระต้องทนทุกข์เพราะมันไม่ตรงกันนะ”

“ฉันรู้ แต่ทำไมต้องตรงกันด้วยล่ะ ใจเป็นผู้ชาย ร่างกายเป็นผู้หญิง ก็ได้ไม่ใช่หรือ”

“ผมอยากให้คนปฏิบัติกับผมอย่างผู้ชายนะ” มิสึกิพูด “เพราะอย่างนี้ถึงต้องมีรูปลักษณ์ภายนอกเป็นผู้ชาย เข้าใจใช่ไหม”

ทันใดนั้นริซาโกะทำสะเอว สูดหายใจลึกๆ

“ปัญหาสำคัญอยู่ในสิ่งที่มิสึกิพูด คนเราปฏิบัติต่อผู้ชายกับผู้หญิงต่างกันสินะ”

เท็ตสึโรแอบเบือนหน้าหนีหล่อนก่อนถอนหายใจเล็กๆ เอาอีกแล้ว

“ยังงั้นซะ คิดหรือเปล่านั้นแหละที่ผิดปกติ”

“มันจะผิดหรือไม่ผิดปกติ แต่นั่นเป็นความจริงของโลก มันช่วยไม่ได้” มิสึกิพูดด้วยความโกรธ

“เธอไม่คิดหรือว่าเราควรแก้ไขความจริงของโลก ถ้าทุกคนไม่ปฏิบัติต่อผู้ชายกับผู้หญิงต่างกัน เธอก็คงไม่รู้สึกหงุดหงิดหรอก”

“แต่เรื่องนั้นไม่ใช่จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ” เท็ตสึโรพูด “ถ้าโลกไม่เปลี่ยน เราก็ต้องเปลี่ยนตัวเอง นั่นเป็นความคิดของฮิอุระ สิ่งที่เราพูดเป็นแค่อุดมคติเหมือนกับความฝัน”

ในที่สุดริซาโกะหันไปทางเขา

“เรื่องนั้นฉันก็รู้ แต่คิดว่าอยากเคารพการตัดสินใจของมิสึกิ แค่ออยากบอกว่าใจจริงของฉันคิดว่าการเปลี่ยนแปลงร่างกายตัวเองเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์เป็นเพียงการประนีประนอม ไม่ใช่การแก้ไขปัญหาก็แท้จริงเมื่อกับออกไปแล้วใช่ไหมว่าขอพูดจากใจจริง ไหนๆ แล้วขอพูดอีกเรื่องเลย

แล้วกัน” หล่อนก็มองมิสึกิอีกครั้ง “ความหงุดหงิดและเดือดดาลใจที่มิสึกิรู้สึกจากการมีร่างกายเป็นผู้หญิง ผู้หญิงทุกคนก็เหมือนกันไม่มากนักอ่ะ ไม่ใช่เพราะมีจิตใจเป็นผู้หญิงแล้วจะนั่งเฉยอยู่ได้ เราแค่เคยชินและถอดใจแล้วเท่านั้น”

เรื่องที่ฉันอยากพูดมีเท่านี้แหละ หล่อนทั้งทำแล้วกลับไปโซฟาตัวเดิม หยิบนุหรือบันไดอะจุไฟแช็ก

ควันจากปากหล่อนลอยละล่อง อากาศชาวซุนราวกับสะท้อนจิตใจของทุกคน

“ริซาโกะ...ลืมเรื่องสำคัญไปเรื่องนึง” มิสึกิพูด “คนที่เห็นภาพของเราไม่ได้มีแต่คนอื่น ในโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่ากระจกนะ”

“แล้วไม่คิดหรือว่าสายตาคือกระจกนั้นก็บิดเบือนเหมือนกัน”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้อ่ะ แต่มันก็ช่วยไม่ได้”

ปากริซาโกะกระตุก อาจอยากจะทำบอกว่า ฉันไม่คิดอย่างนั้น แต่หล่อนไม่เอ่ยอะไรมากกว่านั้น

เสียงโทรทัศน์ดังขึ้น ทำลายบรรยากาศอึดอัด เท็ตสึโรยกหู “ครับ”

“นิชิวากิหรือ เราเอง ซึ่โกะ”

“อ้อ มีอะไร”

“เอ่อ อันที่จริงเมียเราพลาดนิดหน่อย เหมือนจะหลุดปากบอกนากาโอะว่าฮิอุระอยู่ที่นั่น”

“ถ้าเรื่องนั้นรู้แล้ว ตอนนี้นากาโอะมาอยู่ที่นี่”

“หา อย่างนั้นหรือ” ซึ่โกะลดเสียงลง “แล้ว ทำทางเป็นยังไง”

“ไม่เป็นไร นากาโอะสงบดี”

ซึ่โกะถอนหายใจอย่างโล่งอก

“ถ้าจันท์แล้วไป เป็นห่วงแทบแย่ คิดว่าจะไปก่อปัญหาอะไรให้”

“นายไม่ต้องเป็นห่วงหรอก พวกเราจัดการได้”

“ขอโทษนะที่ฉันช่วยอะไรไม่ได้ แต่อันที่จริงฉันก็รวบรวมข้อมูลใน

แบบของฉันให้แล้ว การสืบสวนของตำรวจจะยังไม่คืบหน้าเท่าไร เพราะฉะนั้นถ้ามอบตัวเสียตอนนี้”

“เดี๋ยวนะ รวบรวมข้อมูลหรือ รวบรวมยังงัย”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย แคโทร.หาฮายาตะ”

“ฮายาตะหรือ” เท็ตสึโรกำโทรศัพท์แน่น ริซาโกะ มิสึกิ และนาคาโอะ ต่างมองด้วยความกังวล เท็ตสึโรมองหน้าพวกเขาพลางพูดว่า “ตอนโทร.พูดว่ายังงัยหรือ”

“ก็บอกว่าถ้ารู้อะไรเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมที่เซตเอโดกาว่าช่วยบอกด้วย พอดีมีคนรู้จักบ้านอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุ เขาเลยอยากรู้รายละเอียด เขาก็ไม่ได้สงสัยอะไรนะ”

“แล้วฮายาตะให้ข้อมูลทันทีหรือเปล่า”

“เขาบอกว่าขอเวลาตรวจสอบหน่อยแล้ววางหูไปก่อน ไม่นานก็โทรกลับมา ตอนนั้นหอนั้นไม่ได้สังกัดชมรมนักข่าวแล้ว ทำงานอิสระ แล้วเรื่องที่ให้ตรวจสอบ เขาบอกว่าตำรวจรู้แล้วว่าผู้เสียหายเป็นใคร เป็นลุงแถวอิตาบาชิจริงๆ แต่ก็รู้แค่นั้น เรื่องที่ว่าลุงเป็นพวกโรคจิต หรือเคยไปตีบาร์แถวกินซ่าอะไรอย่างนี้ ตำรวจยังไม่รู้”

น้ำเสียงระรื่น อาจเพราะภูมิใจว่าได้ข้อมูลเป็นประโยชน์ แต่เท็ตสึโรมิไม่เห็นคุณค่าในข้อมูลนั้น เขากลับติดใจเรื่องอื่นมากกว่า

“รู้แล้ว ว่าแต่ซีโก คงไม่ได้บอกอะไรให้ฮายาตะรู้แน่ อย่างเช่นเรื่องของฮิอุระ”

“จะบอกได้ยังงัย ฉันไม่ได้เฝ้าขนาดนั้น”

อยากจะบอกว่าไม่ได้เฝ้าขนาดนั้น แต่ก็เฝ้ามากพอควร แต่เท็ตสึโรสะกดกลั้นเอาไว้

“โอเค ขอบใจ แต่ว่าอย่าโทรหาฮายาตะอีกนะ ไม่ว่าหอนั้นจะถามอะไรก็บอกว่าไม่เกี่ยวแล้ว”

“ทำไมละ เอาหอนั้นมาเป็นพวกจะได้ข้อมูลง่ายๆ นะ”

“ยังไงก็ทำตามที่เราบอกก็แล้วกัน นายเองก็คงไม่อยากพัวพันกับเรื่องยุ่งยากไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่ ฉันทเลย”

“สัญญาละ อย่าติดต่อฮายาตะอีก”

เหมือนที่โกะเงะกับเสียงเข้มของเท็ตสึโระ หลังเงยไปเล็กน้อยจึงพูดว่าตกลง แต่น้ำเสียงเหมือนยังแคลงใจ

เท็ตสึโระวางสาย แจ้งเนื้อหาที่พูดคุยกับอีกสามคน นากาโอะ ยิ้มเพื่อน ริชาโกะกุมขมับ

“ฮายาตะคงคิดว่าผิดปกติแน่” มิสึกิพูด

“น่าจะ เพราะหมอนั่นไหวพริบเฉียบคมมาก” เท็ตสึโระเห็นด้วย

ฮายาตะเป็นนักข่าวอาชญากรรมของสำนักหนังสือพิมพ์ เขามุ่งมั่นเส้นทางนั้นตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษา

“แต่ชิโกะแค่ถามข่าว ไม่มีทางรู้ถึงขั้นว่ามิสึกิหรือพวกเราเกี่ยวข้องด้วยไม่ใช่หรือ”

“ตอนนี้นี้ยัง ได้แต่อธิษฐานให้หมอนั่นล้มเสียโดยเร็ว ถ้าเมื่อไหร่เขาไหวทันและรู้ๆ เข้ามาถึงที่นี้ก็จบเห่”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นคงต้องขอรับรองให้เขาร่วมมือด้วยแล้วละ”

“คงเปล่าประโยชน์” นากาโอะพูดอย่างมีสติ “เพราะหมอนั่นเป็นคนไม่ยอมให้ความรู้สึกมาครอบงำ ไม่ว่าจะในทางที่ดีหรือไม่ดี หมอนั่นจะคิดอย่างสุขุมว่าตัวเองควรทำอะไรตอนนี้แล้วลงมือทำ หมอนั่นต้องเลื่องงานแน่”

“ผมก็คิดอย่างนั้น” มิสึกิเปรย “ถึงได้เป็นไทด์เอ็นด์ไง”

ไทด์เอ็นด์มีหน้าที่สกัดการเคลื่อนไหวของแทกเกิลฝ่ายตรงข้าม แต่บางครั้งเขาอาจลุดแผ่รับ ส่งลูกรับลูก และวิ่งเข้าเส้นโกลได้ตามแต่สถานการณ์ เป็นตำแหน่งที่ต้องอาศัยการปรับตัวตามสถานการณ์มากที่สุด

“ในเมื่อชิโกะโทรศัพท์ไปแล้ว ฮายาตะอาจมาแอบสืบเรื่องพวกเรา

เตรียมใจไว้ได้เลย” เท็ตสึโรบอกริซาโกะกับนากาโอะ

ตกตึก นากาโอะบอกว่าจะกลับ เท็ตสึโรออกไปส่งถึงนอกคอนโดฯ
รถเขาจอดอยู่บนถนนด้านหน้า เป็นรถวอลโว่สีเขียวเข้ม มีรอยบุบ
ใหญ่ข้างไฟท้าย เท็ตสึโรชี้ไปที่รอยแล้วถาม “ตรงนี้เป็นอะไรไปหรือ”

“อ้อ นั่นนะหรือ โดนชนมานะ”

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ได้ชนรุนแรง โชคดีไม่ได้บาดเจ็บ ว่าแต่” นากาโอะจ้องตาเท็ตสึโร
ตรงๆ “ฝากมีสีกิด้วย”

“รู้่น่า”

นากาโอะพยักหน้าเข้าไปนั่งบนที่นั่งคนขับ ดิดเครื่องยนต์แล้วเปิด
หน้าต่าง “จิ้งไว้เจอกันใหม่” เขาพูด

“นากาโอะ เอ่อ ถามเรื่องหนึ่งได้ไหม”

เท็ตสึโรพูด เขายิ้มน้อยๆ

“อยากรถามว่ารู้สึกยังไงไหมที่รู้ว่ามิลีกมีจิตใจเป็นผู้ชาย”

“...ก็ใช่”

“จริงสินะ จะว่าไม่ซื่อกก็ได้ แต่คิดว่ามันไม่เกี่ยวกับ”

“ไม่เกี่ยวกับหรือ”

“ในแง่ที่ว่าไม่เกี่ยวกับพวกเราในตอนนั้น ฉันเชื่อว่ามิลีกที่อยู่กับเรา
ตอนนั้นเป็นผู้หญิงแน่นอน”

“จิ้งหรือ” เท็ตสึโรก็ยิ้มตอบ “จริงด้วย”

ไปก่อนนะ นากาโอะยกมือลา แล้วปิดหน้าต่างไฟฟ้า

วอลโว่แล่นออกไปเงียบๆ เท็ตสึโรมองส่งจนไฟท้ายลับตาไป

จากใจสำนักพิมพ์

ความรักไม่มีเพศ คงเป็นคำที่เราได้ยินกันบ่อยๆ ในยุคนี้ แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อน ความรักเปรียบได้กับของสงวนสำหรับหญิงชาย ผู้ที่มีเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด เป็นเพียงชนกลุ่มน้อยที่ต้องข่มความต้องการเอาไว้ และเลือกเดินในเส้นทางที่สังคมเห็นควร ลำพังแค่เรื่องรักไม่สมหวังก็ทุกข์จะแย่แล้ว เมื่อมีเรื่องฆาตกรรมเข้ามาพัวพัน ชีวิตจะข้ามผ่านอุปสรรคครั้งนี้ไปได้อย่างไร

อิงาชิโนะ เคโงะ หยิบยกประเด็นความรักที่มีเพศสภาพเป็นอุปสรรคถ่ายทอดผ่านตัวละครกลุ่มเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยซึ่งมีวิถีชีวิตแตกต่างกันใน ‘รักข้างเดียว’ อย่างร่วมสมัย ชาบซึ้งและลึกล้ำประทับใจ

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ มีความภูมิใจ และขอเชิญนักอ่านร่วมสัมผัสโลกรวนรอนที่เพศสภาพมีคุณค่าเหนือเพศกำเนิด ได้ ณ บัดนี้

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

รักข้างเดียว หรือ Kataomoi เป็นผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ที่ผมแปลเป็นเล่มที่ 7 หลังจากที่ผมเคยมีผลงานแปลนิยายของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ มาแล้ว 6 เรื่อง คือ 1. รักในโลกพิศวง 2. ความลับใต้ทะเลสาบ 3. พาเหรดแห่งความเงิบงัน 4. After School 5. ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้ 6. เจตนาร้าย

ในเรื่องนั้นนอกจากปัญหาเพศสภาพที่ ฮิงาชิโนะ เคโงะ นำมานำเสนอ ตั้งแต่สมัยที่เรื่องนี้ยังไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับในญี่ปุ่น แต่อีกปัญหาหนึ่งซึ่งมีการพูดถึงในหนังสือคือ การแลกเปลี่ยนทะเบียนราษฎร จึงอยากรนำเรื่องเหล่านี้มาเล่าให้ฟังเพื่อจะได้อ่านนิยายได้สนุกยิ่งขึ้น

ทะเบียนราษฎรของญี่ปุ่น จะเรียกว่าเป็นทะเบียนครอบครัวก็ได้ คือเป็นทะเบียนที่ระบุว่าใครเป็นพ่อเป็นแม่หรือเป็นลูกของใคร รู้แม้กระทั่งว่าเป็นบุตรบุญธรรมหรือบุตรจริง ซึ่งในเรื่องมีการคิดล้าเนาทะเบียนนี้แล้วถูกพบ ทะเบียนราษฎรนี้จะเป็นตัวแสดงความเป็นครอบครัวและสายเลือดได้เป็นอย่างดี แต่ไม่ได้แสดงที่อยู่เหมือนทะเบียนบ้านของไทย ซึ่งระบบญี่ปุ่นจะไม่มีทะเบียนบ้าน

สำหรับสิ่งที่จะเป็นตัวแสดงที่อยู่ของญี่ปุ่น จะมีระบบที่เรียกว่าทะเบียนถิ่นที่อยู่ แต่ต่างจากระบบทะเบียนบ้านของไทยคือเป็นการแสดงที่อยู่ของบุคคล ไม่ใช่แสดงว่าบ้านนี้มีใครอยู่บ้าง แต่แสดงว่าคนคนนี้อยู่ที่ไหน เช่น นาย ก. อาจมีภูมิลำเนาในต่างจังหวัด แต่มาทำงานในโตเกียว ทะเบียนถิ่นที่อยู่ก็จะเป็นโตเกียว เพราะฉะนั้น คุณสามารถที่จะแจ้งที่อยู่ของคุณตามจริงที่คุณไปอยู่ และสามารถที่จะไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งตามถิ่นที่อยู่ที่คุณลงทะเบียนเอาไว้ เวลาเลือกตั้งจึงไม่จำเป็นต้องกลับบ้านที่ต่างจังหวัดกันขนานใหญ่เหมือนเมืองไทย

อีกระบบหนึ่งที่เมืองไทยมี แต่ญี่ปุ่นยังไม่สมบูรณ์ก็คือระบบบัตรประชาชน ที่ญี่ปุ่นเพิ่งจะมีการออกบัตรประชาชนที่เรียกว่า “มายันัมเบอร์การ์ด” เมื่อปี 2559 นี้เอง แล้วยังไม่ได้บังคับให้ทุกคนทำ แต่ให้ทำด้วยความสมัครใจ ปัจจุบันยังมีคนที่ไม่มีบัตรดังกล่าวไม่ถึง 20% รัฐบาลญี่ปุ่นหวังว่าประชากรจะมีบัตรกันครบทุกคนในปี 2565

ก่อนหน้าจะมีมายน์มเบอร์การ์ด ที่แล้วมาญี่ปุ่นจะพิสูจน์ตัวตนกัน
อย่างไร ก็ต้องใช้ใบขับที่บ้าง บัตรนักศึกษาบ้าง ที่มีชื่อสกุลและรูปถ่ายอยู่ แต่
ไม่ว่าจะเป็นบัตรอะไรก็ตาม ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ญี่ปุ่นยังขาดอยู่

นั่นคือลายนิ้วมือ

เคยสงสัยบ้างไหมครับว่า ในนิยายของเคโงะมีหลายครั้งต้องบอกว่า ชาย
คนนี้มีประวัติอาชญากรรมจึงมีลายนิ้วมือให้เทียบ (ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์
ดอกไม้, พาเหรดแห่งความเงิบงัน) แล้วถ้าไม่มีประวัติอาชญากรรมก็ไม่มีลาย
นิ้วมือนะหรือ ถูกแล้วครับ คนญี่ปุ่นไม่มีการเก็บลายนิ้วมือของประชาชน ยกเว้น
แต่จะเคยไปทำผิดอะไร อย่างเช่น ขับรถความเร็วเกินหรือความผิดรุนแรงกว่า
นั้นจึงจะมีการเก็บลายนิ้วมือของคนคนนั้น

หวังว่าคงไม่ใช่เรียสเกินไป และจะเป็นประโยชน์ในการอ่านนิยายสืบสวน
ของญี่ปุ่นได้สนุกมากขึ้นในอนาคตนะครับ

บัณฑิต ประดิษฐาณรงค์

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ก็ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นก็ลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักจะได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คว้ารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คว้ารางวัลนาโอะกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเทรี ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการตัดสินของรางวัลนาโอะกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้รับการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดหัว)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิชรักสั่งตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์

นักแปลและล่ามดีเด่น รางวัลสุนทรราชา พ.ศ. 2562

ในวัยเด็ก อ่านการ์ตูนและดูรายการโทรทัศน์ของญี่ปุ่น จนได้มีโอกาสเรียนเอกภาษาญี่ปุ่นที่วิทยาลัยปิตุภูมิฯ สมัยที่ยังเป็นระดับ ปวช. แล้วโชคดีได้ทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปเรียนคณะบริหารธุรกิจ ที่มหาวิทยาลัยโกเบ ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จบแล้วทำงานที่บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ คอร์ปอเรชั่น ประเทศญี่ปุ่น อยู่หลายปี รวมเวลาที่อยู่ในญี่ปุ่น 12 ปี เมื่อกลับมาประเทศไทยไม่ค่อยได้ใช้การบริหารธุรกิจ แต่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหากินมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นงานในสถานทูตญี่ปุ่น บรรณาธิการการ์ตูนญี่ปุ่น ผู้ประสานงานการถ่ายทำสารคดีของสถานีโทรทัศน์ญี่ปุ่น หรือดีเจรายการเพลงและสาระจัดเป็นภาษาญี่ปุ่นชื่อ “Ohayo Bangkok” นอกจากนั้นยังเคยเป็นบรรณาธิการวารสาร “Anone” เพื่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นฉบับแรกฉบับเดียวในประเทศไทย ของสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นเวลา 19 ปีเต็ม ก่อนจะปิดตัวไป ปัจจุบันเป็นล่ามอิสระ และยังรับงานแปล ทั้งงานด้านเทคนิคการบริหารและนวนิยายญี่ปุ่น

ผลงานแปล

เรื่องทั่วไป

“ถามเป็น ชีวิตเปลี่ยน” เขียนโดย เคียวอิจิโร อาวาชิ

“โคอิซึ่ม” เขียนโดย อดีตนายกรัฐมนตรีจุนอิชิโร่ โคอิสุมิ

นวนิยาย

“เร็นทัล ซิลเดรน ลูกไม่ใช่ลูก” เขียนโดย ยามาตะ ยูซุเกะ

“เกมซ่อนหาล่าเอาตาย” เขียนโดย ยามาตะ ยูซุเกะ

“เสียงกระซิบสังหาร” เขียนโดย มียาเบะ มียูกิ

“ฆาตกรรมระดับ 7” เขียนโดย มียาเบะ มียูกิ

“ปริศนาฆาตกรรมหั่นศพ” เขียนโดย มียาเบะ มียูกิ

“ความลับใต้ทะเลสาบ” เขียนโดย อิงาชิโนะ เคโงะ

“เจตนาร้าย” เขียนโดย อิงาชิโนะ เคโงะ

ฯลฯ

รักข้างเดียว 片想い

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐฐานวงษ์ แปล

KATAOMOI by HIGASHINO Keigo

Copyright © 2001 Keigo Higashino.

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2001.

Thai translation rights in Thailand reserved by Book Time Co., Ltd.

under the license granted by HIGASHINO Keigo arranged with Bungeishunju Ltd.,

Japan through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2563

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไต้ฝุ่น บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0331-7

เคโกะ, ฮิงาชิโนะ.

รักข้างเดียว.-- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2563.

460 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐฐานวงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0331-7

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ดนุรัตน์ พงษ์บุรพา

ศรฎา จันทศิริรุ่ง, รุจี บุญยมาลิก

รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ทีมไต้ฝุ่น

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

www.
กร:ณกนอบสยตกรันร้
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

นิชิวากิ เท็ตสึโร อดีตมือหนึ่งตำแหน่งควอเตอร์แบ็ก
แต่งงานกับผู้จัดการทีม ริซากะ ทั้งสองเป็นเพื่อนสมัย
มหาวิทยาลัยและยังเป็นเพื่อนในทีมอเมริกันฟุตบอล
ที่ร่วมต่อสู้กันมา

เวลาผ่านไปความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่ค่อยราบรื่น
วันหนึ่ง มิสึกิ อดีตผู้จัดการทีมอีกคนก็โผล่มาสารภาพว่า
เธอมีเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด เพราะเธอมีหัวใจเป็นชาย
และจะขอใช้ชีวิตอย่างผู้ชาย แต่เธอเพิ่งไป “ฆ่าคนตาย” มา

ไม่นานมิสึกิก็หายตัวไป ทำให้เท็ตสึโรต้องออกติดตามค้นหา
ยิ่งค้นก็ยิ่งพบเรื่องน่าประหลาดมากขึ้นเรื่อยๆ

片想い Kataomoi รักข้างเดียว ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Naoki ครั้งที่ 125
ในปี 2544 ดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เมื่อปี 2560

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-14-0331-7

SN 0030

www.booktime.co.th

395.-

